

viva

1	3
2	10
3	24
4	33
5	41
6	51
7	67
8	78
9	91
10	102
11	110
12	116
13	124
14	131
15	138
16	144
17	151
18	162
19	169
20	180

Morina’da eğer yeterince yüksek bir yerde duruyorsanız dört bir yanınızda okyanus manzarasını görebilirsiniz.

Yıllar önce, ilkokul öğretmenim yaşadığımız şehirle ilgili en sevdiğimiz şey hakkında bir kompozisyon yazmamızı istediğinde bu cümleyle başladığımı çok net hatırlıyorum. Her ne kadar benim kompozisyonum o yaştaki bir öğrenci için yeterince kapsamlı olsa da yaşadığımız Dünya’nın durumunu yansıtacak kadar geniş de değildi.

Bahsettiğim panoramik okyanus manzarası sadece Morina için geçerli değil. 3017 yılında Dünya’da Morina gibi okyanus üzerinde yüzebilen 40 bin tane şehir var. En küçükleri 50 bin insanın yaşamasına olanak sağlarken Morina gibi büyük şehirlerde bu sayı rahatlıkla on katına çıkıyor. Küresel ısınma yüzünden yaklaşık 5 asır önce yarısı sular altında kalan, diğer yarısı da kirlilikten yaşanmaz hale gelen toprak alanlardan kaçmak ve doğayı kendi haline bırakmak için en temiz yol suda yüzen şehirler.

Büyük şehirler daha çok Atlantik okyanusunun kuzey kesimlerinde, eskiden Avrupa ve Kuzey Amerika olarak bilinen kıtaların arasında kurulmuş. Morina da onlardan biri. Ben doğduğumdan beri burada yaşıyorum. Ailem, arkadaşlarım, okullarım, her şeyim burada.

Eğer ben de diğer herkes gibi genetik kodumda ısınlanma özelliğini taşıyabilseydim hala annem ve babamla birlikte şehrin en güzel yerlerinden birinde olan iki katlı, tatlı kurabiye kokulu evimde yaşayabilecektim, ama maalesef arabayla seyahat eden “normal” bir insan için okul ve ev arası 3 saat uzaklıkta olduğundan—bomboş yollardan bahsediyorum—son senesine ulaştığım üniversite hayatımın tamamını yurtlarda geçiriyorum.

Hasta ya da sakat değilim, bütün organlarım yerli yerinde, dış görünüş ve genel metabolik işleyiş bakımından kimseden bir farkım yok, sadece “normal” bir insanım. Ne kadar normal olabilirse...

Günümüzde Dünya üzerinde aşağı yukarı iki milyar insan yaşıyor ve bu insanların bir tanesi hariç hepsi doğduklarından beri ısınlanma ve telekinezi özelliklerine sahip. Geride kalan o bir tanecik insan da benim. Vivian Royd ya da dünya nüfusu içinde beni tanıyan küçük bir kesimin dediği gibi, Viva.

Soyağacımızda benim gibi güçleri olmadan yaşamış en son birey büyük büyük annemin artık önünde kaç büyük olduğunu bilmediğim büyük annesiymiş, o da eğer kayıtlar doğruysa 2324 yılında ölmüş. Bu demek oluyor ki yaklaşık 700 yıldır insanlar arasında hiçbir güce sahip olmadan doğan tek bahtsız dünyalı benim.

İşte bu yüzden metropollerde yaşayan Eski Dünyalılar gibi ben de günümün büyük bir kısmını geçirdiğim yere yakın olan mekanları evim olarak kabul ediyorum. En azından Ariel de

benimle kalma bahanesiyle özgürlüğüne kavuşmuş oluyor, o yüzden bu yaşam biçimi çok şikayet ettiğim bir konu değil.

Ariel Fisk, en iyi dostum. Ortaokulda tanıştığımız ilk günden beri hiç ayrılmadık. Birbirimize o kadar bağlıyız ki şu anda birisi gelip Ariel için kolumu kesmemi istese nedenini bile sormadan yapacağımı biliyorum. Ariel için ise durum biraz farklı. O önce kolunu isteyen adamı bir güzel dövüp benimle ne işi olduğunu sorar, sonra da kestiği kolu adamın kafasına atıp bir daha buralara gelmemesini söyler.

Konu bana gelince Ariel'in korumacı ruhunun tavana vurduğu herkesçe bilinen bir gerçektir.

Ortaokulda onlar gibi olmadığım için benimle dalga geçen çocukları döver, ailesi disiplin kurulu için okula çağırıldığında da iki gözü iki çeşme ağlayıp herkesin ne kadar acımasız olduğunu anlatarak paçasını kurtarırdı. Tabii dövülen çocuklar Ariel'in kapalı kapılar ardında ne kadar duygusal olduğunu bilmediği için ondan köşe bucak kaçarlardı, ben de rahat ederdim. Ariel benim dostum olmadan önce kahramanım olmuştu.

Zor bir çocukluk geçirdiğim inkar edilemez, ama son bir haftadır ne eski okul anıları ne de uzun yollar ve artık kokusunu unuttuğum evim benim için problem teşkil ediyor. Problem listemin en üst sırasında, kocaman tahtında oturup iri taneli üzümlerini yiyen acımasız bir kral gibi *Brent & Brent* şirketine yaptığım staj başvurusu duruyor. O başvuru beni ya vezir edecek ya da rezil. 15 senelik profesyonel öğrencilik hayatımdan edindiğim nadide deneyimlerime dayanarak ve birkaç gecedir gördüğüm kabusları kendime rehber edinerek söyleyebilirim ki rezillik mertebesi şu anda daha yakın.

Brent & Brent, Morina'daki en seçkin yayıncılık şirketi. Bölümümüzden herkes orada staj yapabilmek için form doldurup yolluyor ve geçmiş senelerde orada sadece kahve taşımış olanların bile havalara bakılırsa şirketin kapılarından geçme şansı herkese vermiyor.

Benimle aynı durumda olan bir suç ortağım bile var. Suç ortağım olmakla birlikte Ariel'in de nişanlısı olan Finley Kemp.

Fin üniversitede tanıştığım ilk arkadaşım. İkimiz de edebiyat bölümü kayıtlarına gitmek yerine nasıl olduysa mühendislik öğrencilerinin arasına karışmış şaşkınlardandık. O gün ben dönüp ona edebiyat ve güzel sanatlar fakültesinin nerede olduğunu sormasaydım belki de bu kadar iyi arkadaş olmayacaktık. Daha da önemlisi Fin ve Ariel tanışmayacaktı ve Ariel onunla tanışmadan önce her sarhoş olduğunda yaptığı gibi hayatı boyunca boyu boyuna uyan bir adam bulamadığı için söylenmeye devam edecekti.

Sevgili arkadaşım Fin ve ben, birinci dönem yarılanmadan bir yayıncılık şirketinde staj bulmalıyız. Tek başımıza kalmaya cesaret edemediğimizden ikimiz de aynı yerlere başvuruyoruz. Ne Fin, ne de ben tam olarak ne yaptığımızı bilmiyoruz, ama okuduğumuz okulun prestiji ve düşük çenemizin gücünün bizi diğer sümsük sınıf arkadaşlarımızın önüne geçireceğini düşünüyoruz, umuyoruz, en azından *inanıyoruz*.

Fin'in hayali en çok satanlar listesine giren bir yazar olmak, benimkiyse herkesin abone olduğu bir dergide editör olmak. Ne dergisi olduğu şu anda umrumda değil, ama bir dergiye kapak atıp rujlarla ya da parfümlerle ilgili gereksiz yazılar da olsa bir şeyler üretmeye başlamam gerek. Fin ve benim hayallerimize ortak bir yuva olabilecek yegane yerler ise bir sürü dergi, gazete ve yayınevini bünyesinde barındıran ve şehrin ortasında göz alıcı bir şekilde gökyüzüne uzanan gökdelenlerdeki yayıncılık şirketleri. *Brent & Brent* ise o şirketlerin incisi.

Bu dönemlerde yollanan staj başvurularının geçtiği belirli bir yol vardır, 21 yaşına gelmiş her son sınıf öğrencisi bunu bilir. Formu doldurursunuz, güzel bir zarfa koyup üzerine sizi daha zeki gösterecek bir iki pul yapıştırıp biraz da zenginlik katacak pahalı bir posta şirketiyle yollarsınız. Eğer gönderdiğiniz şirket pek adı duyulmamış bir şirketse, ya hemen ertesi gün size kabul edildiğinizi söyler ya da yine aynı hızla reddeder, çünkü dördüncü sınıf bir edebiyat öğrencisinin staj masraflarını karşılayacak kadar parası yoktur.

Ancak, eğer şirket zavallılık skalasında biraz daha üst sıralardaysa sizi birkaç gün bekletebilir. Üç günden fazla beklemişseniz ya şirketteki burnu büyük asistanlardan biri sizin başvurunuzu kaybetmiştir ya da reddedilmişsinizdir ve yine o burnu büyük asistan sizi aramayı unutmuştur. Vahim derecede umutsuz değilseniz kafanıza takmazsınız ya da şirketi doğrudan arayıp başvurunuzun sonucunu telefondaki baygın sekreterden o tırnaklarını törpülerken yarım ağızla öğrenirsiniz.

Listedeki en son şirket türü *Brent & Brent* gibileridir. Bu şirketler o kadar prestij sahibi, o kadar disiplinlilerdir ki sizi durum ne olursa olsun bir haftadan daha fazla bekletmezler. Maksimum cevap süresi bir haftadır: 7 gün, yani 168 saat, yani 10080 dakika. Daha fazla ya da az değildir. Zaten eğer dikkat etmişseniz onların şirketine ulaşacak olan başvuru formlarının arkasında ancak kızılötesi bir görüş gücünüz varsa rahatça okuyabileceğiniz bir ton yazıda da bu belirtilir. Bir hafta içinde haber almamışsanız ya şirkette birileri ölmüştür ya da siz aslında başvuruyu yollamamış, bir hayal görmüşsünüzdür.

Ben bu üç tip şirketin üçüne de başvurular yaptım. İlk iki tip beni şaşkınlığa uğratmadı. En sefili beni ertesi gün kabul etti, ama para vermeyeceğini söyledi, ben de bedava kahve dağıtmak için gelemeyeceğimi söyledim. Tamam, belki biraz idealist davranmış olabilirim, ama umut her hayalci öğrencinin ekmeğidir ve gerçekte bu sefil şirketler sadece egonuzu tatmin etmek için oradadır.

İkinci tip şirkettekiler benim başvuru formunun üzerine yazdığım dev gibi telefon numarasını görmeyi reddetmiş olmalılar ki dört gün geçmesine rağmen aramadılar, ben de hemen onların numarasını internetten edinip aradım. Telefona cevap veren sekreter tırnaklarını törpülemiyordu, ama benden başka her şeyle ilgilendiği sesinden belliydi.

“*Sonel Yayıncılık*, ben Adila, nasıl yardımcı olabilirim?”

“İyi günler, ben Vivian Royd. Hafta başında gönderdiğim staj başvurusunun sonucunu öğrenmek için aramıştım.”

“Tabii, bir dakika lütfeeeeen...”

Kelimenin sonunda uzayıp incelen e’lerden ağzında bir sakız olduğu açıkça belli oluyordu. O klavyenin tuşlarına teker teker basarken ben sakızın dişlerinin arasında çıkardığı “çakkıdı” sesini dinledim ve bir süre sonra her ne aramışsa bulmuş olacak sakız sesinin yerini yine insan sesi aldı.

“Pardon adınız ne demiştiniz?”

“Vivian Royd.”

“Ben kayıtlarda öyle bir isim göremedim, pardon. İş görüşmesiydi değil mi?”

“Hayır, staj başvurusu.”

“Ah tabii, pardoon.” Hatasını fark eden sekreterler hemen işi sevimliliğe vururlar, sakızlı Adila da farklı değildi, hemen kıkırdadı. “Tekrar bakıyoruum...”

Tıkır tıkır tuş sesleri, çakkıdı sakızlar ve birbirine çarpan bilezikler bu seferki bekleyişin önemli bir öğesiydi. Adila çok geçmeden aradığını bulmanın verdiği sevinçle minik bir ses çıkarıp konuştu. “Vivian, tatlım senin başvurun maalesef kabul edilmemiş, ama şimdi bakıyorum çok yeteneklisin, daha iyilerini mutlaka bulursun.”

Adımın bilinmemesi mertebesinde “tatlım” seviyesine ulaşmam sadece üç dakikamı aldı ve teşekkür edip telefonu kapattım.

Sonel’i de böylece kaybetmişken asıl bekleme başladı çünkü elimde kalan tek başvuru *Brent & Brent* yetkililerinin elindeydi.

Beş gün oldu, yok. Altı gün oldu, bir e-mail bile gelmedi. Bir hafta oldu, haberleri kontrol ettim ama şirket ne batmış ne de CEO’su ölmüş. Bugün dokuzuncu gün ve hala haber yok.

Ne yapacağımı bilmiyorum. Bu durumda olan bir tek ben olmamalıyım, o yüzden ilk dersten önce Fin’le konuşabilmek için dersliğin girişindeki kafeteryada onu bekliyorum. Daha önce de arayabilirdim, ama haftasonu Ariel’le birlikte bir otelde kaldılar ve aşk kuşlarını kendi kariyer planlarını için rahatsız etmeye içim elvermedi. Gerçi onlar en azından evleniyorlar, benim neyim var? Dokuz gündür bekleyen ve beni her geçen gün kanser eden bir staj başvurusu, *tek* staj başvurusu.

“N’aber?” Fin gayet rahat, yanağımdan öpüp yanıma çöküyor ve kahvemi koklayıp tadına bakıyor, ama hemen sonra gözlerinin içine içine baktığımı fark edince dudaklarını büzleştirip kaşlarını kaldırıyor.

Fin’in yüzünü herhangi bir ifadeden arınmış görmek neredeyse imkansız. Onun her şeye göre bir yüz şekli vardır, bu seferki de “Ne oluyor? Ölüyor muyuz?” ifadesi. Genellikle farkında olmadan yanlış bir şey yaptığından şüphelendiğinde Ariel’e karşı bu ifadeyi takınır, ben de şu anda kafası bozulmuş bir Ariel kadar deli bakıyor olmalıyım ki Fin bana bu bakışı atıyor.

“Ne yaptım?”

“Bir şey yapmadın. Brent’ten haber var mı?”

Sanki yüzyıl önce okyanus dibine çökmüş bir fosilden bahsediyormuşum gibi Fin’in uzağa dalan açık yeşil gözlerine bakıyorum. “Fin!? Var mı yok mu?”

“Pazar günü birileri aradı ama—“

“Düşün! Beni kimse aramadı—belki de aradı! Ya odada yokken aramışlarsa—gerçi o zaman mesaj bırakırlardı—hem ben cep telefonumu yazmıştım, yok aramadılar...”

Ben kendi halimde bir panik atak yaşarken Fin, dudakları bir çizgi haline gelmiş bir şekilde benim susmamı bekler gibi bana bakıyor. Ben sonunda kesin olarak aramadıklarına ikna olunca Fin benim ilk sorumu cevaplıyor:

“Telefondan bir şey gelmedi, ama dönünce e-maillerimi kontrol etmeye vaktim olmadı—“

“Şimdi bakabilir misin?”

“Bakarız, sen profesörün gelip gelmediğine bak, bu derse de girmezsem kalıyorum.”

Derhal oturduğum yerden kalkıp profesörün her zaman geldiği yolun başında beklemeye başlıyorum, o sırada Fin çantasından bilgisayarını çıkarmış, hızla bir şeyler yazıyor, çok geçmeden de aradığını buluyor. “Bir email var.”

“Ne diyor?”

“Sayın Finley Kemp, şirketimiz bünyesinde sizin özelliklerinize uygun gördüğümüz bir pozisyon için sizi görüşmeye davet ediyoruz. Lütfen bu e-maile 3 günden geç olmamak kaydıyla cevabınızı—ne zaman gelmiş bu email!?”

Fin telaşla geç kalıp kalmadığını kontrol ediyorken ben yanımdaki duvara yaslanıp neden hala haber alamadığımı üç milyonuncu kez düşünüyorum, ama o sırada profesör geliyor ve koridor bir anda oradan buradan ışınlanan öğrencilerle dolup benim bütün düşünce düzenimi alt üst ediyor. *Brent & Brent* dokuz günden sonra 50 dakika daha beklemek zorunda.

*

“Aldırma, bırak, boşver!”

Ariel bir yandan bana Brent başvurusunu unutmamı söylüyor, bir yandan da domates sosuna bulanmış bir tahta kaşığı ağzıma sokmaya çalışıyor. Ariel’in inkar seanslarına da, yemeklerine de hayır demek dünyanın en zor şeyi, o yüzden hem gülüyorum hem de ağzımı açıp kaşığı bir güzel temizliyorum. Fesleğen ve sarımsak domatesle birleşip o kadar mucizevi bir birliktelik yaratmış ki Ariel ve Fin’den sonra bir sebzeyle birkaç baharatın aşkını da kıskanmaya başlamak üzereyim. Ariel benim zevk dolu seslerle dudaklarımın arasından uğurladığım kaşığı memnun bir ifadeyle lavaboya bırakıp yeni bir tanesini alıyor. “Ciddiyim Viva, salla, unut. Onlar seni unuttuysa sen de onları unut.”

“Bu işler pek öyle yürümüyor Ariel...”

“Diğerleri gibi düşün, Sonel miydi işte, onun gibi düşün.”

Bunun üzerine Fin’le bakışıyoruz. Bizim çemberimizde olmayan anlamıyor ve Ariel’e bu işin raconunu anlatmaya çalışıp keyfini bozmak istemediğimiz için susuyoruz. Ariel elbette aptal değil, daha ben cümlemi bitirmeden gerisini getirecek kadar pratik zekalı bir kız, ama bu akşam onun akşamı. Bizim son derece stratejik ve politik staj başvurularımızla gölgelenemeyecek kadar mutlu bir yemek akşamı.

Ariel her Çarşamba olduğu gibi annesinin ona verdiği “Eski Dünya Yemekleri” kitabından rastgele bir yemek seçip onu yapıyor, bu haftanın menüsü domates soslu spagetti ve köfte. Eski İtalya’nın en gözde yemeklerinden bir tanesi bu akşam Ariel’in becerikli ellerinden çıkıp bizim tabaklarımızı dolduracak. Eğer Fin onu her beş dakikada bir öpmezse daha çabuk doyacağız ama ikisine kızmak imkansız.

İki iyi arkadaşınız birlikteyse ve çok aşıkarsa sizin de aşka bakış açınız ister istemez değişiyor. Bundan iki sene önce bir erkeğe aşık olup onunla hayatımı paylaşmayı hayal bile edemiyordum, ama sonra Ariel ile Fin beraber oldular ve benim bütün bildiklerim silinip yerine yenileri geldi.

Evet bir erkekle hem arkadaş olup hem de onu arzulayabiliyormuşsunuz, Ariel bana bunu gösterdi. İçtiğiniz şey burnunuzdan gelirken bile birisi sizi öpmek isteyebiliyormuş ya da sabah uyandığınızda nefesinizin kokmasına aldırmadan burnunuzun dibinde sizinle fısıldaşabiliyormuş. Filmlerde izlediğimiz evlilik teklifi sahneleri gerçek olabilirmiş. Sevdığınız adam bütün arkadaşlarınızı bir araya toplayıp kalbinizi yerinden çıkaracak kadar beklenmedik bir anda soruyu patlatabiliyormuş.

Yine de bazen sadece Fin’in bütün bunları başarabilecek kadar özel bir adam olduğunu düşünmeden edemiyorum. Fin’i tanıyorum, hayata ve aşka bakış açısını biliyorum, alışkanlıklarını, sevip sevmediklerini ve onun bütün özelliklerinin Ariel’i nerede mutlu edip nerede sinirlendirdiğini de görebiliyorum. Onların arasındaki uyumu anlıyorum, ama hala kendimin bir gün o uyumu bulup bulamayacağı konusunda şüpheliyim.

Ben iki dostumun oynaşp koklaşarak yemek pişirmelerini izleyip kendi derin düşüncelerimde kaybolurken telefon çalıyor ve iki günden sonra ilk defa yerimden sıçramadan masum alete uzanıyorum. Bilmediğim bir numara.

“Alo?”

“Vivian Royd?”

Tanımadığım bir erkek sesi, orta yaşlı. “Evet benim, kiminle görüşüyorsunuz?”

“Sizi böyle uygunsuz bir saatte rahatsız ettiğim için üzgünüm. Ben *Brent & Brent Yayıncılık*’tan Bayan Dina Brent adına arıyorum, eğer kabul ederseniz Bayan Brent sizinle önümüzdeki hafta bir görüşme düzenlemek istiyor.”

Yüzümün rengi çekiliyor, ellerim buz kesiyor ve gözlerim o kadar büyük açılıyor ki Ariel göz ucuyla beni gördüğü anda her şeyi bırakıp elleriyle bir şeyler sormaya çalışıyor. *Kim? Nereden arıyorlar? Brent mi?*

Başımı sallıyorum, başka ne olabilir? Elbette *Brent & Brent* arıyor ve Dina Brent’le bir görüşme istiyorlar! Dina Brent. *Brent & Brent*’in ikinci Brent’i. Birinci Brent’in, Baba Brent’in karısı Anne Brent.

“Aa, ben, aslında—“

“Eğer uygunsuz bir zamanda aradıysam daha sonra da arayabilirim—“

“Hayır!” Sesimin biraz fazla yüksek ve gereğinden mutlu çıkmasına aldırmadan oturduğum yüksek bar taburesinden yere atlıyorum, benim atlamamla birlikte Ariel de Fin’i sarsarak çıt bile çıkarmadan sessiz çığlıklarla sevinmeye başlıyor.

“Neredeyse on gündür haber gelmeyince artık umudumu kesmeye başlamıştım, heyecanımı mazur görün. Elbette Bayan Brent’in görüşme isteğini kabul ediyorum. Haftaya hangi gün ve saat kaçta olduğunu öğrenebilir miyim?”

Ciddiyetimi cümle boyunca korumayı başarıp hemen sonra sessiz çığlıklarla koltukların üzerinde zıplamaya başladığımda Dina Brent’in uşağı, asistanı, her nesiye o olan adam kibar sesiyle konuşmaya devam ediyor:

“Email adresinize ben gerekli bilgileri derhal yollayacağım, Bayan Royd. Gecikme için şirketimiz adına özür diliyorum, görüşmek üzere.”

Cevap verebilmek için kendimi koltukların birine bırakıyorum. “Ben teşekkür ederim Bay—“

“Ande Markel. Bayan Dina Brent’in asistanıyım.”

“Çok memnun oldum Bay Markel ve ben teşekkür ederim.”

“İyi geceler Bayan Royd.”

“Size de!” diyorum ve telefonu kapatıp bir kenara attığım gibi ciğerlerimden kopan en büyük çığlıkla ayağa fırlıyorum. Ariel de benim özgür kalmamı beklemiş olacak ki sesimi duyduğu anda tezgahın etrafından dolaşıp oturma gruplarının olduğu yere koşuyor ve üzerime atlıyor.

İkimiz bacaklarımızın nerelere çarptığına aldırmadan zıplarken o çığlık çığlığa ne dediklerini soruyor, ben de çığlık çığlığa anlatıyorum. O sırada *Brent & Brent*’in müşteri destek bölümünde iş bulmuş olan ve ne olursa olsun halinden oldukça memnun görünen diğer dostum Fin yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bizi izliyor. Ben bir yandan Anne Brent’in benimle görüşmek istediğini nefesim tükenerek anlatıyorum, bir yandan da bu işi ne kadar istemiş olduğumu fark edip kendime şaşıyorum. Ama şaşkınlık ya da isteğimin beklenmedik büyüklüğü zerre kadar umrumda değil, çünkü başardım!

* * *

Eğer Morina kadar büyük bir şehirde yaşıyorsanız ve *Brent & Brent* gibi bir şirkette görüşmeye gitmek üzere hazırlanıyorsanız her türlü duruma hazırlıklı olmalısınız. Hele benim gibi cüzdanını bile unutsa anında ışınlanarak eve dönemeyecek kadar acizseniz.

İşte ben de Dina Brent'le olan görüşmemin bir sonraki hafta Salı günü olduğunu öğrendiğim andan beri o durumların bir listesini yapıyorum. Çorap kaçmasından çantamın çalınmasına kadar her şeye hazırlıklıyım. Nasıl? Ariel'i o gün gölgem ilan ederek. Çorabım kaçtığı anda bana yeni çorap getirecek, çantam çalınırsa hırsızın peşinden koşacak ya da daha iyisi bana yedek kimliklerimi ve paramı getirecek. Yağmur yağarsa şemsiyem olacak, ayağım burkulursa buz torbam bile olabilecek bir arkadaşım var, o yüzden şanslıyım. Ancak öyle bir durum var ki Ariel'i bile çaresiz bırakıyor. Görüşmeye giderken ne giyeceğim?

Giydiğim bir elbise çok kısa, diğeri çok uzun, birisi çok açık, diğeri çok kapalı. Etek dar, pantolon kısa, ceket eski, yelek delik, bluz yırtık, tişört soluk. Dolabımdaki her şeyi yakmak isteyerek giysi yığınının ortasında kendimi yatağa atıyorum. Görüşme yarın ve benim ne yeni bir elbise almak için yeterince param var, ne de elimdekileri tekrar sevmeye başlayacak kadar inancım.

Para problemini evdekilerden isteyerek çözebilirim, ama bu ay onlardan o kadar çok para istedim ki tepesine kadar dolu bir dolaba, zamanı gelince nefret edilecek bir parça giysi daha eklemek için onları son anda arayamam. Bütün kıyafetlerime olan nefret problemimi ise çözebilecek tek kişi var, o da Ariel. Beni yatağın üzerinde pes etmiş bir şekilde yığılmış görünce hemen koşturup kendi dolabının kapaklarını açıyor ve askıları teker teker çıkarıp bana tutmaya başlıyor.

“Bu nasıl? Sarı sana çok yakışır.”

“Sen benden uzunsun Ariel, o etek benim bileklerime gelir.”

“O kadar değil, ama neyse, bir de şuna bak.” Şimdi de uçuk mavi bir etek-cekete takım tutuyor. Bu kız bunları ne ara alıyor anlamıyorum, ama alıyor ve ben sabahtan beri yaptığım gibi yine gıcıklık yapıp başımı iki yana sallıyorum.

“Çok mavi.”

Ariel itiraz etmeden o askıyı da bırakıp bir başkasını çekiyor. Açık kahverengi muhteşem bir iş elbisesi. İlginç bir anda artıyor, dirseklerimin üzerinde doğruluyorum. Ariel de benim hayata bağlandığımı fark edince dönüp elbisenin altına gidecek taba rengi topuklu bir çift ayakkabı çıkartıyor. O ayakkabıların güldüremeyeceği bir yüz yok, ben de topuklu mucizelerin gücüne esir

düşüp gülümsüyorum ve yataktan kalktığım anda Ariel son noktayı da koyuyor ve en sevdiği çantasını da çıkarıp ayakkabıların yanına bırakıyor.

“Fin’i boşver,” diyorum. “Biz ikimiz evlenelim, sonra da ortak bir hesap açtırıp hepsini giysilere harcayalım.”

“Anlaştık.” Ariel nişan yüzüğünü çıkarıp benim giysi yığınının arasına fırlatıyor ve kollarını iki yana açıyor. “Yüzüğü tam olarak hangi noktaya attığımı unutmadan gel ve bana sarıl! 10 saniyen var!”

Bir kahkaha atıp koşturuyorum ve her zaman kahramanım olan dostuma sarılıyorum. Gerçekten de dediği gibi 10 saniye kadar bana karşılık veriyor, sonra da beni ittirip yüzüğünü attığı yerden almaya koşuyor. O nişan yüzüğüne kavuşurken ben önümde duran kombinasyonu denemek için heyecanla pijamalarımı çıkarıp bir kenara fırlatıyorum. Birazdan kahverengi kumaşın bütün kıvrımları vücuduma oturduğunda aynada kendime bakıyorum ve Ariel’e bir kez daha zevkinden dolayı aşık oluyorum.

Çantayı da koluma taktığım anda kendimi o kadar hazır hissediyorum ki birazdan uyuyacak olma fikri kanımı donduruyor. Şimdi oraya gitmek, görüşmek, işi almak ve dönmek istiyorum, ama ne oraya gidebiliyorum, ne de işi alabiliyorum. Saat 11 ve uyumak zorundayım, yarın uzun bir gün olacak.

*

Diğer insanlardan farklı olduğumu en çok şehir merkezine gittiğim zamanlarda hissediyorum. Okuldaki dur durak bilmeyen ışınlamalara ve sanki tavanda görünmez bir ipe bağlıymış gibi hareket eden binbir çeşit objeye alışkınım, ama iş şehrin en kalabalık yeri olan kalbine geldiğinde sudan çıkmış balık gibi oluyorum.

Her tipten insan bir görünüp bir kayboluyor, gazeteler, kahve bardakları ya da teslimat kamyonlarının arkasından çıkan kutular havada uçuyor, bitmek bilmeyen gürültü de cabası. Beni tek mutlu eden ise trafik denen şeyin çok az olması.

Morina genç ve orta yaş nüfusu en yüksek olan şehirlerden bir tanesi, o yüzden şehrin büyük bir kısmı ışınlatabiliyor, böylece trafik diğer şehirlere oranla dramatik bir şekilde azalıyor. Geride kalan yüzde 5’lik kısmı 5 yaşından küçük çocuklar ve 80 yaşından büyük yaşlılar oluşturuyor. Çocuklar ışınlanmayı henüz başaramıyor, yaşlılar ise artık konsantre olmaktan sıkılmış, yapmak istemiyorlar. Şimdiki insanların genetik kodlarına yazılmış bir özellik olsa da ışınlanmak ve telekinezi oldukça güçlü konsantrasyon gerektiren şeyler. Doğru bir şekilde ışınlatabilmek ve objeleri hareket ettirirken diğer insanlara zarar vermemek için bir insanın eğitimi 5 yaşındayken anaokulunda başlıyor.

5 yaşında bir çocuğun o yıllara ait hatıraları çok silik olur, ona anlatılanları kafasında kurduğu gibi hatırlar, ama benim hatıralarım diğer bütün çocuklarınkinden daha net, çünkü ben o yaştayken hiçbir şeyi diğer insanlar gibi yapamayacağımı öğrendim.

5-7 yaş arası çocuklara sahip olan ailelerin mutlaka arabaları vardır, çünkü sahip olunan yetenekler birbiri için kullanılamaz. Yani siz ısınırken yanınızda başka birini de götüremezsiniz. O yüzden herkes hayatlarının belli bir döneminde de olsa arabayla ya da okul servis otobüsleriyle tanışır. Beni de anaokuluna annem ve babam dönüşümlü olarak bırakırdı. İlk hafta tam olarak neler olduğunu hatırlamıyorum, ama iş ikinci haftaya gelip öğretmenlerimiz bize ilk defa ısınmanın ve telekinezinin ne olduğunu anlattığında her şey değişti.

Sınıfımızda şimdi adını hatırlamadığım kızıl saçlı bir çocuk vardı. Isınmayı ilk o başarmıştı, ama henüz üzerindeki giysilerin varlığına tam olarak konsantre olamadığı için sınıfın diğer köşesinde çıplak olarak belirmişti. Herkes yerlere yatarak gülüyordu, ama ben o kadar büyülenmişim ki çıplaklığa aldırmandan bir an önce ısınmak istiyordum. Sıra bana geldiğinde öğretmenimin söylediklerini harfiyen yapmaya başladım.

“Şimdi gözlerini kapatmanı ve vücudundaki her şeyin nasıl hareket ettiğine odaklanmanı istiyorum Vivian, tamam mı?”

“Tamam öğretmenim!”

Gözlerimi sınıksı kapatıp vücudumdaki şeylerin nasıl hareket ettiğini düşünmeye başladım. Her şeyden önce göğsümde atan bir kalbim vardı, onun ritmine odaklandım, sonra yavaş yavaş o atışı karnımda da hissetmeye başladım, sonra bacaklarım, kollarım, ayaklarım, parmaklarımın uçları...

Kalbim her yerde atıyordu, hissedebiliyordum!

“Şimdi boyama kitaplarının olduğu yere ulaşmanı istiyorum Vivian. Gözlerini açma, ama istersen ellerini o tarafa doğru uzatabilirsin.”

Boyama kitaplarının olduğu yere o kadar çok ulaşmak istiyordum ki ellerimi uzatmakla kalmayıp parmaklarımı açıp kapatmaya başladım. Bir an sonra açılıp kapanan parmaklarıma o boya kitapları değecekti ve ben orada olacaktım, emindim. Parmaklarım açılıp kapanıyor, kalbim her yerde atıyor, ama ben bir türlü kitaplara ulaşamıyordum. Kendimi sıktım, gözlerimi daha sıkı kapattım, hatta o kadar sıktım ki etraftaki çocuk sesleri boğuklaşıp, kalbim kulaklarımda atmaya başladı ve tam o sırada öğretmenimin sesini duydum.

“Tamam Vivian, gözlerini aç.”

Heyecanla gözlerimi açtım, ama hala az önce olduğum yerdeydim.

“Neden olmadı öğretmenim?”

Anaokulu öğretmenimin çok sevgi dolu bir gülümsemesi vardı, gülerken gözleri kısılır, gözlerinin etrafındaki deri kırışırdı. İşte aynen o şekilde gülümsedi ve hala boyama kitaplarına

uzanan ellerimi tuttu. “İlk seferde olmaması normal Vivian. Birazdan bir kez daha deneriz, tamam mı?”

Evet, bir kez daha denedik, sonra birkaç kez daha, ama hiçbirinde olmadı. İlk gün olmaması normaldi, ilk hafta olmaması da öyle, ama aradan bir ay geçip de çocuklar artık giysileriyle beraber ışınlanabilmeye başlayınca bende bir terslik olduğu anlaşıldı. Aylarca doktorlarda ve ruh okuyucularda dolaştık, fakat hepsi gayet sağlıklı olduğumu söyledi.

Doktorlar o kadar eğlenceli değildi, ama ruh okuyucuların yanında geçirdiğim saatlerde çok eğlendiğimi hatırlıyorum. Bir sürü alanda binbir çeşit farklı güce sahip olan nadir insanlar var, ruh okuyucular da bunlardan sadece bir tanesi. Onlar herkesten farklı, çok daha özel güçlere sahip olan değerli insanlar. İnsanların ruhlarını ve gerçek düşüncelerini görüp onların yalan söyleyip söylemediğini ya da bir şekilde hasta olup olmadıklarını anlayabiliyorlar. En çok hukuk ve tıp alanlarında çalışıyorlar. Kesin olarak hiçbir güce sahip olmadığımı anlaşılmadan önce onlar gibi olmak istiyordum, ama maalesef, hiçbir zaman olamayacağım.

Özel güçlere sahip olmak yerine şu anda şehir merkezinde arabamı park edecek bir yer arıyorum ve bu sırada da gözüm sürekli saatte.

“Merak etme,” diyor Ariel. “Daha bir saatin var, bak şurası parka açık.”

Ariel’in gösterdiği tarafa ilerliyorum ve arabayı rahat bir manevrayla yolun parka açık bölümüne bıraktıktan sonra motoru susturup derin bir nefes alıyorum. “Neden bu kadar heyecanlandığımı bir bilsem...”

“Hep dalga geçip gerçekten yapabileceğini düşünmediğin için heyecanlanıyorsun.”

Ariel göstermek istemese de o da en az benim kadar heyecanlı, onun da plak şirketine gönderdiği demolarla ilgili haberleri bugün ya da yarın alması gerekiyor.

“Eğer seni ararlarsa bana haber ver ve hemen git Ariel, ben bundan sonra başımın çaresine bakarım.”

“Sen beni düşünme şimdi, önce şu ayakkabılarını değiştir.”

Ariel öne eğilip diğer tarafa koyduğum topuklu ayakkabıları çıkarıp bana uzatıyor, ben de sadece araba kullanmak için giydiğim düz tabanlıları çıkarıp ona veriyorum. Ayakkabılar değiştikten sonra ikimiz de arabadan çıkıyoruz. Ariel bu sefer bana etrafımda dönmemi işaret ediyor, ben de hiç itiraz etmeden yavaşça etrafımda dönmeye başlıyorum.

“Tamam, her şey yerli yerinde. Sökük, kaçık hiçbir şey yok—saçlarını da açalım...”

Saçımdaki lastik tokayı tamamen unutmuşum. Ariel uzanıp tokayı yavaşça çekiyor ve saçlarımı şöyle bir havalandırıp yüzümün iki yanından omuzlarımın üzerine alıyor.

“Fıstık gibisin!”

Yüzüme kocaman bir gülümseme yayılıyor. Eğer Ariel güzel olduğumu söylüyorsa doğrudur. Hele böyle bir zamanda sırf beni iyi hissettirmek için her şeyin yolunda olduğunu asla söylemez, ters bir şey varsa, saçım yamuksa ya da kalemim gözlerimin kenarlarından akmışsa Ariel bir

yolunu bulup ya hemen düzeltir ya da düzeltmemi işaret eder. Aynı şeyi onun için yapmadığım zaman beni azarlayacağını bildiğim için ben de sürekli onu gözetirim.

“Bana şans dile!”

“İyi şanslar tatlım, başaracaksın biliyorum.”

Yolun kenarında sımsıkı sarıldıktan sonra ayrılıyor. Ariel telefonunu çıkarıp Fin’e geldiğimizi haber verirken ben de bana şu anda bir canavar gibi görünen gökdelenin kapısına doğru ilerliyorum. Dönen kapıları görünce bir anda telaşa kapılıyorum, sanki nereden girip nasıl çıkacağımı bilmiyormuş gibi hissediyorum, ama biraz sonra ayaklarım beni olması gereken yere götürüp kendimi lobide bulduğumda derin bir nefes daha alıyorum.

Resepsiyon hemen karşımda. Uzun bir standın dört köşesinde görevliler telefonları açıp ziyaretçilere kartlar veriyorlar. Standın iki yanında da asansörlere giden koridorlar var. Gökdelenlerdeki asansörler her zaman kafamı karıştırmıştır. Rastgele bir tanesine binip istediğiniz kata çıkamazsınız. Bazıları ilk 10 kat arasında dolaşır, bazıları 20-30 arasında gider, bazıları sadece yöneticiler içindir ve benzeri...

Asansör stresini beş dakika sonrasına bırakarak boş görünen bir resepsiyon görevlisine yaklaşıyorum. “Merhaba, ben Vivian Royd. Saat 11’de Dina Brent’le görüşmem var.”

Görevli kadın kibarca gülümsüyor. “Hoşgeldiniz Bayan Royd. Bir kimlik rica edebilir miyim?”

“Tabii...” Hemen çantadan cüzdanımı çıkarıp içinden kimliğimi alarak görevli kadına uzatıyorum. O benim bilgilerimi kontrol edip ziyaretçi kartımı hazırlarken ben de etrafıma bakıyorum. İnsanların büyük bir çoğunluğu asansörleri kullanıyor. Sadece normalden daha zengin ve meşgul görünümlü insanlar ışınlanarak ofislerine çıkabiliyor, ama onların sayısı da o kadar az ki binadaki güvenlik önlemlerinin ne kadar sıkı olduğunu tahmin edebiliyorum.

Ben kaçak birinin üst düzey bir yöneticinin ofisine ışınlanması durumunda nasıl bir kaos çıkabileceğini düşünürken resepsiyondaki kadın bana kimliğimi geri uzatıyor.

“Teşekkür ederim Bayan Royd. Sağ bileğinizi uzatabilir misiniz?”

Söyleneni yapıyorum. Kadın bileğime plastik kaplamalı ince bir bileklik sarıp ucunu da küçük bir kilit mekanizmasıyla kapatıyor.

“Binamız içinde kontrolsüz ışınlanmaya izin verilmiyor, görüşmenize gitmek için asansörü kullanacaksınız.”

Başımı sallıyorum. Zaten istesem de ışınlanamam, ama hayat hikayemi açıklamak şu anda gereksiz. “Görüşme yapacağım ofis kaçınıcı katta acaba?”

“47. katta. Soldan girip ikinci asansöre bineceksiniz, yukarıda sizi Bayan Brent’in asistanı bekliyor olacak.”

“Bay Markel?”

“Evet, doğru.”

Teşekkür ederek gülümsüyorum ve söylendiği gibi sol taraftaki asansör koridoruna girip ikinci asansörün yanındaki tabelaya bakıyorum. 35-50 katları arasına gidip geldiğini anladığımda çağırma düğmesine basıyorum.

Benimle birlikte bu asansörü bekleyen başka kimse yok. Etrafıma bakınıp diğer asansörlerin hangi katlara gittiğini kontrol ediyorum, ama diğerleri hep daha alt katlara gidiyor. Demek ki gökdelenin neredeyse en üst katına çıkan sadece ben varım. Aman ne rahatlık!

Ben bir kat daha artmış heyecanıyla dudaklarımı kemirirken yanıma başka biri yaklaşip zaten ışığı yanan düğmeye tekrar basıyor. Başımı çevirip kim olduğuna bakıyorum. Gri bir takım elbise içinde, koyu kumral, mavi gözlü, genç ve yakışıklı bir adam. Bana gülümsüyor, ben de aynen gülümseyerek başımı çeviriyorum. Asansör gelip kapıları açıldığında önce ben giriyorum, sonra da mavi gözlü adam. O düğmelere daha yakın olduğu için soruyor:

“Kaçınıcı kata gidiyorsunuz?”

“47, teşekkür ederim.”

Önemli olmadığını söyleyerek sadece 47. katın düğmesine basıp bir kenara çekiliyor. Benden yaşlıymış gibi görünmüyor, onun da staj görüşmesine gidip gitmediğini merak ediyorum. Sormak istiyorum, ama aklım o kadar başka yerlerde ki konuşmak çok zor geliyor. Ben sessizce çantamın üzerindeki dikişleri saymaya başlarken benim sormak istediğim soru mavi gözlü adamdan geliyor.

“*Brent & Brent* için mi geldiniz?”

Çekingen bir gülümsemeyle başımı sallıyorum. “Staj görüşmesi için. Siz?”

“Ben orada çalışıyorum. Larkin Brent.”

İsmi duyduğum anda bütün vücut faaliyetlerim duruyor, gözlerim bana uzatılan ele iniyor ve ben de elimi uzatıyorum, ama ne yaptığımın pek farkında değilmiş gibiyim. Larkin Brent. Brentlerin tek oğlu. Bütün gözlerden sakladıkları, yıllardır Pasifik okyanusundaki bir şehirde eğitim gören ve 12 yaşından beri kimsenin yüzünü görmediği altın çocuk.

El sıkışmaya devam ediyoruz ve mavi gözlerdeki bakışlardan onun da benim adımları beklediğini anlıyorum ve aceleyle konuşuyorum. “Vivian Royd. Viva, ama aslında Vivian.”

İçtenlikle gülümseyerek elini çekiyor. “Memnun oldum Viva.” diyor ve asansör kapıları açılıyor. “İyi şanslar.”

Larkin Brent seri adımlarla, gideceği yeri bilerek uzaklaşırken ben onun arkasından bakıyorum. Bütün o para, ün, her şey bir gün bu adamın olacak. Benden sadece bir yaş büyük olan, mavi gözlü, kibar ve oldukça da yakışıklı olan bu adamın.

Ben onun daha bebekken garantilenmiş geleceğine iç çekerken birisi benim adımları söylüyor.

“Bayan Royd?”

Başımı çevirdiğimde kel, kısa boylu ve yuvarlak kemik çerçeveli gözlükleri olan orta yaşlı bir adam görüyorum. Bana gülümsüyor ve ellerini uzatıyor. “Hoş geldiniz, lütfen buyrun, bu taraftan.”

Bana o telefonu eden adamın iki metre uzun ve smokinli olacağını düşünen beynim bir anda bu kısa boylu, sevimli adamın duruşuyla şaşkınlığa uğruyor. Gülümseyerek onun gösterdiği yerden beyaz halılarla döşenmiş ve camlarla odalara ayrılmış devasa ofise giriyorum.

Asansörün sessizliğinden sonra buradaki karmaşa aniden esen sert bir rüzgar gibi suratıma çarpıyor. İnsanlar her yerde telefonlarla konuşuyor, birbirine bağıyor, bilgisayar başında klavyelerini kırarcasına hızla bir şeyler yazıyorlar. Birilerinin baskıya geç kaldığını söyleyen öfkeli sesini duyuyorum. Onun bağırisına karşılık birileri ışınlanıp bir yerlere kayboluyor, belli ki baskıya geç kalmanın sebebi o ışınlananlar.

Kendi kendime gülümseyip bütün o kalabalığın arasından geçerek Bay Markel'in bana işaret ettiği toplantı odasına giriyorum. Cam kapılar öylesine bir izolasyon sağlıyor ki toplantı odasının kapısı kapandığı anda bütün o hengame dışarda kalıyor, ben de odanın ortasındaki cam masanın üzerinde duran formlarla ve kalbimin güm güm atan sesiyle tanışıyorum.

Bay Markel masadaki formları işaret ederek ne işe yaradıklarını anlatıyor.

“Birkaç kişisel bilgi ve görüşmeden önce imzalamanız gereken evraklar burada. Siz bunlarla ilgilenirken ben de Bayan Brent'e geldiğinizi haber vereceğim. Bir şeyler içmek ister misiniz?”

“Hayır, teşekkür ederim.”

O kadar heyecanlıyım ki susuzluğumdan çok, su içerken nelerin ters gideceğini düşünerek sıvı bir şeyleri kendime yaklaştırmaktan bile korkar durumdayım. Ya boğazıma kaçarsa, ya üzerime dökülürse, ya bu evrakların üzerine dökülürse? Hayır, önümüzdeki birkaç sene içinde hiçbir şey içmek istemiyorum, teşekkür ederim.

“O halde sizi burada bir süre yalnız bırakıyorum, yirmi dakikaya kadar dönerim.”

Gülümseyerek başımı sallıyorum ve Bay Markel'in odadan çıkışını izledikten sonra masanın etrafında dizilmiş beyaz deri iskemlelerden birini çekip oturuyorum. Önümde doldurulması gereken bir sürü evrak var.

Daha önce hiç iş görüşmesine gitmediğim için bunların ne olduğu konusunda zerre kadar bir fikrim yok, ama Bay Markel bana çok fazla ayrıntı vermeden gittiğine göre çok da zor olmamalıdır.

Çantamı masanın üzerine bırakıp en üstteki formu alıyorum. Tamamen kişisel bilgiler, adres, telefon ve genel olarak özgeçmişimdeki bilgileri teyit etmek için hazırlanmış bir form. Çantamdan kimliğimi ve özgeçmişimin bir kopyasını çıkarıp yanıma koyuyorum ve teker teker formdaki alanları doldurmaya başlıyorum. Ad, soyad, yaş, cinsiyet, adres derken bir önceki iş deneyimleri kısmına geldiğimde bir an duraksıyorum.

Özgeçmişimi yazarken burayı doldurmak, daha doğrusu *şışirmek* kolay, ama şimdi okul gazetesindeki yazılarım ve kısa öykü yarışmalarındaki mansiyon ödülleri buraya yakışmayacakmış gibi geliyor.

21 yaşımdayım ve daha önce adam akıllı hiçbir yerde çalışmadım. Okul ve dersler o kadar çok vaktimi alıyor ki yüksek bir not ortalamasına sahip olmakla, hayat tecrübesi kazanmak arasındaki çizgiyi bir türlü doğru yerinden çizemiyorum.

Not ortalaması şu anda hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi geliyor. Bir an için az önce asansörde tanıştığım Larkin Brent'in yerinde olmak istiyorum. Onun iş tecrübesine falan ihtiyacı yok. Bu gökdelende üzerinde Brent yazan her şey onun. Formlara ve özgeçmişlere de ihtiyacı yok. Soyadı yeteri kadar açıklayıcı.

Kendimi iyice kaptırıp Dünya üzerinde Brent soyadıyla yaşayan kaç kişi olduğunu düşünmeye başlarken form doldurmam gerektiğini unutuyorum. Bir an sonra gözlerim önümdeki yazılara tekrar odaklandığında hayatımın gidişatını değiştirmek için şu anda yeteri kadar zamanım olmadığını kabullenip özgeçmişimde ne varsa aynen forma geçirmeye başlıyorum.

Bana bütün geçmişimi sorgulatan bölüm bittikten sonra sıra sağlıkla ilgili sorulara geliyor. Daha önce ciddi bir hastalık geçirmediğimi, düzenli ilaç almadığımı ve psikolojik olarak bir yardıma ihtiyaç görmediğimi gerekli kutucukları işaretleyerek belirtiyorum. Sonra bir anda aslında bunların hepsinin çok önemsiz olduğunu ve benim tamamen bütün insanlardan farklı olduğumu hatırlıyorum.

Evet sağlıklıyım, ama ışınlanamıyorum ya da elimi uzattığımda kalemlerim uçarak bana gelmiyor. Buradaki soruların hiçbirisi de bana normal bir insan olup olmadığını sormuyor. Bütün o soruların altında üç satırlık bir “Diğer:” alanı var, ama benim bütün hayatımı şekillendiren bir durumun o noktalı satırlara indirgenebileceğini sanmıyorum.

Hem zaten ne yazabilirim ki?

Diğer: Normal biri insanım.

Aslında değilim.

Diğer: Anormal bir insanım.

O da değilim.

Diğer: Işınlanmayı ve telekinezi kullanmayı bilmiyorum.

Sanki istesem öğrenebilecekmişim gibi. Bu da olmadı.

Diğer: ...

En iyisi boş bırakmak diye düşünüp sağlık sorularını da geçtikten sonra diğer evraklara bir göz atıyorum. Gizlilik antlaşmaları, taahhütnameler ve daha bir sürü saçma sapan belge. Daha işi almadan bu kadar şeyi imzalamak bana biraz garip geliyor, ama yine büyük yazılara bir göz gezdirip küçüklerinde de ruhumu sattığımı belirten herhangi bir şey görmeyince hepsini imzalayıp diğer formla birlikte bir kenara bırakıyorum. O sırada toplantı odasının kapısı tekrar açılıyor ve ofisteki hengamenin sesiyle birlikte Bay Markel içeri giriyor.

“Her şey tamamsa sizi Bayan Brent'in yanına götürebilirim.”

“Evet, tamam.”

Formları masadan alıp kel adamın eline veriyorum. Şöyle bir göz attıktan sonra gülümsüyor ve bana kapıyı gösterip ben dışarı çıktıktan sonra tekrar önüme geçip toplantı odasının tam tersi yönüne doğru yürümeye başlıyor.

“Bayan Brent’in ofisi en üst katta, sizi oraya ben götüreceğim.”

Tabii ya, Anne Brent’in bu hengamenin içinde oturması kabul edilemez. Elbette en üst katta, Morina ayaklarının altındayken önemli insanlarla konuşup zaten bankalara sığmayan parasına biraz daha para katmalı. Belki Baba Brent de onun yanındadır, kimbilir, Larkin Brent de belki onların ofislerinin ortasındaki küçük bir masada kendi işlerini yapıyordur. Minik bir aile saadeti.

“Sorum çok kişisel ise beni lütfen affedin, ama bizden farklı olduğunuz doğru mu Bayan Royd?”

Bir anda gelen soruyu algılayamıyorum, kaşlarım çatılıyor, asansörden içeri girerken Bay Markel soruyu daha açık bir şekilde soruyor.

“Güçler bakımından. Eski insanlar gibi olduğunuz doğru mu?”

Başımı sallıyorum, ama bu bilgiyi nereden almış olabilecekleri o anda aklıma gelmediği için soruyorum:

“Evet doğru, nereden biliyorsunuz?”

“Yerel gazetenin 15 sene önceki bir sayısında sizinle ilgili bir haber vardı. Biliyorsunuz her iş başvurusu yapan adayı bir geçmiş taramasına sokuyoruz.”

Tabii ya, geçmiş taraması. Özgeçmişimde yazarların ne kadarının yalan, ne kadarının gerçek olduğunu anlamak için yapılan ve *Brent & Brent* gibi büyük şirketlerin neredeyse en özel kayıtlara bile ulaşabildiği rutin tarama. Gerçi benim durumumda olay daha kolay hale geliyor.

Bay Markel’in de dediği gibi ben 6 yaşındayken durumum kesinleştiğinde bir süre yerel basının gözdesi haline gelmiştim. Aslında şimdi düşündüğümde neden evrensel bir ünlü olmadığımı anlayamıyorum. *Olağanüstü bir dünyada, olağan bir kız*. Çok başarılı bir yazı dizisi olabilirdi. Hayatım hakkında reality şovlar yapılır, daha 12 yaşındayken bir biyografi falan yazabilirdim. Ama benim ünüm sadece 6 yaşında yerel gazeteye verdiğim birkaç güleryüzlü resim ve küçük bir ikinci sayfa haberinden ibaretti. Kimse süper güçleri olan iki milyar insan içindeki özelliksiz bir kıza aldırmadı. İyi ki de aldırmadılar. Etrafımda bana sürekli güçsüz olduğumu hatırlatan gazete haberleri olmadan da yeteri kadar zor ve neredeyse kompleksli bir çocukluk geçirdim.

Bazı zamanlar o kadar mutsuz oluyordum ki geri dönüp baktığımda annemin ve babamın benden sonra neden başka bir çocuk doğurmadıklarını daha iyi anlıyorum. Eğer kardeşim olsaydı ve o da benim gibi “normal” olsaydı iki küçük çocuğun sorumluluğunu taşımak onlar için çok zor olurdu.

Ben yine geçmişimden gelen hatıraların esintisinde dalıp gitmişken asansör kapıları 50. kata açılıyor. Bay Markel yine önce benim çıkmamı bekleyip sonra yanıma gelerek bu sefer daha boş gibi görünen, ama yine beyaz ve camın hakim olduğu ofisin kapılarını açıyor.

Burada her şey çok daha sakın, beyaz ve ferah. Bağırın insanlar, kırılan klavyeler ya da baskıya gecikmiş yazılar yok. Belki 10, belki 15 birbirinden şık insan geniş aralıklı masalarında oturuyor, bazıları sakın seslerle telefonlarıyla konuşurken diğerleri geniş ekranlı bilgisayarlarında bir şeylerle uğraşıyorlar.

Bay Markel ile birlikte onların arasından geçip giderken kimse başını çevirip bana bakmıyor. Ya çok umursamazlar ya da çok meşguller, ama belli etmiyorlar. Ben sessiz kalabalığın arasından ilerleyip sonunda başka bir ofisin önünde durduğumda Bay Markel bana dönüyor.

“Burası Bayan Brent’in ofisi, içeride sizi bekliyor.”

O anda kalbim sanki oturmaya alıştığı koltuğundan ayağa fırlayıp bütün vücudumu alarma geçiriyor. İşte kader anı. Bay Markel kapıyı tıklatıp içeriden gelen usul kabul sesinin ardından kapıyı açıp başını uzatıyor. “Bayan Vivian Royd hazır.”

“İçeri gelebilir. Teşekkür ederim Ande.”

Kapının ardından duyduğum ses o kadar hafif, o kadar sakın ve duru ki neredeyse 50’lerinin ortasında olan bir kadından çıktığına inanamıyorum. Ben konuştuğumda sesim gereğinden fazla yüksek ve çatallı çıkacak gibi geliyor, ama bunu düşünmemeye çalışarak Bay Markel’e gülümseyip tek bir insan için fazlasıyla büyük olan ofise giriyorum.

Dina Brent ofisin her yerinde olduğu gibi yine cam olan masasının ardında ayağa kalkmış, bana hafifçe gülümsüyor ve ben ona yaklaşırken sağ elini uzatıyor. “Hoş geldiniz Bayan Royd.”

Hala konuşmaktan korkarak gülümsüyorum ve terli olmaması için dua ettiğim elimi uzatıp Dina Brent’in elini sıkıyorum. Elleri de en az sesi kadar yumuşak. Saçları bembeyaz, ama bu yaşlılığın getirdiği bir beyazlık değil. Çok pahalı bir kuaförün birkaç ayrı ton boyayı karıştırıp özenle yarattığı çok canlı bir renk. Saçları giydiği siyah keten elbiseyle göz alıcı bir tezat oluşturuyor. Gözleri yeşil, makyajı hafif, ama muhtemelen benim aldığım öğrenci kredilerinin tamamından daha pahalı malzemelerle yapılmış.

Sol eliyle bana oturmamı işaret ettiğinde oldukça zevkli birinin seçtiği belli olan tek taş yüzüğünü ve onunla birlikte taktığı alyansını görüyorum. Baba Brent’in karısına olan sevgisinin karatlarla ölçüldüğünü varsayarsak dünyanın en büyük kalpli adamı olduğunu rahatlıkla söyleyebilirim.

“Nasılsınız Bayan Royd?”

“İyiym efendim, teşekkürler, siz?”

Soruma nazik bir gülümseme ve hafif bir baş sallayışla cevap verip önünde duran bir kağıdı kaldırıyor. Özgeçmişim.

“Sizi daha erken arayamadığımız için üzgünüm. Kocam ve ben bu hafta şehir dışındaydık ve İnsan Kaynakları bizden onay almadan kimseyi görüşmeye çağırılmaz.”

Başımı sallayarak anladığımı belli ediyorum.

“Sizinle neden İnsan Kaynakları’ndan önce doğrudan benim görüşmek istediğimi merak etmiş olmalısınız.”

Bunu hiç düşünmemiştim, çünkü benim kafamdaki dünyada iş görüşmesine giden insanlarla hep en büyük patronlar görüşür, onlar şirketin sahibidir, parayı onlar verir, insanları işe onlar alır. Sanırım bu ne kadar tecrübesiz olduğumu da bir kez daha gösteriyor. Dina Brent aslında ne kadar olağandışı bir görüşmede olduğumu kendisi söylemeseydi benim aklımın ucundan bile geçmeyecekti, ama yine de profesyonel duruşuma toz kondurmamak için onayladığımı gösterircesine başımı sallıyorum.

“Size bizzat sormak istediğim bazı sorular var,” diyor. “Merakımı anlayışla karşılırsınız umarım.”

Dina Brent benimle ilgili bir şey merak ediyor ve benden anlayış bekliyor. Rüyada falan olmalıyım, yine başımı sallıyorum.

“Sizi ikinci asistanım olarak eğitmek için yarım günlük bir işe almayı planlıyorum, daha çok bu sebeple karşılıklı görüşmek istedim. Bana yakın çalışacak insanlarla birebir görüşmeyi tercih ederim.”

Bir dakika, bir dakika... Bandı geri sarabilir miyiz? Dina Brent az önce ikinci asistan ve yarım günlük bir iş mi dedi?

“İkinci asistan?”

Beyaz saçlı güzel kadın başını sallıyor. “Evet, ilginizi çeker mi?”

Bu bir kamera şakası mı? Eğer öyleyse birazdan kameraları gösterdikleri zaman bağırarak için aklımdan geçen bir çift küfür var. Ben buraya fotokopi çekmek ve kahve getirip götürmek için görüşmeye geldim ve bunu bilmeme rağmen heyecandan küçük çaplı bir kalp krizi geçirmek üzereyim. Şimdi *Brent & Brent*’in ikinci sahibi beni onun ikinci asistan olmak için eğitmek istediğini söylüyor ve ilgimi çekip çekmediğini soruyor. İşin garip yanı ben bu soruya nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Kendime olan özgüvenim şu anda bir yerlerde tatil yapıyor olmalı çünkü ben artık fotokopi çekebileceğimden bile emin değilim.

“Efendim, ben—yani, tabii ki yaptığınız teklif çok büyük bir şey...”

Çok büyük bir ne? Ne saçmalıyorsun Viva! Konuş, anlamlı cümleler kur, profesyonel duruşu unutma!

“Beklenmedik olduğunun farkındayım,” diyor Dina Brent. “Başvurunuzu yaptığınız iş tanımının tamamen dışında olduğunu da biliyorum. Sizi hazırlıksız yakalamak istemezdim Bayan Royd ama içinde olduğunuz durumda kazandığınız başarılar dikkatimi çekti.”

İçinde olduğum durum? Kazandığım başarılar? Hangi başarılar? Eğer hala nefes alabilme başarısıysa evet, oldukça zorlukla yaptığım söylenebilir.

“Diğer insanlar gibi ışınlama ya da telekinezi özelliklerine sahip değilsiniz ve bu durumda olan biri için yaşadığımız çağın şartları çok da elverişli sayılmaz, yanılıyor muyum?”

Bilmiyorum, sadece başımı sallıyorum ve Dina Brent o güzel sesiyle konuşmaya devam ediyor.

“Ama bütün bunlara rağmen sizden katlarca avantaj sahibi olan gençlerin önüne geçip oldukça prestijli okullarda yüksek notlarla okumuşsunuz. Bitirdiğiniz lisede yüzde yirmilik bir üstün başarı dilimi var ve siz nadir zihinsel özelliklere sahip olan öğrencilerle beraber bu dilimdeymişsiniz...”

Dell Ulric ve onun gibi hafıza yeteneklerine sahip olan öğrencilerden bahsediyor olmalı.

Bazı insanların ışınlama ve telekinezi özelliklerinin dışında genlerinde kendiliğinden gelişmiş başka özel yetenekleri de olabiliyor. Bu yeteneklerin çoğu kontrolsüz ve rastgele zamanlarda ortaya çıkıyor, bazıları da eğer genç yaşta eğitilirse insanın hayatında çok büyük avantajlar sağlıyor.

Ruh okuyucular ve Dell Ulric gibi olağanüstü zekaya ve hafızaya sahip insanlar avantajlılar arasında. Şifacı olarak eğitilmiş özel iyileştirme yeteneğine sahip doktorlar, toprağı kontrol edebilen çiftçiler, suyla adeta konuşabilen denizciler hep bu özel insanlardan.

Diğer türlü rastgele özellikli olanların arasında da benim biricik arkadaşım Ariel gibiler var. Ariel ara sıra 5-10 dakika sonrasında ne olacağını görür. Kehanet gibi değil elbette, sadece küçük şeyler. Biri şimdi kayıp düşecek ya da kapı çalacak gibi. Ama bunlar o kadar seyrek ve gereksiz zamanlarda oluyor ki güçten bile sayılmıyor. Ariel’in rastgele geleceğı görmesi gibi bazıları da olmadık zamanlarda insanların aklından geçenleri duyabiliyor.

Bu kontrolsüz ve çok da işe yaramayan güçler için herhangi bir sınırlama ya da kural yok, ama iş eğitilmiş avantajlı güçlere gelince eğer profesyonel alanda kullanılacaksa özel izinler ve lisanslar almak gerekiyor. Örneğin lisanssız şifacı doktorların ya da ruh okuyucuların çalışması yasak, ama Dell Ulric gibi üstün zekalıların lisede diğer çocukları alt etmesi için izin almasına gerek yok. En azından okul bitip bir işe girene kadar.

Dina Brent’in söyledikleri doğru. Lisede o yüzde yirmilik üstün başarı dilimini oluşturan çocukların arasında Dell Ulric gibi “avantajlı” öğrenciler çoğunlukta idi, ben o dilime kendimi paralayarak girmiştim. Özel bir yeteneğim olmadığı için bütün gücümü akademik olarak geliştirmeye harcıyordum. Işınlanamıyorsam en azından ışınlamanın fizik kurallarını ve biyolojik formüllerini ezberleyebilirdim, matematiğim süper olabilirdi, bir kitabı diğerleri üç günde okurken ben hızlı okuma teknikleriyle yarım günde bitirebilirdim ve hepsini de yaptım. Sosyal olarak diğerlerinden geri kaldım belki, ama yine de kendimce hayatımda bir fark yaratmaya

çalıştım. Görünen o ki başarılı olmuşum, çünkü aklımdan en son geçecek insan, Dina Brent, bana artık farkında bile olmadığı başarılarımdan bahsedip övgüler yağıdırıyor.

“Asistanımda aradığım özelliklerin en başında çalışkanlık ve öğrenme isteğı olması gelir. Normal şartlarda bu tip şeyleri insanların özgeçmişlerine yazdıklarıyla kesin olarak anlamak mümkün değildir, yüz yüze iş görüşmeleri bu sebepten ayarlanır Bayan Royd.”

“Anlıyorum efendim.”

“Fakat sizin durumunuzda yetenek bakımından diğerleriyle eş duruma gelmek için sürekli çalıştığınız açıkça belli, bu yüzden sizinle ilgileniyorum. Eğer siz de kendinizi böyle bir eğitime girmek için hazır hissediyorsanız—“

“Aslında hissetmiyorum.”

Bunu ben mi söyledim? Bazen beynim benden habersiz cümleler kurup ağızımla utanmadan iş birliğı yapıyor, ben sadece tanık oluyorum.

“Elbette sizin asistanınız olmayı alt katlarda kahve dağıtıp fotokopi çekmeye binlerce kez tercih ederim...”

Buradan nereye varacağımı ben de çok merak ediyorum, ama bir kez başlamışken beynimin ve ağızımın iş birliğini yarıda kesecek değilim, konuştukça konuşuyorum.

“Ama daha şimdiden boyumu aşacakmış gibi görünen bir işi göğsümü gererek kabul edip yapabileceğimi söylemek size karşı haksızlık etmek olur. Eğer sınırlı bilgimle sizin kadar yüksek mevkide birinin asistanı olmak hakkında bildiğim bir şey varsa o da bütün gün masa başında oturmayacağım, sürekli koşturmam gerekeceğidir, yanılıyor muyum?”

Sanki yer değiştirmişiz gibi şimdi de Dina Brent söylediklerime başını sallayarak cevap veriyor. Enteresan bir duygu. Olumlu mu yoksa olumsuz mu olduğunu bilmiyorum, ama teşekkür edip kapıyı göstermediğıine göre en azından devamını merak ettiğini anlayabiliyorum.

“Bir asistanın yapması gereken şeyleri yapabilecek, en azından benim kadar yetenekli başka adaylar da olmalı.”

“Bir iş için istenirse yüzlerce uygun aday bulunabilir Bayan Royd, ama en sonunda benim ne istediğim önemlidir. Ben sizin bu işi yapabileceğimize inanıyorum ve iş tanımıyla ilgili sizden daha çok bilgi sahibi olduğum bir gerçek.”

Şimdi de azarlanıyormuş gibi hissediyorum, ama bir yerlerde pohpohlandığımı da biliyorum. Kafam o kadar karıştı ki ne tepki vereceğimi bilemez haldeyim, sadece dinliyorum.

“Dürüstlüğünüze minnettarım, ama sandığınızdan daha yetenekli bir genç kadınsınız Bayan Royd.”

Her iş görüşmesi böyle mi oluyor bilmiyorum, ama daha önce bana hiç kimse böyle bir şey söylememişti. Annem ve babam bana sürekli ne kadar özel olduğumu söyleyip nasıl her şeyi başarabilecek kadar güçlü olduğumdan bahsederler, ama onlar ailem, bir bakıma beni

pohpohlamak zorundalar. Dina Brent'i tanımıyorum, o da beni tanımıyor, ama bana inandığını söylüyor.

İnatla ona yapamayacağımı söyleyecek kadar aptal değilim, elbette işi deli gibi istiyorum. Eğer başarırım ve gerçekten gün gelip de Dina Brent'in ikinci asistanı olursam, hayalini kurduğum o kariyer için çok büyük bir adım atmış olacağım. Yine de korkmadan edemiyorum. Kabul ettiğimde üzerimde oluşacak baskıyı tanımlamak bile mümkün değil. Yapacağım iş hakkında fazla bir fikrim yok, ama çok çalışmam gerektiği kesin.

“Bayan Royd?”

Yine dalıp gittiğimi o anda fark ediyorum ve aceleyle başımı sallıyorum.

“Ne diyeceğimi bilmiyorum efendim, teşekkür ederim.”

“Bunu kabul olarak mı almalıyım?”

“Sanırım öyle.”

İkimiz de gülümsüyoruz.

“O halde Ande'yi çağırıyorum ve nasıl bir eğitim planına dahil olacağınızı konuşuyoruz.”

Dina Brent telefonunu kaldırıyor ve o anda her şey gerçek oluyor. Daha dün ne giyeceğime bile karar veremezken bugün Dina Brent'in ikinci asistanı olabilmek için eğitim planlarına dahil oluyorum. Talih kuşu diye bir şey varsa şu anda kafamın üzerine yuva yapıyor olmalı, çünkü hayatım şu anda değişiyor.

* * *

3

Ariel ve Fin kendimi o gökdelenden dışarı atıp onlara iyi haberi verdiğim anda yanımda bitip beni bu akşam yemeğe çıkaracaklarını söylediler. Aslında benim onları çıkarmam gerekiyordu, ama bu deli çift benim ikinci anne ve babam gibiler. Sanki ben çocuklarıymışım da onlar erken bir aile provası yapıyorlar.

Şehrin en pahalı restoranlarından birinde oturuyoruz ve üçümüz de muhteşem görünüyoruz. Fin her zaman darmadağın duran kumral saçlarını özenle arkaya taramış, yeşil gözleri mutlulukla parlıyor, çok şık beyaz bir gömlek ve Ariel'in ona bu yılbaşında hediye ettiği pahalı siyah yelekle tam bir beyefendi. Ariel siyah geometrik desenli bir elbise ve dümdüz fönlediği saçlarıyla tam bir kraliçe gibi her yemeğin adını ustalıkla söyleyip bize hiç iş bırakmıyor. Bense hala sabah giydiğim kıyafetlerin içindeyim, farklı olan şey iri gözlerimi daha da iri gösteren siyah göz kalemim, dudaklarıma sürdüğüm kırmızı ruj ve bütün hücrelerime dolup taşan özgüvenim.

“Viva’ya!”

Üç kristal kadeh pahalı yemeklerle dolu tabakların üzerinde kalkıp hafifçe birbirine vururken ben de iki en iyi arkadaşımınla birlikte gülüyorum.

Arkada çalan müzik baygın bir yemek müziği değil, aksine insanın içini kıpır kıpır eden oldukça kıvrak bir melodi, zaten saat de akşam yemeği yemek için oldukça geç. İnsanlar daha çok dans edip içki içmek için bu restoranı tercih ediyorlar, ama herkes çok seçkin ve şık.

Yemekler pahalı, içkiler özel, ortam harika ve benim yarım gün olsa da gerçek bir işim var. Muhtemelen bu akşam buradan çıktıktan sonra en az bir ay sadece patates cipsiyle beslenebilecek kadar paramız kalacak, ama ekonomi şu anda hiçbirimizin umrunda değil.

“Nasıl oldu tekrar anlat!”

Eminim ki Ariel bunu önümüzdeki altı ay boyunca ara ara sorup her tanıdığımız insanın yanında anlattırarak. Hiç şikayet etmiyorum, çünkü Ariel’e bir şey anlatmak ve onun verdiği tepkileri izlemek dünyanın en eğlenceli şeylerinden bir tanesi.

İçeri girdiğimde resepsiyonda bileğime takılan bileklikten, Bay Markel’in kel kafasına kadar her şeyi tekrar tekrar anlatıyorum. Fin aynen benim yaptığım gibi binanın içinde izinsizce ışınlanan kaçaklarla ilgili komplo teorileri kuruyor, ama Ariel’in asıl merak ettiği şey Brentlerin biricik oğlu Larkin Brent’li kısımlar.

“Larkin’i anlat!”

“Çok uzun beraber kalmadık Ari! Başka ne anlatabilirim?”

“Biraz daha tarif et! Adamı en son minnacık çocukken çekilmiş fotoğraflarından biliyoruz. Resmen ayağının tozuyla şirkete girmiş sen de o sırada görmüşsün!”

“Nereden biliyorsun?”

“Sabahtan beri bütün dedikodu sitelerini dolaştım!”

İkimiz kahkahalarla gülerken Fin gözlerini deviriyor. “Ne adammış!”

“Hem de ne adam! O adam bizi satın alır sonra üzerine bir de küçük şehir satın alır, o kadar parası var. Öyle aptal da değil, ortaokuldan beri Rivka’da yaşıyor.”

Fin’in kaşları kalkıp alt dudağı hafifçe öne çıkarak etkilendiğini gösteriyor. Rivka’daki okulların ne kadar seçkin ve zor olduğunu herkes bilir.

Pasifik Okyanusu üzerinde kurulmuş şehirlerin arasında en büyüğü Rivka’dır. Morina’dan daha büyük değil, ama zamanında zenginler o şehre çocukları için o kadar çok yatırım yapmış ki şu anda en iyi ve güvenli okullar orada. Okullar o kadar özel ki bizim gibi orta halli insanların gittiği okullar sıralamasında yer almıyorlar, onlar tamamen özel bir lig.

“Evet, anlatıyordun Viva!”

“Tamam, tamam!”

Asansördeki halini tekrar aklımda canlandırmaya çalışıyorum. “Benden biraz uzun, seninle hemen hemen aynı boyda, ama Fin’den kısa.”

“Herkes Fin’den kısa!” Fin gülerken Ariel nişanlısını çenesinden tutup büzüşen dudaklarını öpüyor, sonra sırtını onun göğsüne yaslayarak beni dinlemeye devam ediyor.

“İlk fark ettiğim şey gözleri oldu. Öyle bir mavisi var ki nasıl anlatsam bilemiyorum...”

Etrafıma bakıp o maviye yakın bir şey bulmaya çalışıyorum ve başımı kaldırıp tavandan sarkan kristallere çarpan mavi ışıkların yarattığı parlak rengi gösteriyorum. “Şunun gibi!”

Ariel ve Fin kafalarını kaldırıp kristalleri izlerken ben anlatıyorum. “Çok kibar bir adam, yaşından daha büyük gösteriyor. Konuşması, duruşu, elini uzatışı bile... Zaten biraz da o yüzden şaşırdım. Ben adamı en azından yöneticilerden birinin bilmem kaç yıllık asistanı olarak tahmin ediyordum, bir anda Larkin Brent olduğunu söyleyince devrelerim şaştı.”

Fin elleriyle başının iki yanında oluşan küçük bir patlamayı gösterip gözlerini şaşı yapıyor, gülerek onu işaret ediyorum. “Aynen öyle!”

“Sana ilk ne dedi?”

“Hangi kata çıkacağımı sordu.”

Ben bütün diyalogumuzu zayıf taklit yeteneğimle baştan oynuyorken karşımda oturan Ariel’in yüzü bir anda kasılıyor.

“Geldi!”

Fin de onun baktığı yere bakınca ben de merak edip arkamı dönüyorum ve tam kimin geldiğini soracakken görüyorum. Larkin Brent ve yanında getirdiği esmer güzeli, bir garsonun eşliğinde masalarına doğru ilerliyor.

O da hala sabah gördüğüm gri takım içinde, işten çıktığı gibi geldiği belli oluyor. Yanındaki kadın muhteşem bir parça. Çikolata rengi bir teni var, saçları simsiyah ve upuzun, bacakları

düzgün ve kaslı, giydiği gri mini elbisesin hakkını verecek kadar biçimli kalçaları var ve ayağındaki topuklu ayakkabılarla nasıl yürüdüğüne henüz fiziksel bir açıklaması yok.

“Yanıdakini görüyor musun Viva?”

Başımı sallıyorum. Erkekler kadınların da kendileri gibi sadece karşı cinsin nasıl görüldüğüne dikkat ettiklerini sanırlar, ama bu kocaman bir yalandan başka bir şey değildir.

Eğer içeri yakışıklı bir erkekle beraber bir kadın giriyorsa bizim o erkeğin görünüşünü algılamamız sadece birkaç saniye sürer ve hemen sonra dikkatimiz yanındaki kadına çevrilir. Yüzü, saç, eli, kolu, poposu derken her şeyini en küçük ayrıntısına kadar inceleyip o adamın yanında olmayı hak edip etmediğine karar veriz.

Bu esmer güzeli kesinlikle Larkin Brent gibi bir adamın yanında durmayı hak ediyor.

“Benim öyle bir popo yapabilmem için günde beş saat koşmam gerek.” diyorum ve iç çekerek önüme dönüyorum, ama Ariel hala orayı izliyor.

“Ariel, önüne bak, ayıp!”

“Karanlıktayız, görmezler merak etme. Ben ne yediğimi bile görmüyorum.”

Haklı. Tabaklarımızda az çok ne olduğunu bildiğimiz yemekler var ama ayrıntıları çok rahat seçemiyoruz. “Olsun, sen yine de bakma.”

“Ne o? Küçük Brent görürse daha ilk günden rezil olurum diye mi korkuyorsun *İkinci Asistan?*”

“Evet. O yüzden bakma.”

Ariel bu geçerli sebebi itiraz etmeden kabul ediyor ve Küçük Brent ile Güzel Popolu’nun tarafına dik dik bakmaktan vazgeçiyor. Bir süre daha kendi yemeklerimize ve pahalı içkilerimize dalıp etrafta olan biteni unutuyoruz.

Üçümüz bir araya geldiğimizde sohbetlerimiz o kadar daldan dala oluyor ki çok nadir dördüncü bir kişi aramıza katılacak cesareti gösteriyor. O yüzden başka birini hoş tutmaya tahammül edemeyeceğimiz böyle kutlamalarda kimseyi davet etme zahmetine girmiyoruz.

Biz işten ve paradan bahsedip bir yandan da kredi kartlarımızın limitlerini zorlayacak şarapları götürüyorken Ariel’in telefonu çalıyor. “Titriyorum, bir saniye.” diyor ve arka cebinden telefonu çıkardığı anda gözleri faltaşı gibi açılıyor. “Arıyorlar, plak şirketinden arıyorlar! Çekil Fin, çekil!”

Fin uçarcasına yerinden kalkıp Ariel’in masadan çıkmasına yardımcı oluyor. Ariel elinde telefon, sessiz bir yer bulmak için koştururken Fin alnını tutarak yüzünde şapşal bir gülümsemeyle yerine oturuyor. “Bu kadar heyecan bize fazla.”

“Aynı fikirdeyim, kaldır kadehi.”

Fin kadehi kaldırıyor, tokuşturup son kalan şarapları da kafaya dikiyoruz. Fin boşalan bardakları doldururken Ariel gittiği gibi hızla geri dönüyor ve masanın başında dikilip küçücük

çocuklar gibi zıplamaya başlıyor. “Kabul ettiler, kabul ettiler! Haftaya deneme kaydı için çağırıyorlar! Şarkıcı olacağım! Ünlü olacağım! Ödüller alacağım!”

O anda restoranın pahalılığına ya da şıklığına aldırmadan Fin ve ben ayağa fırlıyoruz. Ariel önce benim üzerime atlayıp boynumu koparacakmış gibi sarlıyor, ama hem içtiğim şarapların hem de mutluluğumun uyuşturucu etkisiyle hiçbir şey hissetmiyorum. Ariel beni bırakıp Fin’e döndüğünde uzun boylu prensi onu dudaklarından öpüp sırtından geriye yatırıyor. İkisi eski filmlerdeki aşık çiftler gibi öpüşüyorken ben onları alkışlayarak bir de ıslık patlatıyorum. Yan masalardaki insanlar da çok güzel bir haber aldığımızın farkına varınca alkışlamaya başlıyorlar. Ariel her zaman fırsatları değerlendiren bir kız olduğu için Fin’den ayrılıp nişan yüzüğü olan elini kaldırıyor. “Evleniyoruz!”

Kutlamanın ne için olduğunu bilmeyen insanlar bu sefer daha da şevkle alkışlamaya başlayınca ben ilerde koşuşturan garsonları görüyorum. “İkram geliyor Ariel.”

“Gelsin tabii! Bugün en mutlu günümüz!”

Alkışlar yavaş yavaş sönerken nişanlı çift yerine oturuyor, ama ben ayakta kalıyorum. Çok fazla sıvı aldım ve gereksizce zıpladım, tuvalete gitmem gerek. “Ben hemen dönerim, ne gelirse ben gelmeden bitirmeyin!”

Gelen her şeyden bana da ayıracağına dair Ariel’den söz aldıktan sonra masaların arasından dolaşarak tuvaletlerin olduğu tarafa ilerliyorum.

Saçlarım enseme o kadar çok yakıyor ki şimdi gökten önüme bir lastik toka düşse resmi olarak dünyanın en mutlu insanı ben olacağım ve hayatım tamamlanacak.

“Viva?”

Bir yerlerden tanıdık bir ses geliyor, arkamı dönüyorum ve Larkin Brent’i masasından kalkıp bana gülümser bir halde buluyorum. Tek yapabildiğim şey şapşal gibi gülümsemek oluyor, iyice o tarafa dönüyorum. “Bay Brent—“

“Larkin, lütfen...”

Başımı sallıyorum ve tuvaleti biraz daha erteleyerek Küçük Brent ile Güzel Popolu’nun masasına yaklaşıyorum. Küçük Brent—*Larkin*—masadaki esmer güzeline dönüp bizi tanıştırıyor.

“Yasmin, bu Viva Royd. Bu sabah asansörlerde tanıştık, çok yakında annemin ikinci asistanı olacak.”

Şöyle bir durup bu küçük tanıştırma merasimini tahlil etmek istiyorum. Birincisi, Yasmin çok güzel ve egzotik bir isim ve bu kadının yüzü yakından daha da güzel. İkincisi, beni Viva olarak tanıttı. Bu demek oluyor ki ya asıl ismimi hatırlamıyor ya da yaşımız yakın olduğu için beni daha samimi buluyor. İkinci seçenek olduğunu umarak en son kısma geçiyorum. Annesinin ikinci asistanı olacağımı söyledi. Demek ki anne ve oğlu benim hakkımda konuşmuşlar. Tam olarak ne konuştuklarını deli gibi merak ediyorum, ama öğrenme gibi bir şansım olmadığı için sadece

gölümstüyorum ve oturan Yasmin'e elimi uzatıyorum, esmer güzeli Yasmin elimi sıkarken tanıtılma sırası ona geliyor.

“Viva, bu Yasmin Ramiel. Çok yakın arkadaşım. Bu hafta *Alize*'de staja başlıyor.”

Alize en sevilen moda dergilerinden bir tanesi ve *Brent & Brent*'in en çok para kazandıran ofislerinden biri. Nereden mi biliyorum? Ariel dedikodu sitelerini okurken ben de çok önce yapmam gereken şirket araştırmasını yapıyordum.

“Tanıştığımıza memnun oldum Viva. Ofiste sık sık görüşecek gibiyiz.”

“Öyle gibi görünüyor, ben de memnun oldum Yasmin.”

İkimiz de çok kibar genç bayanlarız. Gören de saraydan çıkmışız sanacak. Yasmin'i bilmem, ama ben bugün kendime inanamıyorum. Ellerimiz ayrılınca ben tuvalete gitmem gerektiğini hatırlıyorum ve Larkin'e dönüyorum.

“Tekrar görüştüğümüze çok sevindim.”

“Ben de, Viva. Arkadaşlarınla berabersin sanırım.”

O kadar bağırıp olay çıkarttıktan sonra görmemesi imkansızdı elbette. “Evet, öyle. Bugün kutlayacak çok şeyimiz var. Hem benim işim, hem arkadaşım Ariel'in plak şirketinden aldığı teklif.”

“Ah, arkadaşın müzisyen mi?”

Yasmin'in ilgili sorusuna gülümseyip başımı sallayarak cevap veriyorum.

“Ne kadar güzel”, diyerek Larkin'e bakıyor. “Ben de hep güzel şarkı söyleyebilmek isterdim.”

“Sen de dans ediyorsun,” diyor Larkin ve bana dönerek Yasmin'i işaret ediyor. “Aynı zamanda bale yapar.”

Bu sefer de ben ilgiyle kaşlarımı kaldırıyorum. Poponun ve o kaslı bacakların nereden çıktığı anlaşılmış oluyor.

Ayaküstü sohbetimiz muhteşem, ama benim en kısa zamanda tuvalete gitmem gerekiyor, o yüzden masadan bir adım uzaklaşıp iki güzel insana birden bakıyorum. “Tanıştığımıza çok memnun oldum, her ikinizle de, daha sonra görüşmek üzere.”

Larkin hafifçe koluma dokunuyor, bir an için karşılığında ne yapacağımı şaşırtıyorum, ama tepki verecek vakit kalmadan arkamı dönüp tuvaletlerin tarafına ilerliyorum. Kapıları açıp içeri girerken parlak ışıktan sersem olmamak için gözlerimi kısıyorum ama tuvalet de en az restoran kadar güzel döşenmiş ve loş bir ışıkla aydınlatılmış.

Keyifli bir ses çıkararak içeri giriyorum ve ilk yaptığım şey dönüp aynada yüzümü ve dişlerimi kontrol etmek oluyor. Az önce konuşurken olası bir diş arası maydonoz durumuna karşı çok geniş gülmemeye çalıştım, ama görünen o ki tehlike yokmuş. Saçlarım da gayet güzel görünüyor ve kalemim hala olması gereken yerde, gözlerimin etrafında.

Ben uygun bir izlenim bıraktığıma ikna olarak tuvalet kabinlerine yönelirken dış kapı bir anda açılıp içeri Ariel dalıyor. “Gördüm! Gördüm! Konuştunuz!”

Ben derhal işaret parmağımı dudaklarıma bastırarak ona susmasını işaret ediyorum. Ariel elini ağzına kapatıp sırayla tuvalet kabinlerinin altına eğilerek kontrol etmeye başlıyor, haline gülüyorum, ama engel de olmuyorum.

“Hepsi boş! Konuştunuz! Gördüm!”

“Çişimi yapmama izin ver, sonra anlatayım.”

“Çişini yaparken anlat!” Ariel beni açtığı bir kabinin içine atıyor, sonra da kapıyı çekip kapatıyor. Genellikle tuvaletteyken konuşmaktan nefret ederim, Ariel için yaptığım istisnalardan biri de bu.

“İçeri biri girerse susmamı bağır.”

“Tamam, anlat!”

“Yanındaki kadının adı Yasmin’miş. Yakın arkadaşımı, o da benim gibi Brent’te staja başlıyor.”

“Sen staj yapmıyorsun, asistanlık eğitimi alıyorsun. O senin köpeğin olsun!”

Bir kahkaha atıp işimi bitirdikten sonra sifonu çekiyorum ve elbisemi de düzelttikten sonra kabinden çıkıyorum. “Balerinmiş.”

“Popo nereden geldi anlaşıldı.”

Başımı sallıyorum. “Senin plak şirketinden teklif aldığını söyleyince çok ilgilendi.”

Ariel’in gözleri gururla parlıyor. Hiç tanımadığı insanlardan övgü almak kadar egosunu okşayan başka bir şey yok.

“Tuvalete gitmek zorunda olmasaydım daha çok konuşurdum ama orada altımı ıslatsam pek hoş olmazdı.”

Ariel de aynı fikirde olduğunu belirterek başını sallarken ben ellerimi yıkayıp hava üfleyen makinelerin altında elimi kuruluyorum. Halka açık tuvaletlerde elleri kurulamak için peçete koymak yasak. Küresel ısınmanın getirdiği çevreci yasalardan bir tanesi de bu. Neyseki tuvalet kağıtları hala yerli yerinde.

Elimi kurulayan makine susunca son bir kez ikimiz de saçlarımızı ve makyajlarımızı kontrol edip tuvaletten çıkıyoruz. Ariel elimi tutup beni yine geldiğim yoldan geri götürürken Larkin de o sırada telefonla konuşarak masadan kalkıyor ve yanımızdan geçerken ikimize de gülümseyince Ariel parmaklarını birbirine kaynatacak gibi elimi sıkıyor, gülüyorum.

Masanın yanından geçerken tek başına etrafı izleyen Yasmin’i görünce ona dönüyorum. “Yasmin, bu az önce bahsettiğim arkadaşım Ariel, Ariel Fisk. Ariel, bu da Yasmin Ramiel. Yasmin de benimle birlikte *Brent & Brent*’te staja başlayacak, aynı zamanda bale de yapıyor.”

İkisi el sıkışırken Ariel o kadar keyifle gülümsüyor ki bu girişimci tavrımdan dolayı benimle gurur duyduğuna eminim. Ben kolay kolay insanlarla sosyalleşebilen bir yapıya sahip değilim.

Hiç olmadık yerlerde yabancılarla tanışıp arkadaşlık edebilme departmanı Ariel'e ait. Ben ve Fin genellikle onun arkasında sevimli durup el sallayan tipler oluyoruz. O yüzden benim onu birileriyle tanıştırmam Ariel'i çocuğu yürümeği öğrenmiş bir anne gibi sevindiriyor.

"Söylemeden geçemeyeceğim," diyor Ariel ve Güzel Popolu'nun üzerindeki elbiseyi işaret ediyor. "Elbisen muhteşem Yasmin."

Yasmin'in yüzünde güller açıyor, başını eğip elbisesine bakarken bu sefer de ikisi modacılar hakkında konuşmaya başlıyorlar. İltifatlar havada uçuşurken Larkin tekrar masaya dönüyor. "Ağımız genişliyor gibi görünüyor. Merhaba, ben Larkin Brent."

Ben daha bir şey söylemeye fırsat bulamadan Larkin elini önümden Ariel'e uzatıyor. Garip bir şekilde bir an için çift gibi olduğumuzu hissediyorum. Larkin'in kişisel alan algısı bizden biraz farklı. Şu anda kollarımız birbirine yapışık bir şekilde duruyoruz, her an elini belime koyup beni kendine yaslayacakmış gibi hissediyorum, ama elbette öyle bir şey olmuyor.

"Viva, arkadaşlarınla birlikte bize katılmanızı teklif edebilir miyim? Ben sürekli telefonlar alıp masadan ayrılıyorum, Yasmin de yalnız kalmamış olur. Ne dersiniz?"

Bu tip durumlarda ben tereddüt ettiğim anda Ariel atlayıp kabul eder, yine aynı şey oluyor, ama işin garibi bu sefer ben de kabul etmek istiyorum ve gülümseyerek başımı sallıyorum.

*

Bugün tahminimden de farklı ilerliyor. Şu andaki oturma düzenimizden başlayarak sohbet eden insan çiftlerine kadar her şey sanki kırk yıllık arkadaşarmışız gibi hissettiriyor ve bu çok garip. Bu kadar çabuk gelişen samimiyetlere alışkın değilim, ama şu durumda şikayet de edemiyorum, çünkü herkes halinden memnun görünüyor.

Fin, Ariel ve Yasmin sırasıyla masanın bir tarafında oturuyorlar, ben Ariel'in karşısındayım ve yanımdaki iskemle de Larkin'e ait, ama o yine telefonla konuşmak için uzakta bir yerlerde. Ariel ve Yasmin daha önce duymadığım kelimeler kullanıyorlar, kumaş isimleri ya da modacılar olduğunu tahmin ediyorum, ama yine de emin değilim.

Şarabımdan bir yudum alırken Fin'e bakıyorum, bana sırtıyor. Gözlerimi bir an için kocaman açarak başımla durumu işaret ediyorum, Fin neler olduğunu sorduğumu anlamış, gülüyor. Ben de şarabımı içerken keyifle gülüyorum ve o sırada Yasmin'in arkasından Larkin yaklaşıyor, esmer güzelinin omuzlarına hafifçe dokunarak karşısına, benim yanımdaki iskemleye geçip oturuyor.

"Neler kaçırdım?"

Birkaç senede kurulan bir samimiyet düzenini kaçırdın Küçük Brent, ama pek de umursuyor gibi görünmüyorsun.

Az çok anlayabiliyorum sanırım. Bu adam şu anda 22 yaşında ve 10 senedir Rivka'da okullara gidiyor, o kadar ünlü olmasına rağmen tek bir fotoğrafı çıkmıyor ki bu nasıl bir güvenlik

ağının içinde olduğunu gösteriyor. O haldeyken çok yakın arkadaşlıklar kuramamış olduğunu tahmin ediyorum. Belki de o yüzden bu kadar sık kişisel alan ihlali yapıyor ve gördüğü herkesle bu denli hızlı samimi oluyor.

Ariel ve Yasmin bir süredir konuştukları şeyi Larkin'e anlatırken Fin ve ben de tekrar dinliyoruz. Biraz sonra Ariel bir şey sorduğunda Yasmin dikkatini yine sadece ona verip anlatmaya başlayınca ben Larkin'e dönüyorum.

“Rivka nasıldı? Herkes orasının küçük bir hapisane gibi olduğunu söylüyor.”

Bir anda Ariel'in dikkati bize dönüyor, Fin gülümseyerek kadehine uzanırken hapisane benzetmem Larkin'in hoşuna gitmiş olacak, rahat bir ifadeyle gülüyor. “Öyle de denilebilir, evet. Çok fazla sosyal hayatım olduğu söylenemez, 10 senedir ilk defa bu kadar kalabalık bir grupta dışarda eğleniyorum.”

Eğer beş kişi kalabalıksa bu adamın benden bile büyük sosyal sorunları var demektir. Garipsemek yerine anlayışla başımı sallıyorum, o ise anlatmaya devam ediyor.

“Çok sıkı bir akademik takvimleri var. Ortaokuldan başlayıp üniversite bitene kadar blok bir programla öğrencileri eğitiyorlar.”

“Bizim gibi sürekli okul değiştirmiyorsunuz, aslında güzel olmalı, değil mi?”

Fin soruyu sorduktan sonra herkesin kadehlerine biraz daha şarap dolduruyor. Larkin kendi kadehini uzatırken cevaplıyor:

“Güzel yanları da var, kötü yanları da. Ama hiçbir yer Morina kadar güzel değil, inan bana.”

Larkin'in konuyu değiştirmek istediği o kadar belli oluyor ki bir an kimse ne diyeceğini bilemiyor. Biz Morina'nın güzelliğini onaylayarak başımızı sallarken bu sefer Larkin bana dönüyor. “Bizim gibi güçlerin olmadığını duydum Viva. Eski insanlar gibi yaşamak nasıl bir şey?”

“Bana göre çok normal bir şey,” dediğimde Ariel ve Fin gülüyorlar, Yasmin de onlara katılıp gülümserken Larkin soruyu daha ayrıntılı soruyor:

“Şunu yapamıyorsun mesela...” Mavi gözlü adam elini uzatıp tuzluğu kendine çağırıyor ve bir an sonra metal tuzluğu elinde tutup bana gösteriyor. “Her seferinde bir şeyi almak için kalkmak ya da uzanmak nasıl bir şey?”

“Sıkıcı?”

Benden nasıl bir cevap beklediğini bilmiyorum. Hayatın sırrı bendeymiş gibi gözlerimin içine içine bakması da cabası. Doğru düzgün bir cevabım varsa da o gözlere bakınca unutup bir şeyler geveliyorum. “Eğer güçlerimi sonradan kaybetmiş olsaydım karşılaştırabilirdim, ama şu anda çok da bir fikrim yok. Telekinezi değil, ama ışınlanmayı çok istediğimi söyleyebilirim.”

Larkin ilgiyle gülümsüyor. “Neden?”

“Zaman kazanmak için. Hayatımın yarısı yollarda geçiyor.”

Bir tek Larkin değil, herkes anlayışla başını sallıyor. Zavallı güçsüz ben. Gülümsüyorum. Bizim sessizliğimizi fırsat bilen garsonlar da masaya gelip boş tatlı tabaklarını topluyorlar ve başka istediğimiz bir şey olup olmadığını soruyorlar. Herkes fazlasıyla tok ve çakırkeyif, o yüzden sadece hesap isteniyor.

Birazdan hesap gelip herkes kendi payını ödedikten sonra iş eve nasıl dönüleceğine karar vermeye geliyor. Daha çok benim eve nasıl döneceğime karar vermeye.

“Bir taksiye atlayıp gideceğim, yarım saate evdeyim Ari. Her zaman yaptığım şey.”

Ariel bu gece daha bir sevgi dolu, sarılıp beni öptükten sonra Fin’in koluna giriyor, ikisi Yasmin ve Larkin’e de iyi geceler diledikten sonra bir süre yürüyorlar, sonra ortadan kayboluyorlar ve ben süper ikiliyle yalnız kalıyorum.

“Çok güzel bir gece geçirdik, bizi davet ettiğiniz teşekkür ederim Larkin.”

“Benim için zevkti. Viva seni eve bırakmamızı ister misin? Şoför bizi bekliyor.”

Bu gece kaç kez daha damdan düşeceğim bilmiyorum, ama bunun son olmasını istiyorum, o yüzden kibarca reddediyorum. “Teşekkür ederim, ama gerçekten kendim gidebilirim. Sizin planlarınızı yeteri kadar değiştirdik.”

Yasmin gülümserken Larkin ciddiyetle reddediyor. Bu adamda sosyal olarak gerçekten bir gariplik var. Ne olduğunu çok merak ediyorum, ama şu anda sorgulayacak kadar enerjim yok. Larkin de yorgunluğunu fark ediyor ve elini kaldırıp köşede bekleyen mavi taksilerden birine bu tarafa yaklaşmasını işaret ediyor.

Morina’nın taksileri yaşlıları ve çocuklu aileleri taşımaktan başka bir de geceleri zil zurna sarhoş olup değil ışınlamak, düz çizgide bile yürüyemeyenleri evlerine götürerek para kazanıyor.

Mavi taksi hemen önümde duruyor, ben arkadaki çiftte görüşeceğimizi söyleyerek mis gibi kokan arabaya biniyorum ve kapıyı kapattıktan sonra adresi söylüyorum. Taksici boş yollarda rahatça ilerliyorken ben başımı arkaya yaslayıp Morina’nın ışıklarını izleyerek geçirdiğim günü ve yeni arkadaşlarımı düşünmeye dalıyorum.

* * *

Brent & Brent'te çalışmanın binbir türlü avantajı var. Bunlardan en önemlisi çalışanlarına verdikleri kimlik kartları. Kartları eteğinizin beline ya da yakanıza tutturup gün boyunca çıkartmıyorsunuz. Ben evden çıktığım anda kartımı takıp herkese gösteriş yapmaya bayılıyorum. Sıklıkla okulda olmadık yerlerde insanların ayaklarının dibine düşürüp çok özür dileyerek geri alıyorum, sonra da hiçbir şey olmamış gibi yürümeye devam ediyorum. Kendimi beğenmiş ve gösteriş düşkünü olabilirim, ama işinlanamıyorum o yüzden evrenle böylece ödemiş oluyoruz.

Tabii herkese kartımı gösterip *Brent*'te çalışıyorum diyerek hava atması işin en kolay tarafı. O kartı okuyucudan geçirip ofisin kapılarından içeri girince her şey değişiyor.

Oradaki en genç çalışanlardan biriyim, hatta 50. kattaki tek genç çalışanım. Günlük programım herkesinkinden daha karışık çünkü sabah gelip akşam çıkma gibi bir lüksüm yok. Bazen sabahları gelip öğlen çıkıyorum, derse girip akşam tekrar ofise dönüyorum. Bazen tam tersi, sabah okulda kendimi parçalayıp günün geri kalanını ofiste geçiriyorum. Tabii bunların hepsini yapmak için sürekli yollarda olduğumu söylememe gerek yok. Yine de haftalık olarak aldığım maaş çekinin üzerinde yazan miktar sesimi kesmeye yetiyor.

Ariel o gün “o senin köpeğin olsun” dediğinde yalan söylemiyormuş. O kadar kaba bir tabirle olmasa da genel olarak bütün stajyerlerden daha üst bir seviyede olduğum belli.

Brent & Brent içinde stajyer alınan alt şirketler belli ve onların da kendi aralarında hiyerarşik bir düzeni var. 34 ve 44. katlar arasında ne yaptığı pek belli olmayan bir sürü dergi var, oralara stajyer alınmıyor, alınsa da öğrenecek pek bir şeyi olmadığı tahmin ediliyor, o yüzden onları *Brent & Brent* besin zincirine dahil etmiyorum.

44. kattaki yerel gazete stajyerleri besin zincirinin en altındalar. Onları 45. kattaki müşteri destek stajyerleri takip ediyor, ama ben çoğu zaman Fin onlardan biri olduğu için diğerlerine de iltimas gösteriyorum. Yemeklerde yanlarına oturup ara sıra sırtlarını sıvazlıyorum. Evet, güç delisiyim, ama evrenle sonunda ödeştüğimizin de farkındayım.

Besin zincirimiz 46. kattaki erkek dergisi *Troy* ile devam ediyor. Burada çalışan beyler besin zincirinin ortalarında kalmış olsalar bile yeterince lezzetliler. Sırf göz zevkim için ara sıra işim olmasa da kaybolmuş gibi yapıp etrafta dolaşıyorum. Bu kaybolma fikrinin telif hakları tamamen Ariel'e ait, onun direktifleri doğrultusunda yavaş yavaş Viva olmaktan çıkıp yeni bir insan oluyorum.

Troy şekerlerini bırakıp 47. kata çıkıyorum, burası en meşgul ve gürültücü kat. *Morina Gündemi* adındaki haber ve ticaret dergisi burada iş yapıyor. İlk gün baskıya geç kaldığını söyleyen adam hala aynı şeyi bağırp milletin yüreğini ağzına getiriyor. Sırf arı gibi çalıştıkları ve

Brent'in kâr payında büyük bir dilime sahip oldukları için herkesi çiğ çiğ yiyebilirler. Aynı zamanda herkes çok zeki ve salaş giyimli olmasına rağmen oldukça sofistikeler. Stajyerlerini köle gibi çalıştırıyorlar, ama hepsi işleri bittikten sonra sırtlarının bir daha yere gelmeyeceğini bildikleri için seslerini çıkarmıyorlar.

47. kat kölelerinden sonra sırada 48. kattaki *Brent & Brent* yayınevi var. Morina'nın en çok satan yazarlarının nadide kitapları burada elden geçiyor. Fin'in gözü en baştan beri buradaydı, o yüzden elimden geldiğince onu bu kattakilerle bir araya getirmeye çalışıyorum. Evet, küçük Viva büyüdü ve arkadaşlarının kariyerlerinde onlara torpil bile yapıyor.

Fin'in hayallerinden sonra besin zincirinin en üstten ikinci sırasındaki *Alize* var. 49. kata gelip ofisin kapısını açtığınız anda sizi hafif bir parfüm kokusu karşılıyor ve bu koku her gün değişiyor. Evden çıkarken parfüm sıkmayı unuttuğum günlerde buraya gelip şöyle bir tur atıyorum ve bütün gün o kokuyu üzerimde taşıyorum.

Bu katı ve içindeki insanları seviyorum çünkü şirketin en feminen kısmı burası. Çalışanların hemen hemen hepsi kadın, erkeklerin de yarısı gay. O kaslı ve erkek gibi gaylerden değil, hepsi rengarenk giysiler ve sürekli kıvrılan bileklerle konuşan *duygusal* erkekler. Hem bana çok yakın olduğundan, hem de koridorlarında sürekli muhteşem kıyafetlerle dolu askılar dolaştığından *Alize* 50. kattan sonraki ikinci evim. Yasmin de stajyer rütbesi olarak bana en yakın olan arkadaşım. Öylesine kompleksiz ve içten bir kız ki güzel poposunu hala kıskansam da hoş sohbetini ve geçirdiğimiz iyi vakitleri inkar edemiyorum.

Yasmin'i ve *Alize*'yi bıraktıktan sonra sıra benim çöplüğüme, yani 50. kata geliyor. Burası yöneticilerin katı, en üst kat, neredeyse kraliyet mertebesiyle eş. Kraliçemiz de Dina Brent. Kralımız Baba Brent pek ortalarda görünmüyor, iki haftadır şehir dışında ve dönmeye pek niyeti yok gibi, kimse de nerede olduğunu sorgulamıyor, ben de sesimi çıkarmamam gerektiğini böylece anlıyorum.

Anne ve Baba Brent'ten sonra elbette prens tahtında oturan Larkin Brent var.

Yemek yediğimiz akşamın üzerinden tam bir ay geçti ve bunca zaman içinde en uzun konuşmamız hala o akşam yemeği.

Larkin'i normal şartlarda şirket içinde görmek bir mucize, gördüğün anda yakalayıp sohbet etmek ise ayrı bir şans. O eğer isterse ve zamanı varsa sizinle konuşuyor, onun dışında mavi gözlerini kırıp gülümsemek dışında pek iletişim kurduğu söylenemez. Kısacası sosyal gariplik hala devam ediyor, ama Yasmin'den edindiğim bilgilere göre Larkin çocukluğundan beri böyleymiş. Tanıştığı insanlarla ya bir anda çok yakın olumuş ya da ilk anda bir mesafe koyup onu asla aşmamış.

Yasmin'den bilgileri almasına alıyorum ama ben hala bu tabloda nerede durduğumu bilmiyorum. Bir gün Viva olup ertesi gün Bayan Royd olabiliyorum. Bir gün her gördüğü köşede

banaya selam veriyor hatta benimle konuşabilmek için yolunu değiştiriyor, ertesi gün bir hayaletten farkım olmuyor.

Stajyerlerin besin zinciri ve Larkin'in sürekli değişen sosyal yaklaşımı arasında günlerim geçerken beni asıl bezdiren yeni işim, diğer bir deyişle "İkinci Asistanlık Eğitim Programı".

Ande Markel kısa boylu ve sevimli bir adam, ama çalışırken tam bir canavara dönüşüyor. Resmi olarak işe alındığım belli olduğu anda o kibar adamın yerini sürekli bir şeyler yapmamı söyleyen bir öğretmen aldı.

"Viva, bunlar bir alt kata gidecek."

"Viva, bunlar bugün postaya verilecek."

"Viva, kuru temizlemeden gelenleri aldın mı?"

"Viva, lobiye in."

"Viva, yukarı çık."

Viva sağa, Viva sola derken ben bir ay içinde beş kilo verdim, ama aynı zamanda da kitaplardan ve okuldan öğrenemeyeceğim kadar çok şey öğrendim.

Kısaca özetlemek gerekirse, yerel gazetenin editörleri kompleksli birer solucanlar, spor dergilerinin editörleri ve fotoğrafçıları hayatları boyunca kadın görmemişler, kitaplarının editörlüğünü beğenmeyen yazarlar korkulacak kadar çok ve hiçbir röportajlardaki kadar sevimli insanlar değiller.

Bunların dışında hiç konuşmadığım kadar çok telefonla konuşuyorum ve tek bir insana gelen postanın bir çuvalı doldurduğuna sıklıkla tanık oluyorum. Gelen postaların yarısından fazlası iş başvurusu. Ande bunların iki katının her gün İnsan Kaynakları'na gittiğini söylediğinde o kurumun yüceliğini bir kez daha anlıyorum ve Dina Brent'in beni karşısına alıp konuşmasının ne kadar özel olduğunu tekrar tekrar fark edip mutlu oluyorum.

Dina Brent çok farklı bir kadın. Gazete ve dergilerde çıkan buz kraliçesi imajı sadece fotoğraflardan ve güzel süslenmiş yazılardan ibaret. *Brent & Brent*'e bağlı olan şirketlerin hiçbirinde bu kadın hakkında tek bir kötü şey söyleyecek birini bulamazsınız.

Baba Brent hakkında kulağıma bazen hoş olmayan şeyler gelse de Anne Brent gerçekten de herkesin annesi gibi. Şirketin adını *Brent & Brent* değil *Kötü Polis & İyi Polis* olarak değiştirmeyi teklif edenler var. İyi Polis elbette Dina Brent.

Anneme ilk haftanın sonunda Dina Brent'in nasıl bir kadın olduğundan bahsederken o kadar sevgi ve gururla bahsetmiş olmalıyım ki benim bir tanecik annem onu unutup Dina'ya anne diyeceğimden korktu. Korkusunun çok da yersiz olduğu söylenemez, ama hiçbir evlat böyle bir şeyi annesine itiraf etmemeli.

Anne Brent'in de stresli ve ters olduğu zamanlar yok mu? Elbette var.

"Viva, ofisime gelir misin?"

Dina ofisinin kapısını benim için açık bırakıp içeri giriyor. Ben girip kapıyı kapattıktan sonra masasındaki bir dergiyi kaldırıp bana uzatıyor. “Bu derginin editörünü arayıp kapaktaki haberin kaynağını öğrenmeni istiyorum.”

Kaşlarımı çatarak dergiyi alıyorum, ama kapaktaki haberi gördükten sonra çatılmış kaşlarımın arası açılıp yüzüme saf bir şaşkınlık ifadesi yerleşiyor. Kapaktaki büyük puntolu sarı yazılar aynen şunu diyor:

LARKIN BRENT SÜRGÜN KAMPINDAN GERİ DÖNDÜ!

Altındaki küçük yazılar da şöyle devam ediyor:

Brent & Brent Medya'nın varisi Larkin Brent'in Rivka'da yaşadığı 10 yıllık sürgünün perde arkası bu yazıda.

Bu Morina'nın en dedikoducu ama en çok satan magazin dergilerinden biri. Her hafta “çarpıcı” bir yazı dizisiyle geldiklerini söylüyorlar ama gülünç olmaktan başka bir işe yaramıyorlar. Daha önce bir çok ünlünün kuyruğuna bastılar, ama bu seferki biraz fazla ileri gitmiş gibi görünüyor.

Her ne kadar akli beş karış havada bir ekibin oluşturduğu bir dergi olsa da ufak cüsseleriyle doğrudan Brentlere saldıran bir haberi kapak yapmaları için içinde bir şeyler olduğunu söylüyor.

“Bunu Ande'nin yapması daha uygun olmaz mı efendim?”

“Ande'nin yapacak daha önemli işleri var, bununla sen ilgileneceksin.”

Öfkesinin bana olmadığını biliyorum, ama yine de bir yerlerde kalbimin kırılmasını da engelleyemiyorum. Dina Brent'in azarlayıcı ses tonu pek de duymaya can attığım bir şey değil. “Tabii, hemen arıyorum.”

Dergiyle beraber odadan çıkmak için kapıyı açıyorum ve Larkin'le çarpışıyoruz. Ben ne olduğunu anlamaya çalışırken Larkin beni kollarımdan tutup bir kenara alıyor. “Özür dilerim Viva, iyi misin?”

Alnımı tutuyorum ve gülümseyerek başımı sallıyorum. “İyiym, şaşırdım sadece.”

Larkin de gülümsüyor ama bakışları diğer elimdeki dergiye indiğinde ifadesi buz kesip ellerini üzerimden çekiyor. “İzninle Vivian...”

Az önce tuttuğu yerlerden başlayarak bir anda buz kesmiş gibi hissediyorum. Vivian adını duyunca genellikle irkilirim çünkü herkes bana Viva der, ama Larkin'in ağzından çıktığı anda kendimi tam bir yabancıymış gibi hissediyorum. O annesinin ofisine girip kapıyı kapatırken ben derginin kapağına tekrar bakıp bu işin iç yüzünü öğrenmeyi kendim için de bir görev edinerek masama dönüyorum.

*

“Bakın, ben Dina Brent adına arıyorum ve eğer şu on saniye içinde sorularıma doğru düzgün cevap veren biriyle görüşemezsem—“ ve yine beklemeye alınıyorum. Harika!

Yarım saattir o aptal dergiyle telefodayım, ama kimse değil bana doğru düzgün cevap vermek, adlarını bile söylemeye yanaşmıyor. Ya dünyanın en yalan haberini yazdılar ya da Rivka’da gerçekten bir şeyler dönüyor ve benim bunu bugün öğrenmem lazım.

Ben telefonda beklerken cep telefonumdan Ariel arıyor, açıyorum. “Ariel telefodayım, seni sonra arasam—“

“Bizim Larkin sürgündeymiş! Duydun mu?”

“O haberin iç yüzünü araştırıyorum.”

“Hadi canım?!”

“Evet ve gerçekten Ariel, sonra arasam olur mu?”

Zaten o anda diğer tarafta birisi telefonu açıyor ve ben Ariel’in cevabını duyamadan telaşla cep telefonumu kapatıp diğer telefona yöneliyorum.

“İyi günler, ben Dina Brent adına—“

“Hanımefendi kimsiniz siz?”

Kaba saba bir erkek sesi. Zaten sınıırımdayım, sinirlerim iyice tepeme çıkıyor.

“Dina Brent’in asistanıyım ve bu hafta derginize kapak yaptığınız rezaletin kaynağını öğrenmek için arıyorum.”

“Dina Brent’in asistanı kadın değil—“

“Artık öyle. Önceki asistanı sorularına doğru düzgün cevaplar vermediği için kovuldu. Eğer siz de bana şu anda cevap vermezseniz yasal yollardan istediğimizi alacağımızı da eklemek isterim.”

Yasal yolların ne olduğunu bilmiyorum ama beni bir kez daha başka birine aktarırlarsa ofisten çıktığım gibi oraya gidip birinin gözüne ayağımdaki ayakkabıların topuğunu saplayacağım.

“Söylediğiniz kişi olduğunuzu nereden bileceğim?”

“Kulağınıza gelen her şeyi yazdıktan sonra kalkıp bana kimlik doğrulaması mı yapacaksınız—“

“Söylediklerinize dikkat edin hanımefendi—“

“Asıl siz dikkat edin! Söylediğim kişi olmasam yarım saattir bir cümlelik bir cevap vermekten bile yoksun olan bir sürü saçma sapan insanla konuşmazdım. Beni dinleyin bayım, ya dergideki haberin kaynağını bana şimdi söylersiniz, ya da birazdan şirketimizin avukatları kapınıza dayanıp o çok istediğiniz kimlik doğrulamasını benim için memnuniyetle yapar.”

Lafımı bitirdikten sonra mutlak bir sessizliğin içine gömüldüğümü hissediyorum. Hem telefondaki adam, hem de ofis hiç olmadığı kadar sessiz. Başımı kaldırıp etrafıma bakınca herkesin elindeki işi bırakıp beni izlediğini görüyorum. Ande Markel de beni izleyenlerin arasında ve yüzünde keyifli bir gülümseme var.

“Haberin kaynağının kim olduğunu bilmiyoruz, hafta başında postayla elimize yazılı bir şekilde geldi, üzerinde isim yok—“

“Siz de postadan çıktığı gibi bastınız mı? Bu nasıl bir yayıncılık ilkesi?”

İlkenin ne olduğundan bile haberleri olmadığına eminim, ama azarlamışken en azından profesyonel bir şekilde ağızlarının payını vermek istiyorum.

“Biz haber değeri olan her şeyi yayınlarız—“

“Haberin geldiği zarfın üzerinde en azından bir posta pulu olmalı, nereden geldiği de mi belli değil?”

“Rivka’dan geldi.”

Not alıyorum, ama adamın bunları uydurup uydurmadığından zerre kadar emin değilim.

“Yalan söylüyorsunuz—“

“İspat edemezsiniz.”

Adam haklı. O dergilerde her gün binlerce kaynağı ne olduğu belli olmayan haber yayınlanıyor. “Gelen postanın bir kopyasını alabilir miyim?”

“Şansınızı zorlamayın—“

“Benim şansım sizin cebinizde kalacak manevi tazminatla doğru orantılı, o yüzden bana ne yapacağımı söylemeyin. Kopyaları ne zaman alabilirim?”

Yine kısa bir sessizlik oluyor, ben o sırada Ande’ye bakıp hala izleyip izlemediğini kontrol ediyorum. Kollarını kavuşturmuş ve boş masaların birine yaslanmış, ilgiyle başını sallıyor, gülümsüyorum ve telefondaki adam konuşuyor.

“Bir adres vererseniz yarın elinizde olur—“

“Adresimizin neresi olduğu belli ve gün içinde servis veren kuryeler var. Şöyle diyelim, ben bu telefonu kapatayım ve zarf iki saat içinde elimde olmazsa avukatlarımız bizzat gelip zarfla beraber birkaç şey daha götürsünler. Nasıl?”

“Tamam, anladım. Zarf bir saate kadar elinizde olur—“

“Orijinal kopyası olursa sevinirim, teşekkürler.” diyorum ve telefon suratıma kapanıyor. Ben de ahizeyi tatmin olmuş bir şekilde bırakıp “Rivka” yazdığım post-it kağıdı masamın bir köşesine yapıştırıp ayağa kalkıyorum ve Ande beni alkışlamaya başlıyor.

“Muh-te-şem! Hiç desteği olmayan tehditler ve sonuna kadar sürtük bir tavırla kazanılmış ilk zafer! Fevkalade!”

Gülüyorum, ama aynı zamanda utaniyorum. Ben çok sık tartışan bir insan değilim, ama sinirlerim tepeme çıktığında da karşımda kolay kolay kimsenin duramayacağını biliyorum. Üstelik bu herifler gerçekten doğru düzgün bir haber yapıyor olsalardı “Canın cehennemle!” diyerek en önce onlar beni tehdit ederdi. Şanslıyım ki ilk pes ettirdiğim adam salağın tekiydi.

“Ellerine gelen haberin kopyasını istemek aklımın ucundan bile geçmezdi, artık yaşlandığının resmidir sevgili Viva. Koltuğumu kapacaksın!”

Ande yanıma gelince şakayla koluna vurup asla öyle bir şey olmayacağını söylüyorum. En azından bir ay içinde değil, sonrası için söz veremem. Ben ne zaman bu kadar hırslı oldum?

“Bir saat içinde söz verdikleri posta gelmezse o zaman günümü göreceğim. Gerçekten gönderecek avukatımız var mı?”

Ande elini sallayarak boşvermemi söylüyor ve kattaki herkese kahve ısmarlayacağını söyleyerek beni de kolunun altına alıp ofisten çıkarıyor ve ilk ofis zaferimi bir bardak bol kremalı Mocha ile taçlandırmak üzere beni kafeteryaya indiriyor.

*

Dört saattir adamların yolladığı postadan çıkan kağıtları okuyorum. Hepsi elle kargacık burgacık yazılmış yazılar. Ne bir imza var, ne de kimin elinden çıktığını gösterecek bir ipucu. Hiçbir değeri ve dayanağı olmayan birkaç kağıt parçasından başka bir şey değiller, ama içinde anlatılanlar oldukça ilginç.

Bu insanın yazdıklarına göre Rivka’ya giden çocukların yarısı aileleri onların sahip olduğu güçlerden utandığı ve kontrol edemediği için oraya gönderiliyorlar. Larkin Brent de bunlardan biri. O kontrol edilemeyen ve Brentlere utanç veren gücün ne olduğu yazmıyor ama çocukların zorla nasıl güçlerini bastırmak konusunda eğitildikleri ve neredeyse işkence gördükleri anlatılıyor.

Larkin’den çok Rivka’daki rezaletlerden bahsediyor. Benim bugünkü tehditlerim desteksiz olabilir, ama Rivka’daki okullar bir anda bu adamların başına üşüştüğünde telefonları kime bağlayacaklar bilmiyorum.

Gözlerim ağrıyor ve yarın yetiştirmem gereken çok önemli bir ödevim olmasına rağmen ben saatlerce bu aptal şeyi okudum. Saate bakıyorum, dokuzu biraz geçiyor. Artık eve gitsem iyi olacak, ama ondan önce bir konuğum var. Larkin boş ofise girip benim masama doğru geliyor.

“Sen hala burada mısın?”

Başımı sallıyorum. “Sen neden kaldın?”

Omzunu silkiyor ve bir şey söylemeden masamın yanındaki iskemlelerin birine oturuyor, ben de o sırada eşyalarımı toparlayıp bilgisayarımı kapatıyorum.

“Viva?”

Masadaki kağıtları toplayıp zarfa geri koyarken yan gözle Larkin’e bakıyorum. “Efendim?”

“Orada yazanlara inanıyor musun?”

“Hayır. Hepsi deli saçması.”

Yalan söylemiyorum. Gerçekten inanması çok güç olan şeyler var. Larkin’in biraz garip olduğunu kabul ediyorum, ama *o kadar* garip değil. O da cevabı duyunca mutlu oluyor, gülümsüyor ve mavi gözleri kısılıyor.

Göz teması konusunda iyiyimdir, ama bu adamın gözlerine birkaç saniyeden fazla bakamıyorum, o yüzden yine toparlanma işine dönüyorum.

“Kimsenin de inandığını sanmıyorum. Ortada Rivka denen kemik bir düzenden bahsediyoruz. Ne dediğini bilmeyen bir dergide çıkan iki saçmalıklı yıkılacak bir şey değil.”

“Benim itibarım o kadar sağlam olmayabilir.”

Gülüyorum. Ya bu adam kim olduğunu bilmiyor ya da ben gözümde fazla büyütüyorum, çünkü kim ne derse desin Larkin Brent şu ana kadar gelmiş en zeki genç iş adamı. Ben burada çalışmaya başladığımdan beri bağladığı işlerin sayısını unuttum. Babasından daha çok çalıştığını söyleyenler var. Son iki haftada dört ekonomi programına katıldı, altı ciddi ve adı sayılır dergiye röportaj verdi ve bir o kadarıyla da telefonda ayaküstü konuştu.

“Merak etme, insanları harcamak o kadar kolay değil Larkin.”

İsminin ağzımdan çıkışını bir an için garipsiyorum. Daha önce bir çok kez ona adıyla seslendim, ama hiçbirisi boş ve neredeyse karanlık denebilecek bir ofiste değildi. Tüylerim diken diken oluyor, ama belli etmiyorum ve telefonumu masadan alıp çantamı iskemlemin arkasına astığım yerden çıkarıp koluma takıyorum. “Evet, artık eve gidip ödev yapma zamanı.”

Larkin de kalkıp benimle birlikte çıkışa yürüyor. O istediği zaman ışınlanabilir, ama yine de benimle birlikte asansörü beklemeyi tercih ediyor.

Ben artan kat sayılarını gösteren ışıkları izliyorken Larkin uzanıp omzumdan bir şeyi alarak yavaşça yere bırakıyor. Başımı çevirip ne olduğuna baktığımda elini omzuma koyup gülümsüyor. “Bir tel saç, başka bir şey değil...”

Az önce bir tel saç hissetmiyordum, ama şimdi omzumdaki el sanki bir ton ağırlığındaymış gibi varlığını hissettiriyor, rahatsızca gülümseyerek başımı sallıyorum. Sonra tekrar asansöre bakıyorum ama Larkin elini çekmiyor. Kısa bir süre o garip pozisyonda bekliyoruz ve asansör kapıları açılınca el de, Larkin de uzaklaşıyor. “İyi geceler Viva, yarın görüşürüz.”

“İyi geceler Larkin.”

Larkin hemen sonra ortadan kaybolunca ben de asansöre biniyorum. Kapılar kapanıyor ama ben sanki hala yukarda kalmış gibiyim.

Bu garip adam bana bir şeyler yapıyor. Hele de bugün bütün o okuduklarımdan sonra inanmasam bile Larkin Brent’e karşı garip bir ilgi beslemeye başlıyorum.

Asansörden çıkıp kartımı okutarak lobiden geçerken sol omzumda hala bir ağırlık varmış gibi hissediyorum ve hoşuma gidiyor, gülümseyerek gökdelenden çıkıp bir günü daha bitiriyorum.

* * *

Geçtiğimiz hafta bütün Brentleri diken üstünde tutan Rivka olayları bu sabah itibariyle çözülmüş bulunuyor.

Anlaşılan o ki Larkin'in de öğrencisi olduğu okuldan bir öğretim görevlisi uzun zamandır ağır bir depresyon yaşıyormuş ve yine bu depresyonun tavana vurduğu bir anda benim dört saatte ancak okuduğum o yazıları yazmış.

Adamın bugün apar topar işten çıkartıldığı ve bir rehabilitasyon merkezinde tedaviye alındığı haberleri verildi. Okulun yönetim kurulu başkanı şu anda bütün dünya kanallarında yayınlanan bir basın toplantısı yapıyor. Sürekli okullarının ne kadar prestijli bir kurum olduğundan ve öğrencilerine işkence etmek için değil, güvenli bir ortamda eğitim vermek için çabaladıklarını söylüyor. İki sorudan birinin cevabı tam olarak bu replik.

Kim doğru, kim yalan söylüyor bilmiyorum, ama Dina Brent'in ve Larkin'in keyfi yerinde olduğu sürece benim için de hava hoş. Şu anda ikisi de büyük toplantı odasında diğer herkesle beraber basın toplantısını izliyor, ben sadece uzaktan duyabiliyorum, çünkü yapmam gereken çok daha önemli ve acil kişisel bir işim var: Fin'in süpriz doğum günü partisini planlamak.

Fin'in doğum günü bu Cumartesi, bugün Perşembe ve sabahtan beri Ariel belki yüz kere aradı, şimdi yüz birinci defa arıyor. "Efendim Ari?"

"Plastik tabaklar mı kullansak yoksa cam mı?"

"Partiden sonra bulaşıklarla kim uğraşacaksa o düşünsün."

"Sen uğraşacaksın, sen düşün."

Gülüyorum. Elbette ben uğraşacağım. "Plastik tabak, bardak, çatal ve bıçak, hatta kadeh."

"İlkokul çocuğunun partisi gibi olmaz değil mi?"

"Olmaz Ari. Geçenlerde gittiğimiz partiyi hatırlamıyor musun?"

"Hani şu rengarenk plastik şampanya kadehleri olan, değil mi?"

Başımı sallıyorum, ama sonra telefonda olduğumu fark edip konuşuyorum. "Evet."

"Biz her şeyi şeffaf alalım lütfen."

"Tamamdır. Sen benim söylediğim eski kitap dükkanına gittin mi?"

"Gittim, ama kitabı bulamadılar. Gün içinde depolarına tekrar bakıp bana akşam haber verecekler. Sen benim ne aldığımı biliyor musun?"

"Bilmiyorum, tanımla."

Ariel en ince ayrıntısına kadar Fin'e aldığı saati anlatıyorken ben bütün kap kacağı toptan alabileceğimiz internet sitelerini araştırmaya başlıyorum.

Aslında bütün bunları Fin'in burnunun dibinde bile yapsak fark etmez, son günlerde o kadar dalgın ki bu haftasonu doğum günü olduğunu bile hatırlamıyor olabilir. Sevgili arkadaşımı yayınevindeki birkaç insanla tanıştırdıktan sonra iki senedir yarım yamalak bir kenarda bekleyen kitabını bitirme kararı aldı. Stajı bitip birileri onu bu binadan çıkarmadan önce en azından bitmiş bir şeyi yeni arkadaşlarına gösterip görüş almak istiyor, aferin ona.

O kariyerinde adım adım ilerlerken ben de burada ara sıra kuru temizlemeden eşyaları alıp, geri kalan zamanda da insanlarla kavga ediyorum.

Kavga etmek gittikçe asıl işim olmaya başladı. Herkesle saç baş dövüşüp yerlere yatmıyorum elbette, ama normal bir insan olmanın getirdiği “zorlukları tek başıma aştım” havası bütün tartışmaları kazanmama yetiyor.

Dergilerin birinde bir haber yanlış basılıp rezil mi olmuşuz? Dina gidip editörden neyin ters gittiğini öğrenmemi istiyor, ben de aşağı inip neden böyle olduğunu sorduktan sonra benim eve gitmek için ne kadar yol kat etmem gerektiğinden bahsedip hayatın diğerleri için ne kadar kolay olduğundan girerek hala bu kadar özensiz işler olduğu için çok üzüldüğümü ekleyip bir güzel duygu sömürüsü yaparak karşımdakini etkisiz hale getiriyorum.

Sadece dergilerdeki yanlış haberler değil, kitabının kapak dizaynını beğenmemiş ve yakınmak için doğrudan Dina'ya ulaşmaya çalışan prestijli ama şımarık yazarlarla da sıklıkla ilgileniyorum.

Üç gün önce bir tanesi direkt olarak Dina'nın hattını aradı ve Ande başka bir toplantıda olduğu için telefona ben cevap verdim.

“Dina Brent'in ofisi, ben Viva, nasıl yardımcı olabilirim?”

“Güzelim, Dina oralarda mı?”

Dina'yla gerçek hayatta samimi olan insanlar telefonda benimle karşılaşınca adımla hitap etmek yerine bana kendilerince adlar takıyorlar. Genç bayanlar “hayatım”, orta yaşlı kadınlar “tatlım”, yaşı geçkin hanımefendiler “canım” ya da “şekerim” diyorlar. Erkekler 50 yaşına kadar oldukça seviyeliler, ama o çizgiden sonrası bazen işin dozunu kaçırıyor. “Güzelim”, “Çıtır kız”, “Viva Diva”, “Viviana” gibi artık samimiyet derecesini bile tahmin edemediğim binbir çeşit adla beni tekrar yaratıyorlar.

“Bayan Brent şu anda meşgul Bay Placido, ben yardımcı olabilir miyim?”

Matias Placido 60 yaşını geçmiş olmasına rağmen hala genç yazarların hayal gücüne taş çıkartacak kadar ateşli aşk romanları yazabilen en ünlü yazarlardan biri. Aynı zamanda Brentlerin hatırı sayılır aile dostlarından.

“Eğer otuz yaş daha genç olsaydım teklifini kabul edebilirdim güzel Viva, ama maalesef geç kaldık.”

Ben de günlerdir Matias Placido neden 30 yaş daha genç değil diye uykularımdan oluyordum, meğer o da üzülyormuş!

Gülüp geçtim.

“Kitapla ilgili bir sorun mu var Bay Placido?”

“Kapağı sen gördün mü Viva?”

Önümde duran kitabı kaldırıp kapağında büyük bir şehvetle öpüşen çiftte bakarak kitap elime geçtiğinden beri belki otuzuncu kez yutkundum. “Evet.”

“Benim istediğim şeyle uzaktan yakından alakası yok. Ne istediğimi biliyor musun Viva?”

Hayır dedim, ama öğrenmekten de korkuyordum. O bana aldırmadan tüm detaylarıyla kitabın 62. sayfasındaki sevişme sahnesinin nasıl olduğunu anlattı, sonra oradaki manzarayı kitap kapağında görmek istediğini ve bu öpüşmenin kitabın haşin ruhuyla bağdaşmadığından bahsetti. Hafifçe öksürerek kitabı ters çevirip masanın üzerine bıraktım ve telefondaki adama döndüm.

“Anlıyorum Bay Placido. Anlattıklarınızı aynen Bayan Brent’e ileteceğim.” Kelimelerin yarısından fazlasını değiştirerek elbette. “Eminim bir çözüm bulunacaktır. Başka bir isteğiniz var mı?”

“Yok güzelim, teşekkür ederim. Bundan sonra bütün telefonlarıma senin çıkman dileğiyle...”

Telefonda mı konuşuyoruz, aşk mektubu mu dikte ediyoruz bilemedim ve gülümser bir sesle Matias Placido’ya iyi günler dileyip telefonu kapattım.

Uygunsuz bir şekilde her fırsatta bana sarkan yaşı geçkin yazarlar dışında tek eğlencem Yasmin’le birlikte *Alize*’nin deposunda duran tasarımcı kıyafetlerini ve ayakkabılarını denemek. Ande de ara sıra bilmediğim şeyleri yapmamı isteyip beni heyecanla koşturuyor, ama onun dışında sanki her şeyi öğrenmiş gibiyim. Yine de ne zaman ayağımı bir şeye takıp burnumun üzerine düşeceğim belli olmaz. Ben buraya kahve servisi ve fotokopi çekme beklentisiyle gelmişim, değil mi?

Ben hala internette çatal bıçak araştırması yapıyorken Ariel saati anlatmayı bitiriyor, tepki verme sırası bende. “Muhteşem!”

“Değil mi? Çok yakışacak nişanlımın aşık olduğum koluna!”

Ben onun aşk kuşu haline gülerken Rivka’daki basın toplantısı da bitiyor ve Dina Brent odadan çıkarken onu takip etmemi işaret ediyor.

“Ariel benim gitmem gerek, sonra ararım.”

Ariel telefonun ahizesini öperek kapatırken ben de gülümseyerek Dina’nın arkasından onun ofisine gidiyorum. İçeri girdikten sonra kapıyı arkamdan kapatıp Dina’nın cam masasına yaklaşıyorum. “Haberler güzel gibi efendim, ne dersiniz?”

Beyaz saçlı asil kadın mutlulukla gülümsüyor, ben de onun güzelliğine gülümsüyorum.

“Öyle Viva. Sana o gün yaptıkların için yeterince teşekkür etmediğimi düşünüyorum. Adamların gözünü iyi korkutmuşsun, bu sabah bir özür mektubu gönderdiler.”

Hayretle gülüyorum. Benim kapıya dayanmaya hazır uydurma avukatlarım ne güçlülermiş meğer. “Mektubu doğru yazabilmişler mi?”

Dina öyle şen bir kahkaha atıyor ki ofisin kapısını açıp herkese onun sesini dinletmek istiyorum.

“Hem de o kadar güzel yazmışlar ki sana da saygılarını iletmeyi unutmamışlar.”

Bütün dişlerim ortaya çıkarak gülümsüyorum, bir yandan da yanaklarımın kızardığını hissediyorum.

Ande’nin ya da ofisteki herhangi birinin beni takdir etmesine alıştım, ama övgüler Dina Brent’ten geldiğinde bir anda okumayı yeni öğrenmiş bir ilkokul çocuğuna dönüyorum, Dina da yakama kurdele takan öğretmenim oluyor.

Dedikoducu dergicilerin kuyruklarını bacaklarının arasına kıştırıp yazdıkları mektuba yeterince güldükten sonra Dina asıl meseleye geliyor.

“Önümüzdeki hafta Larya’da bir ay sürecek bir medya paneli başlıyor...”

Larya, Hint Okyanusu’nun kuzeyinde, eski Afrika kıtasına yakın, küçük ama muhteşem bir şehir. İki sene önce geleneksel bir haftalık aile tatilimizi orada geçirmiştik. Kavurucu güneşin altında acı bir şekilde yanmıştım, ama yine de cennet gibi bir yer olduğu için sesimi çıkarmamıştım.

“Panele her sene Bay Brent bizim adımıza katılır ama bildiğin gibi kendisi hala şehir dışında, o yüzden bu sene Larya’ya ben gideceğim. Ande de benimle geliyor. Benim yokluğumda senin buralara göz kulak olmanı istiyorum.”

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırıyorum ve tam ağzımı açıp bir şey söyleyecekken Dina araya giriyor. “Henüz bir aydır çalıştığının farkındayım, ama merak etme, senden toplantılara girip iş bağlamayı beklemiyorum. O kısımlarla Larkin ilgilenecek, sen sadece ben varken yaptığın rutin işleri devam ettireceksin, ama bu sefer başında Ande ya da ben olmayacağım.”

Ağzımı kapatarak hafifçe yutkunup başımı sallıyorum. Yapamama gibi bir seçeneğim yok. Hem az önce her şeyi öğrendim diyen ben değil miydim?

“Tabii efendim, problem değil.”

“Bir sorun olursa Larkin’i her zaman arayabilirsin...”

Aynı anda ofisin kapısı vuruluyor ve Larkin içeri giriyor. “Afedersin anne, telefon fazla uzadı. Viva...”

Gülümseyerek önümüzdeki bir ay boyunca patronum olacak genç adamı selamlıyorum. O benim yanıma gelerek yine kabul edilebilir mesafe ölçülerini aşıp dibimde durunca Dina konuşmaya devam ediyor.

“Viva’ya benim yokluğumda bir sorun olursa seni araması gerektiğini söylüyordum.”

Larkin de büyük bir istekle onaylayarak başını sallıyor. “Elbette. Zaten Viva’nın ofis içinde bana ihtiyacı olacağını sanmıyorum. Kapıdan girdiği anda herkes mum kesiliyor.”

Rengim tam yerine geldi derken yine yanaklarımdan başlayarak kızarmaya ve sıcaklamaya başlıyorum. “O kadar değil, şaka yapıyorlar.”

Dina gülümsüyor ve Larkin *hala* bana bakıyorken bir ay boyunca beni yalnız bırakacak olan patronum bir şeylerden bahsediyor, ama benim aklım daha çok sol şakağımı delecekmiş gibi bakan mavi gözlerde. Bir yandan Dina'nın yüzüne bakıp onu izliyormuş gibi yapıyorken bir yanda da göz ucuyla Larkin'in bana baktığını görebiliyorum ve ne zaman önüne döneceğini şiddetle merak ediyorum.

“Kimsenin patronluk taslamasına izin verme Viva. Eğer gerçekten başa çıkamayacağın şeyler isterlerse de beni aramalarını söyle ve bana da durumu açıklayan bir e-mail gönder.”

Dikkatle başımı sallıyorum. En azından konuşmanın önemli kısmını kaçırmadım. Ben Dina'nın başka bir şey daha olup olmadığını düşünmesini beklerken Larkin de sonunda mavi gözlerini benden başka bir şeye çeviriyor ve üzerimdeki ağırlık kalkıyor.

“Başka bir şey yok Viva. Yarın sabah yola çıkıyorum, akşama kadar aklıma bir şey gelirse sana haber veririm. Acil telefon numaraları ve adres bilgisini Ande sana verecek.”

“Peki efendim.”

“Derslerin nasıl Viva? Ofise geliş gidişlerin okulu etkiliyorsa yeni bir program ayarlayabiliriz.”

Masanın üzerinden uzanıp sarılmak ve bu kadını kristal parçacıklarıyla bezenmiş allıklı yanaklarından öpmek istiyorum, ama tabii ki kendimi tutuyorum. “İkinci vizeler yeni bitti, finallere kadar rahatım, hiç problem değil.”

“Finallerin ne zaman başlıyor?”

“Altı haftam daha var.”

Dina memnuniyetle başını sallıyor. “Güzel, o zamana kadar ben dönmüş olurum, sen de sınavlara hazırlanmak için tatil alırsın. Bana hatırlat lütfen Viva.”

Yüzümde gerçek anlamda güller açıyor. Hepsini teker teker toplayıp bir buket yaparak Dina Brent'in kapısına bırakmak istiyorum. O kadar mutlu oluyorum ki Larkin'in yine bana dönen bakışlarını bile eskisi kadar şiddetli hissetmiyorum.

“Tabii efendim, teşekkür ederim.”

Anlayışlı, zeki ve güzel patronum gülümsüyor ve işime dönebileceğimi söylüyor. Yürürken sekmemeye çalışarak ofisten çıkıyorum ve çıktığım anda sanki beni beklermiş gibi elimdeki telefonum yine Ariel'in aramasıyla titriyor. Az önce konuştuğumuz her şeyi bir bir anlatmak için telefonu açıp tuvaletlere doğru ilerliyorum.

“Ariel, şirketi bana bırakıyorlar.”

Hattın diğer tarafından bir şeylerin düşüp yuvarlanma sesi geliyor, ama ben aldırmadan gülerek tuvalete girip işin iç yüzünü bir de beyin ikizime anlatıyorum.

Ariel’e her şeyi teker teker anlatıp onun *Brent & Brent Medya*’yı ele geçirme planlarını dinleyerek hepsine onay verdikten sonra bugünkü ilk ve tek dersime iki saat kaldığını fark ediyorum. Bir şeyler atıştırıp Ande’ye gittiğimi haber verecek kadar vaktim var, o yüzden kafeteryaya inmeden önce 49. kata uğrayıp Yasmin’i de götürmek istiyorum.

Alize’nin kapılarından girdiğim anda bugünün seçimi olan gül kokulu parfüm beni karşılıyor. Ellerimi saçlarımın arasından geçirip düzeltme bahanesiyle havadaki parfüm kokusunu bir güzel toparlayıp Yasmin’i bulabileceğim odaya giriyorum.

Bu oda fotoğraf çekimleri sonrasında kullanılan giysilerin kuru temizlemeye gönderilmeden önce ayıklandığı bir oda. Kapının önüne kadar yığılmış olan kumaş tepesinin üzerinden atlayıp askıların üzerine uzun kuru temizleme torbaları geçiren Yasmin’in yanına gidiyorum.

“Benimle yemek yemeye vaktin var mı?”

Yasmin siyah saçlarına tutturduğu kalemi biraz daha yerine yerleştirip başını sallıyor. “Sen şuradaki kırmızı elbiseyi askıya tak, ben de çantaları kutuya atıyorum, sonra çıkarız.”

Bana gösterilen yere dönüp iskemlenin üzerine serilmiş olan kırmızı elbiseyi alıyorum. Elbise değil sanki yağlı boya bir tablo. Şöyle bir havaya kaldırıp şifon eteklerin nasıl dalga dalga döküldüğüne bakıyorum, sonra iç çekerek askılıkta duran boş bir askıya uzanıyorum. Ben elbiseyi asıp üzerine şeffaf temiz bir torba geçirdikten sonra Yasmin de çantaları koyduğu kutunun kapağını kapatıp beni kolumdan tuttuğu gibi odadan çıkarıyor. “Çabuk kaçalım yoksa bir posta daha gelecek, koş!”

İkimiz de kıkırdayarak ofisten çıkıp asansörün düğmesine hızla basıyoruz ve tam da bizim katta olan kabin kapılarını açarken içeri atlıyoruz ve ben yine birine çarpıyorum. Larkin. Beni yine kollarımdan tutup doğrultuyor. Bu adama bir kez daha çarparsam alışkanlık haline getirdiğimi sanacak.

“Birisi mi kovalıyordu?”

Yasmin gülerek durumu açıklarken ben kabinde duracak uygun bir yer arıyorum. Asansörleri çok fazla insan kullanmadığı için oldukça küçük yapılmış. Üç kişi bir anda içeri girdiğinde pek yer alternatifi kalmıyor. Benim de tek durabileceğim yer Larkin’in yanı. Larkin’in kolu koluma o kadar yakın ki sıcak havanın aramızdan akışını hissedebiliyorum. O sırada Yasmin soruyor:

“Sen neden asansördesin?”

Aynı şeyi ben de merak ediyorum. Larkin çok fazla ışınlanan bir insan değil. Sık sık şirketin şoförünü ve asansörleri kullanıyor.

“Çalan müziği seviyorum.”

Güzel cevap. Gülüyoruz.

“Yemeğe iniyordum, asansörün yukarıda olduğunu görünce bindim. Siz nereye gidiyorsunuz?”

“Biz de yemeğe iniyoruz. Sen sonra okula gideceksin değil mi Viva?”

Yasmin’e bakıp onaylamak için başımı çeviriyorum, ama Larkin’in gözleriyle karşılaşıyorum. Hatta öyle hazırlıksız yakalanıyorum ki sanki başım bir şeye çarpacakmış gibi refleksiyle geri çekiliyorum. O anda asansörün kapıları açılıyor ve kafeteryanın gürültüsü bizi karşılarırken benim garip tepkim ve Yasmin’in sorusu unutuluyor.

Üçümüz de kabinden çıkıp kalabalığın arasında ilerlerken Yasmin sol taraftaki salata standına gidiyor, Larkin ve ben de makarnaların olduğu tarafa ilerliyoruz.

Ben camekanın arkasındaki çeşit çeşit makarna tabağına bakmak için eğildiğimde hemen yanımda Larkin de eğiliyor. Bir an kendimi pastanede burunlarını cama yaslayıp pastalara hayran hayran bakan çocuklar gibi hissediyorum, tam olarak dokuz yaşındayım.

Soluma bakıp Larkin’in florasın ışıktaki parlayan gözlerini takip ediyorum. O da karar verememiş gibi görünüyor ve sormak için bana dönünce göz göze geliyoruz. Bu sefer şükürler olsun ki reflekslerime hakim olabiliyorum.

“Ben hiç buradaki makarnalardan yemedim, sen ne yiyorsun?”

Makarnalara tekrar bakıp biraz arkadaki bir dilim peynirli lazanyayı işaret ediyorum. “Daha hepsini denemedim, ama lazanya güzel bir başlangıç.”

Larkin gülümseyerek başını sallıyor ve doğrularak lazanyadan bir dilim istediğini söylüyor, ben de aynısından isteyip ikimizin için de birer tepsi alıyorum. Elimdeki tepsilerin birini Larkin’e uzatırken aklıma çok parlak bir fikir geliyor, hatta öyle parlak ki Ariel’in bulutlarda uçtuğu bir hayal dünyası gözümün önünde oynamaya başlıyor.

“Larkin, bu Cumartesi boş musun?”

Lazanyalar tepsilerimize bırakılırken Larkin başını sallıyor. “Evet, sen?”

Ne zaman sosyal bir durumda bir adım öne geçtiğimi düşünsem bir sonra gelen şey beni şaşırtıyor. Bir an kim kime soruyor anlayamıyorum, ama orijinal planıma sadık kalıp devam ediyorum. “Cumartesi Fin için süpriz bir doğum günü partisi ayarlıyoruz, eğer yapacak daha iyi bir şeyin yoksa—“

“Seninle ve arkadaşlarınla vakit geçirmekten daha iyi bir şey bulamam Viva.”

Muhtemelen kulaklarıma kadar kızarak gülümsüyorum. Umarım sabah sürdüğüm pudra fazla geçirgen değildir. “Yarımdan itibaren patron sen olacaksın, ne zaman işin olacağı belli olmaz.”

Buzluktan ikimiz için de iki şişe portakal suyu çekerken gülüyor. “Benim işim, senin işin. Bir ay boyunca ben nereye gidersem sen de oradasın.”

Kalbim tekliyor, ama bu “Aman Tanrım Larkin Brent’le beraber olacağım!” teklemesi değil, ciddi ciddi şirketin patronuyla bir yerlere koşturacak olma fikri kanımı donduruyor.

Dina Brent’in söylediklerine uslu bir köpek yavrusu gibi kafa sallamakta hata edip etmediğimi düşünüyorum, arada bir şeyler kaçırmış olmalıyım çünkü benim şirket içindeki

rutinimde Dina'nın gölgesi olmak yok. Ben daha çok küçük işleri halledip ofis içinde Dina'nın uydusu şeklinde hareket ediyorum. Gölge olan Ande. Telaşım bir anda büyüyor.

“Gerçekten mi?” diye soruyorum. İfadem o kadar korku dolu olmalı ki Larkin'in de gülümsemesi silinip ifadesi şaşkınlaşıyor.

“Yanlışı bir şey mi söyledim? Rengin kaçtı Viva, iyi misin?”

“İyiim!” Avanaklığımı saklamak için bu sefer de bir anda gülümsüyorum. Larkin de belli belirsiz gülümsüyor ve onu anlayabiliyorum. Ben de kendimi şu halimle görsem deli olduğumu düşünür ve dönüp bir an önce deli kendimden uzaklaştırdım. Neyse ki Larkin öyle bir şey yapmıyor ve soruma cevap veriyor:

“Şaka yapıyordum. Elbette beni takip etmek zorunda değilsin.”

“Tabii değilim, şaka yaptığımı anladım!” Çok komik bir fıkra duymuş gibi gülerek omzumla Larkin'in omzuna vuruyorum, ama o benden böyle bir tepki beklemediği için dengesini bir an için kaybediyor. Tepsideki tabağı kayıyor, elindeki şişeler birbirine vuruyor, ama yine de hiçbir şeyi düşürmeden tekrar ağırlık merkezini buluyor.

O tekrar ayakta durabilmeyi başarıyor, ama ben gururumu uzun bir süre bir daha görememek üzere kaybediyorum. Bir insan beş dakika içinde kendini en fazla ne kadar deli olduğuna inandırabilirse ben onun iki katını yapmış bir şekilde çenemi kapatıp Yasmin'in bizi beklediği masaya ilerliyorum.

“Bir an her şey yerlere saçılacak sandım, iyi misin Larkin?”

Harika. Larkin'i devirecek kadar güçlü bir ucube gibi hissediyorum. Göz ucuyla Larkin'e baktığımda o gülerek az önce yaptığı *şakayı* anlatıyor, ben de suratımı lazanyaya kapatıp dünya üzerindeki insan nesli tükenene kadar kaldırmamayı düşünüyorum.

“Böylece Viva'ya iş konusunda şaka yapmamam gerektiğini anlamış oldum.”

Yasmin anlayışla gülümseyerek kolumu sıvazlıyor. “Kim olsa aynı şeyi düşünürdü. İyi misin Viva? Biraz su iç.”

Yine o garip gülümsemeyi yüzüme yapıştırıp gözlerimi devirerek başımı iki yana sallıyorum. Gözlerim utanç ve dehşetle bakıyor, ama dudaklarım aptal bir sırtışıla kıvrık. “Fazla stres yapıyorum sanırım. İyiim, unutalım.”

Neyse ki Yasmin ve Larkin, Ariel ve Fin gibi değiller. Unutalım dediğim zaman gerçekten unutuyorlar. Eğer aynı şakayı Ariel ya da Fin bana yapmış olsaydı ikisi birden benimle saatlerce dalga geçerdi. Gerçi onların durumunda ben de oyuna katılırdım, ama bu sefer bir tarafta bir ay boyunca patronum olacak mavi gözlü adam, diğer tarafta da her zaman balerin vücutlu ve güzel popolu olacak olan moda stajyeri var. Henüz onlarla oyun oynayacak kadar rahat değilim. Yine de yemek boyunca kendi kendime kızıp sus pus olmak istemediğim için konuyu kendim değiştiriyorum.

“Fin'in partisi akşam sekizde başlayacak. Larkin de geliyor Yasmin.”

Yasmin mutlulukla gülümseyerek Larkin'in elini tutuyor. Öyle bir mutluluk ki sanki partiye davet etmemişim de evleneceğimizi söylemiş gibiyim. Gerçi evlendiğimizi söylesem Yasmin bu kadar mutlu olur mu bilmiyorum. Hala Larkin'le olan "yakın arkadaşlık"larını çözebilmiş değilim. Kapalı kapılar ardında neler olduğunu merak ediyorum, ama soracak kimsem yok.

İkisi parti hakkında bana sorular sorup konuşturuyorken telefonum çalıyor. Fin arıyor.

"Selam Finley, birazdan çıkacağım, sen buralarda mısın?"

"Güzel zamanda yakaladım. Ders iptal olmuş, gelmene gerek yok."

Normalde dersin iptal olmasına sevinmem gerekiyor, ama bu sefer kaçış yollarım polis barikatıyla örülmüş gibi kapana kısılmış hissediyorum. Bir anda her şey yabancıymış gibi geliyor. Hep Larkin'in aptal şakası yüzünden.

"Harika, haber verdiğin için sağol Fin."

"Neredesin?"

"Kafeteryada Yasmin ve Larkin'le yemekteyim."

"Selam söyle. Ben bugün boşum, Ariel'i de alıp bizim eve gidiyoruz, çıkınca sen de oraya gel istersen."

"Tamam, görüşürüz."

Fin bizim gibi yurttta kalmıyor. Kampüsün biraz dışında tek katlı küçük bir evi var. Ariel her haftasonu orada, ben de komünite yaşamından sıkıldığım zaman kapağı oraya atıyorum. İşte o zaman tam bir aile gibi oluyoruz.

Şu anda da hemen çıkıp oraya gitmek istiyorum. Ariel mutfakta çikolatalı kurabiyeler yaparken ben de Fin'le birlikte televizyonun karşısında maç izlemek istiyorum. Bana anlamayacağım şakalar yapan ve ne yaparsam yapayım benden her zaman daha güzel olan insanlarla beraber olmak yerine arkadaşlarımla küçük bir eve kapanmak istiyorum.

Ben telefonu kapatıp çantama atarken Larkin portakal suyunun son damlasını da içip şişeyi tepsiye bırakarak ayağa kalkıyor. "Öğleden sonra ofiste olmayacağım. Yarın görüşürüz."

Gülümseyip o giderken arkasından el sallıyorum, ama gittiğine üzülsem mi yoksa sevinsem mi karar veremiyorum.

İnsanları işte bu yüzden sevmiyorum. Çok iyi dostlar olmadan önce her zaman böyle kafamı karıştırıyorlar. Şu durumda Larkin'le ileride dost olup olmayacağımızı bilmiyorum ve bunu fark edince daha da sinirleniyorum.

O sırada Yasmin de salatasını bitirmiş, çatalını ve bıçağını bir kenara bırakıyor. Benim lazanyam hala yarım, ama artık iştahım da yok. Bir an önce üzerinde kontrolüm olan bir şey yapmak için ofise çıkmak istiyorum. Bir şeyler başarmak, yine kendim gibi hissetmek istiyorum. O yüzden yemeği olduğu gibi bırakıp ben de Yasmin'le birlite kafeteryadan çıkıyorum.

Sürpriz bir partinin ilk şartı parti sahibinin olaydan haberi olmamasıdır. O yüzden mekan önceden ayarlanır, süsler yerleştirilir, konuklara haber verilir ve kapı açılmadan önce herkes bir yere saklanıp içeri girene küçük bir kalp krizi geçirecek kadar yüksek sesle “Sürpriz!” diye bağırarak için bekler. Oldukça basit bir formül. Ama birine kendi evinde, hem de Cumartesi günü nasıl sürpriz bir parti verilir?

İmkansız görev için gerekli direktifleri Cuma sabahı Ariel’den gelen destansı bir e-maile aldım. Yazdığı şeyleri okuyup anlamak ve hatasız yapabileceğime inanmak o kadar zamanımı aldı ki Dina’nın olmadığı ilk gün göz açıp kapayıncaya kadar geçti.

Ya insanlar beni Ariel’in yazdığı çarşıftan bozma e-maili okur gördükleri zaman çok meşgul sanıp yanıma yanaşmadılar, ya da gerçekten yapılacak öyle çok da bir şey yoktu. O yüzden ben de bütün gün boyunca Cumartesi sabahı, yani bugün yapacağım ajanlıkları ezberledim.

Fin elbette bugün için bir şeyler planladığımızın farkında, ama evini kullanacağımızı ve Morina’da tanıdığı ne kadar insan varsa bir gece için iki odalı ufak yuvasına sıkıştıracağımızı bilmiyor. O yüzden saat 11 gibi çıkıp onu evden uzaklaştırmam gerek.

Uzun süredir spor yapmadığımız için Ariel onu alıp bir koşuya götürmemin iyi fikir olacağını düşünmüş, ben de aynen uygulamak için evden çıkıyorum. Arabamı Fin’in sokağının başına park edip eşofmanlarım ve spor ayakkabılarımla son derece enerjik bir şekilde sabah havasını içime çekerek Fin’in evine yürüyorum. Ariel dün gece orada kaldı. Lojistik olarak her şey tamam. Ben kendime düşen kısmı yapmak için kapı ziline basıyorum ve çok geçmeden iki plastik su şişesiyle birlikte en az benim kadar enerjik görünen bir Fin kapıda beliriyor.

“Bu spor aşkı bir anda nereden çıktı bilmiyorum, ama eğer evden çıkmazsam Ariel canıma kast edecek. Şişeleri al ve uzaklaş.”

Gülerek iki şişeyi de alıp kapıdan uzaklaşıyorum. Fin o sırada içeri dönüp son bir kez Ariel’e sesleniyor. “Ben çıkıyorum Ari!”

“Viva’nın poposu Yasmin gibi olana kadar gelmeyin!”

“Beş sene sonra görüşürüz! Ben yokken başkasına aşık olma!”

Ariel’in kahkahası dışarılara kadar geliyorken ben Fin’in belini çimdendiriyorum. Aslında ayak bileğine tekmeyi basmak isterdim, ama sakatlanıp da evde kalması gerekirse Ariel de beni sakatlar. Bu seferlik hafif bir cezayla affedip benden iki kafa uzun olan arkadaşımınla birlikte hızlı bir tempoyla yürümeye başlıyorum.

“Merkezdeki parka mı yoksa okul tarafına mı koşalım?”

“Bence sizin eve koşalım, o popo ancak erir.”

Bu sefer uzanıp kafasına bir tane geçiriyorum. “O kadar da değil!”

“Ben fikir beyan edemiyorum, Ariel ne derse o olur.”

“Kılıbık.”

“Avanak.”

Gülerek Fin’e omuz atıp hafiften koşturmayı başlıyorum. Ben koşturken Fin hala hızla yürümeye devam ediyor. Onun bacak boyuna göre oldukça normal bir durum.

“Neden beni öğlene kadar uyuyabileceğim bir Cumartesi gününde, hem de doğum günümde evimden kaçıyorsunuz?”

“Ben fikir beyan edemiyorum, Ariel ne derse o olur.”

Fin keyifle bir kahkaha atıyor. “Şah mat Vivian, şah ve mat.”

“Sen şimdi şahı da matı da boşver, hangi filme gitmek istersin onu söyle.”

Fin etkilenmiş bir ifadeyle kaşlarını kaldırıp beni baştan aşağı süzüyor. “Sen gerçekten poponun güzel olduğuna inanıyorsun, değil mi?”

“Eğer kafanı kaldırırma çarpıp seni sonsuz bir uykuya göndermemi istemiyorsan düzgün cevap ver.”

Az da olsa kırıldığımı anlamış olacak ki hemen gülümseyip beni omzumdan tutarak kendine yapıştırıyor. “Tamam, tamam kızma. Sen hangi filmi görmek istersin?”

“Hangi filmlerin geldiğini bilmiyorum ki! Oturup sinema programlarını takip edecek vaktim olmadı.”

“Oraya gidelim, o zaman düşüneriz.”

“Tamam, ama arabayı almayalım. Koşmayacaksak bile yürüelim.”

“Popon gayet güzel Viva.”

“O yüzden demedim, sus!”

Fin susuyor, ama sırtımdan da edemiyor. İkimiz yan yana yürüyüp adımlarımızla saçma sapan oyunlar oynarak yarım saat sonra sinemaya varıyoruz.

Burası Morina’nın en büyük ve güzel sineması. Kampüse çok yakın olduğu için iyi iş yapıyor. Gece ya da gündüz, bizim gibi öğrenciler yürüyerek bile buraya gelebiliyor. Etrafında binbir çeşit cafe ve restoran var. Kısacası bütün günü geçirebilmek için ideal ve iş sinema olunca Fin ve ben yemeğe ihtiyaç duymuyoruz.

“Şu nasıl? Kanlı, korkunç bir şeye benziyor.”

Koyu kırmızılardan ve dehşet içinde bakan insan suratlarından oluşmuş film afişine bakıyorum. “Aslında iyi fikir, Ariel yokken aradan çıkaralım.”

“Biraz daha bakalım, belki daha rezil ve beyin yoksunu bir şey buluruz.”

Aynı fikri paylaşarak sinemanın daire şeklindeki geniş lobisinde yürümeye ve afişlere bakmaya devam ediyoruz. Öpüşen ya da baygın baygın birbirine bakan insanları konu alan filmler bize göre değil. Onlar Ariel’in sevdiği ve bir paket kağıt mendili bitirmeden salondan

çıkmayı reddedeceği türden çok değerli filmler. Biz daha çok saçma sapan olaylar görüp belden aşağı şakalarla seviyesiz vakit geçirmek istiyoruz.

“Fin, şuna bak. Kesin buna giriyoruz.”

Fin ona gösterdiğim afişi görünce elimi sıkıp beni alnımdan öpüyor ve başka bir şey söylemeden biletleri almak için uzaklaşıyor. Afişte en arkada bir fil, onun önünde sarı yağmurluklarıyla iki gözlüklü adam duruyor, onların önünde de büyük memeli ve sarışın bir kız yere uzanmış, elindeki fizik kitabını tersten okumaya çalışıyor. Filmin adı “*Yerçekimi*”. Kısacası tamamen anlamsız ve muhtemelen tam da bizim istediğimiz gibi bir film.

Biletler alındıktan sonra Fin beni afişin önünden alıp patlamış mısır satılan standı götürüyor. Ben cebime sıkıştırdığım parayı çıkarıp en büyük boyundan iki mısır isterken yanımdan başka bir kadın daha gelip iki küçük boy istiyor. Sağıma şöyle bir bakıyorum ve bakar bakmaz öylece kalakalıyorum.

“Larkin?”

Larkin ikimizin arasında duran kadının yanından eğilip benimle göz göze geliyor ve şaşkınlıkla gülümsüyor. “Viva! Bu ne güzel sürpriz.”

Hem de nasıl. Ben salak salak sırtırken Fin ve Larkin selamlaşıyorlar ve çok geçmeden işin içine az önce iki küçük boy patlamış mısır isteyip beni daha en baştan kötü gösteren çıtı pıtı hanımefendi de giriyor.

Bu bayan da en az Yasmin kadar hoş. Beyaz tenli, yeşil gözlü, siyah saçlı ve ince. Şu son bir ayda o kadar ince kadınlar gördüm ki cidden kendimi obez sanmaya başlayacağım. Yemin ederim ki popom o kadar büyük değil, ama bu kadar biçimli de değil. Her şey ince olmakla bitmiyor.

Benim rengi solmaya başlamış eşofmanlarımın ve tepemde kuş yuvası gibi toplanmış saçlarımın aksine bu porselen bebek gıcır gıcır bir kot pantolon ve askıda beş para etmeyecek gibi dursa da şu anda bu kadının üzerine özel dikilmiş gibi oturan bir tişört giyiyor.

“Viva, Fin, arkadaşım Paris Slevin. Paris, Vivian Royd ve Finley Kemp.”

Fin ve Paris el sıkışırken benim jetonum düşüyor. Slevin. Yori Slevin. Morina’nın en çok izlenen televizyon kanalının sahibi. Doğal olarak da Brentlerin çok yakın arkadaşı.

Yori Slevin bekar bir baba ve en son hatırladığım haberlere göre kızı Atlantik okyanusunun kuzeyinde, Antartika’nın kalıntıları arasında nesli tükenen hayvanlara yardım eden bir doğa gönüllüsü. Çok fazla magazin ya da doğa bilimi dergisi takip etmediğim için yüzünü hemen tanımamış olmam doğal, ama şimdi hatırlıyorum.

“Memnun oldum Vivian.”

“Viva, lütfen.”

Porselen bebek inci gibi dişleriyle gülümsüyor. “O halde ben de Paris. Bayan Slevin dedikleri zaman irkilmeden edemiyorum.”

Elbette irkiliyorsundur. Prenses Slevin demeleri gerekiyordu, değil mi? Herkes gülümsüyor, ama ben bir anda içime dolan nefretin nereden geldiğini bilmiyorum. Sadece Paris'in yüzündeki o kusursuz gülümsemeyi silip atmak istiyorum. Umarım o korku filmine gidiyorlardır da korkudan ne yapacağını şaşırır.

“Hangi filme gidiyorsunuz? Biz Yerçekimi'ne giriyoruz.”

Benim iyi niyetli arkadaşım Fin hemen güzel güzel sorular soruyor, girişken Paris de cevaplıyor. “Biz de ona gidiyoruz, ne tesadüf!”

Ben daha korku filmi planımın yıkılışına yeteri kadar üzülememişken Paris, Larkin'in ellerini tutup beline sarıyor ve sırtını ona yaslarken bekleyen mısırları da eline alıp bana küçük çaplı bir beyin sarsıntı verdikten sonra konuşuyor:

“Yakın oturuyorsak şimdiden özür dilerim çünkü ben böyle filmlerde çok konuşurum. Dalga geçmek seyretmekten daha eğlenceli.”

Ben hala Larkin ve Porselen Bebek Paris'in duruşlarını algılamaya çalışırken Fin keyifle gülüyor. “Biz de aynı türdeniz, problem değil. Hatta yakın oturursak küçük bir referandum bile yaparız, fena olmaz.”

Paris ve Fin orada ne hakkında olduğunu bilmediğim bir referandumdan bahsediyorken ben Larkin'in onların sohbetini dinleyip gülümsemesini izliyorum.

Bu adam ne zaman kendine bir sevgili buldu? Yoksa bu da mı *yakın* arkadaşı? Hani daha önce kalabalık bir grupla dışarı çıkmamıştı? Ne ara Paris'le tanıştı? Çocukluktan beri tanışıyorlar mı? Belki de çoktan evlenme planları yapıyorlardır.

Ne saçmalıyorum ben!?

“Film başlamak üzeredir, salona gidelim mi? Fin?”

Fin mısırları alıp tekrar yanıma geliyor, ikimiz dönüp önden giderken arkadakiler de mırıl mırıl bir şeyler konuşarak bizi takip ediyorlar.

Birisi bana bugün en yapmak istemediğin şey nedir diye sorsa aynen şu durumu ona tarif ederdim. Bugünün benim suç ortağım Fin'le beraber geçirdiğim rahat ve beyin gücü gerektirmeyen bir gün olması gerekiyordu. Onun yerine hem Larkin Brent'le aynı sinema salonundayım hem de daha önce hiç görmediğim bir başka ünlü güzelle dünyanın, belki de kainatın en salak filmini izlemek üzereyim.

En azından grubun en uzak ucunda oturmak üzere bilette gösterilen sıranın en sonuna ilerliyorum. Arkamdan Fin gelip yanıma oturacak ve sıra o şekilde devam edecek sanarken Fin önümden geçip sağıma oturuyor ve soluma da Larkin oturunca ben Fin'in kolunu çekiştirip biletini istiyorum. Yırtık kağıt parçasını elime alınca her şeyin doğru olduğunu fark edip oturduğum yere biraz daha çöküyorum.

Yerleşim tamamlandıktan sonra sıra en kritik anlardan birine geliyor: koltuğun koluna önce kim sahip çıkacak? Sağ tarafımda sorun yok, istersem kolumu Fin'in kafasına bile koyabilirim, ama sol taraf oldukça zor bir seçim.

Dirseğimin ucunu temkinli bir şekilde mısır ısıtıcısının arkasına koyuyorum, elimdeki mısırı da ısıtıcının içine bırakıp yerimi belli ettikten sonra gayet rahat bir şekilde perdeyi izlemeye başlıyorum.

Saniyeler akıp gidiyor ama kolum hiçbir şeye değmiyor. Sevinsem mi üzülsem mi bilemiyorum. Soluma dönüp baktığımda Larkin'in kendi soluna yaslanıp Paris'le bir şeyler fısıldaştığını görünce içimden gelen ilk şey huysuz bir köpek gibi hırlamak oluyor, ama yapmıyorum.

Kolluk için savaşımayacağımızı anlayınca ben de iyice yayılıyorum. O sırada ışıklar sönüyor ve fragmanlar başlıyor.

İkinci fragmandan sonra görüş alanım kısıtlandığı için bir süre Larkin'i unutup Fin'le birlikte Ariel'in seveceği filmleri birbirimize işaret edip kimin hangisine gitmek zorunda olduğunu tartışıyoruz. Bol sevişme sahneli olanlar nişanlılara özel, ölüm ya da ayrılık olup ağlatacak olanlar da benim alanım. Biz filmleri paylaştıktan sonra asıl film başlıyor ve bir süre sinema tamamen sessizleşiyor.

Filmin ilk yarım saati son derece sıkıcı ve ben o sırada sıcak mısırimi yarılayıp rahat rahat dişimin arasında kalanları dilimle ayıklamaya başlıyorum. Ben tam karanlıktan istifade ederek ışın içine parmağımı da sokacakken sol tarafımdan bir fısıltı duyup ellerimi koltuğun iki yanına bastırıyorum.

“İçecek bir şeyler almaya gidiyorum, bir şey ister misiniz?”

Başımı Larkin'e çevirmeden iki yana sallıyorum. O kalkıp giderken ben ellerimi bacaklarımın altından çıkarıp parmaklarıma kan gitmesini sağlıyorum, o sırada sağ yanımdaki Fin kulağıma eğiliyor. “Fil ne zaman gelecekmiş?”

“Bilmem, sormadım.”

Fin sırtıp bir avuç daha mısırı ağzına atarken ben de gülümseyip önüme dönüyorum. Hemen sonra aklıma iki solumda oturan Paris geliyor. Başımı çevirip ona bakınca o da bana dönüp gülümsüyor. O kadar güzel ki elimi savurup suratına bir tokat çakmak istiyorum, ama yapmıyorum.

Ben ne zaman bu kadar saldırgan ve garip bir insan oldum bilmiyorum ve yavaş yavaş kendimden korkmaya başlıyorum. Ben psikolojik gidişatımı sorgularken Larkin elinde iki büyük boy içecek gelip yerine oturuyor. En azından onları büyük aldığına memnun olup en arka dişlerimin arasında hala sinirimi bozan mısırlarla birlikte dikkatimi tekrar filme vermeye çalışıyorum, zaten o sırada da fil geliyor ve herkes mutlu oluyor.

Film aslında oldukça eğlenceli. Afişteki gözlüklü adamlar bir makine yapıp dünya üzerindeki en güzel, ama en aptal kızı evlerine ışınlayıp onu yanlarında yaşaması gerektiğine ikna etmeye çalışıyorlar. Maalesef işler ters gidiyor ve kızla birlikte bir de fil geliyor. Bizim gözlüklüler fili geldiği yere geri göndermeye çalışıyorlar, ama zavallı hayvan ışınlanamıyor. Bu noktada insanların gözlüklü adamların acısıyla eğlenmesi gerekiyor, ama ben ışınlanamayan fille duygusal bir bağ kuruyorum.

“Filin ne hissettiğini çok iyi anlıyorum.”

Fin benim fısıltımı duyunca ağızındaki mısırları neredeyse püskürterek gülüyor, ben de elimi ekrana uzatarak güya filin kafasını okşuyorum. Beni gören Larkin hayatımda duyduğum en hafif ve güzel sesle gülüyor ve koluma dokunarak benim zaten onda olduğunu fark ettiğim dikkatimi çekiyor. “Fil senin kadar güzel de değil, zavallı hayvan ne yapsın?”

Dev ekrandaki gözlüklü adamlar bir şeye şaşırıp dramatik bir müzikle birbirlerine bakıyorken ben de aldığım iltifatla ne düşüneceğimi şaşıyorum. Kafam süper bir bilgisayar gibi bir sürü işlemi bir arada yapmaya çalışıyor, ama ben daha ışınlanmayı bile başaramadığım için her şey birbirine karışıyor.

En sonunda yapabildiğim şey Larkin’in o güzel gülüş sesine karşılık horlar gibi bir ses çıkararak gülmek oluyor. Ses çıktığı anda elimi ağızıma kapatıyorum, ama çok geç. Fin de benden çıkan garip sesi duyunca gülmeye başlıyor. O gülünce onun yanındaki insanlar da gülüyor. Kahkahalar yavaş yavaş yayılırken ben ekrana bakıp orada komik bir şey arıyorum ama hayır, herkes benden çıkan sese gülüyor. Neyseki çok geçmeden fil uzun burnuyla birine hasar veriyor ve dikkatler o tarafa dönüp kahkahaların yönü değişiyor.

O dakikadan sonra ben film bitene kadar çıt bile çıkarmadan put gibi izliyorum. Tam olarak bir saat kırk iki dakika sonra işkence bitiyor ve ışıklar açıldığı anda ben ayağa fırlayıp Fin’i de kaldırıyorum. Tabii ki benim sırık arkadaşımın içimde kopan fırtınalardan haberi yok, ama yine de şansım yaver gidiyor ve Fin diğerlerine de dönerek Ariel’i araması gerektiğini söylüyor. Ben de gülümsüyorum ve onu işaret edip takip edecekken Larkin kolumu tutup beni tekrar eski yerime alıyor ve bütün kişisel alanımı bir anda işgal edip kulağıma eğiliyor.

O kadar hazırlıksız yakalanıyorum ki elimi uzatıp omzuna tutunuyorum, o ise aldırmadan usul bir sesle soruyor:

“Fin’in partisine Paris’i de davet etmek istiyorum, sorun olur mu?”

Larkin’in sorusuyla ben de kaybettiğim dengemi bulup elimi çekiyorum ve gülümseyerek geriliyorum. “Tabii, çok memnun oluruz.”

O arada Paris’le göz göze gelip hafifçe el sallayarak sonra görüşeceğimizi söylüyorum ve çoktan dışarı çıkmış Fin’in arkasından neredeyse koşar adımlarla yetişip kendimi sinema salonun dışına atıyorum. Hayatım boyunca yaşadığım en korkunç sinema deneyimi buydu.

“Fin? Neredesin?”

Sağ taraftan Fin bana seslenip el sallıyor. İnsanları yarararak onun yanına gidip koluna yapışıyorum.

“Telefonu bana da ver.”

Fin yine binbir çeşit ifadelerinden birini seçip, sanki yolda bir haydut koluna yapışıp parasıyla canı arasında bir seçim yapmasını istemiş gibi telefonu bana uzatıyor. Ben de aleti aldığım gibi kuytu bir köşeye uzaklaşıyorum ve telefonda beni bekleyen Ariel’e adeta isyan ediyorum. “Yer değişelim! Sen insanların arasına karış ben yemekleri yapayım!”

“Yine ne oldu!?”

“Ariel birisi bana büyü yaptı galiba.”

“Viva, neler oluyor?”

Ariel’e gökten meleklerin inip partiye geleceğini söylesem ona da inanır, birbirimize o kadar çok güveniyoruz.

“Larkin Brent yanında fıstık gibi bir kızla sinemadaydı.”

“Yasmin mi?”

“Yasmin olsa adını söylerim değil mi? Yasmin değil, Paris Slevin.”

Ben kızın ismini söylediğim anda Ariel çılgılığı basıyor. Magazin basınından daha çok şey bilen arkadaşım hemen soruları sıralıyor. “Gerçekten çok mu güzel? Neredeymiş? Niye bu kadar uzun sürmüş? Larkin’le nereden tanışıyorlarmış? Ne kadar zamandır beraberlermiş!? Neler öğrendin Viva?”

“O soruların hiçbirini sormadım.”

“Sorsan şaşardım.”

Sesi o kadar hayal kırıklığına uğramış gibi çıkıyor ki bir an için kendime kızıyorum, ama hemen sonra kendime geliyorum. “Ariel rezil oldum diyorum. Salak gibi davranıyorum, neler oluyor bana? Bu adam Paris’le birlikte akşam partiye de gelecek. Orada da deli gibi davranırsam bir daha itibarımı nasıl toplayıp ayağa kaldırırm bilmiyorum.”

“Paris Slevin buraya mı geliyor!? Neden daha önce söylemedin!?”

Ve o andan sonra Ariel’i kaybediyorum. Bundan sonra ne söylesem Paris Slevin gibi bir ünlünün o eve adım atması gerçeğinden daha önemli olamaz.

“Telefonu kapat ve Fin’i evden uzak tut!” diyor ve hemen ardından telefonu çat diye suratıma kapatıyor. Onu çok iyi tanıdığım için suçlayamıyorum. Kafası tamamen kusursuz bir sürpriz hazırlamakta ve ben de üzerine eve ikinci bir ünlünün geleceğini söyleyip ateşi körüklediğim için bundan sonra Ariel’in bana hiçbir faydası yok.

Elimde telefonla birlikte Fin’in yanına dönüyorum. O telefonu alıp tekrar cebine atarken ben de etrafımı gözetliyorum.

“Az önce çıktılar, rahatlayabilirsin.”

Fin hiçbir şeyin farkında değilmiş gibi görünür, ama gözleri her şeyi görür. Bana öyle bir bakıyor ki az önceki dünyadan bihaber görünen sırık arkadaşımın yerini yine suç ortağım alıyor. “Viva iyi misin? Bir ara Paris’in üzerine atlayacaksın sandım. Aranızda bir şey mi geçti?”

“Kızı daha yeni gördüm Fin.”

“Ben de onu diyorum.”

Fazla zeki arkadaşıma bir surat yapıp koluna yapıştığım gibi onu çekiştiriyorum. “Yürü, başka bir filme gideceğiz. Bunu sevmedim.”

Gülüyor. “Larkin’le Paris’i gözetlemekten izleyemedim desene sen şuna.”

Yol ortasında aniden duruyorum ve şokla kafamı kaldırıp Fin’in suratına bakıyorum. “Öyle bir şey yapmadım!”

“Ne zaman bir şey söylemek için dönsem gözün onlardaydı.”

“Sadece bir kez baktım!”

Tamam, belki filminden çok onları izlemiş olabilirim, ama akşam Ariel’e rapor vermem gerekiyordu.

...

Evet, gözetledim ve pişman değilim.

“Olabilir.”

Fin sırtıp beni gişelere götürüyor ve başka hiçbir yorum yapmadan ilk gördüğümüz korku filmine iki bilet istiyor. Her şey eski düzenine dönerken ben de rahatlıyorum ve doğum günü çocuğunu cüzdanına uzanmadan önce durdurup bu seferkinin parasını ben veriyorum. Larkin Brent’siz bir filme iki bilet lütfen, teşekkürler.

*

İki film ve sinemanın hemen yanındaki oyun salonunda geçirilen 6 saatten sonra gözlerimiz kan çanağına dönmüş bir şekilde çıkıyoruz. Saat sekize çeyrek var. Konuklara yolladığımız davetiye e-mailinde herkese en geç sekizde evde olmalarını söylemiştik. Ariel her şeyi hazırlamış, gelenleri nereye saklanacaklarına dair özenle bilgilendiriyor olmalı.

“Evet Finley, artık eve dönebiliriz.”

Fin gözlerini ovuşturarak başını sallıyor. “Acıktım.”

Doğum günü çocuğunun kolunu okşayarak onu eve doğru yürütmeye başlıyorum. Eminim şu anda beni bırakıp ışınlamak istiyor, ama yine de sesini çıkarmıyor. Böyle anlarda sevildiğimi hissedip mutlu oluyorum. “Mamalar hazır küçük Finley, az kaldı.”

İkimiz sabah olduğu kadar enerjik olmasa da yine de eğlenerek ve havadan sudan konuşarak eve yürüyoruz. O sırada Ariel’den her şeyin tamam olduğunu belirten bir işaret bekliyorum, ama gelmiyor. Ben de Fin’i biraz daha oyalamak için bir alt sokaktan sokup, bir de arabama

uğruyorum. Küçük sırt çantamı alıp tekrar yola çıktığımızda Ariel telefonumu bir kez çaldırıyor. Her şey tamam. Ben de cevap olarak iki kez çaldırıyorum. Çok yakınız, saklanın demiş oluyorum.

Birazdan bütün ışıkları kapalı olan evin önüne geldiğimizde Fin sırtıyor, ben de gülerek onun yanında kapının önüne geçip zili çalıyorum. İçerden çıt bile çıkmayınca Fin abartılı bir şaşkınlıkla kaşlarını kaldırıyor. “Herkes nereye gitmiş olabilir, aman tanrım!”

Uzun boylu şebek arkadaşım kapı kolunu çevirip karanlık eve girdiği anda ışıklar açılıp bir sürü insan koltukların arkasından ve masanın altından fırlayıp bağırıyor. “SÜRPRİZ!”

Ben bile irkiliyorum, ama Fin her zaman benden daha oyuncu ve hazır cevap olduğu için bir anda küçük bir kız çocuğu gibi tiz bir çığlık atıp ellerini yüzünün iki yanına kapatıyor. “İnanmıyorum!”

Odadaki kalabalık bu sefer de kahkahalarla gülerken onların arasından Ariel çıkıp ikimize doğru koşturuyor ve Fin’in üzerine atlayıp dudaklarından öpüyor. Ben yanaklarıma kramplar girecek kadar kocaman bir gülümsemeyle ikisini izleyip alkışlıyorken birileri müziği açıyor.

Birazdan insanlar sırayla gelip Fin’i kutlamaya başlarken ben de üzerimi değiştirmek için sırt çantamla birlikte bana ait olan küçük yatak odasına yöneliyorum, ama Ariel önüme atlayıp yolunu kesiyor.

“Yatağının üzerine giymen için bir şeyler bıraktım.”

“Ben giysilerimi getirmiştım—“

“Olmaz. Benim koyduklarımı giyeceksin, ama ondan önce ben bak dediğim zaman soluna dönüp mutfağın girişine doğru bakacaksın.”

Başımı sallıyorum ve birazdan Ariel sol omzumdaki bir şeyi alır gibi yaparken bakmamı söylüyor. Ben omzuma bakar gibi yapıp Ariel’in söylediği yere baktığımda kapının eşiğine yaslanmış, neredeyse burun buruna sohbet eden Paris ve Larkin’i görüyorum.

Larkin koyu renk bir kot ve üzerine açık kahverengi spor bir gömlek giymiş. Kumral saçları gözlerinin daha çok öne çıkmaya ihtiyaçları varmış gibi arkaya doğru taranmış. Onun karşısındaki Paris ise dizlerine kadar uzanan tiril tiril, siyah üzerine beyaz puantiyeli bir elbise giymiş. Siyah saçlarını da sıkı bir at kuyruğuyla toplamış ve sevimli sevimli gülümsüyor.

“Tamam, yeteri kadar baktın, bana dön.”

Ariel ne diyorsa onu yapıyorum ve önüme dönünce rahat bir ifade takınıp, ifadem tam tersi bir ses tonuyla fısıldıyorum. “İkisi hakkında ne biliyorsun?”

“Çocukluk arkadaşı oldukları dışında pek bir şey yok. Prens Brent Rivka’dayken, Porselen Bebek fokları kurtarıyordu.”

Porselen Bebek benzetmesine şaşırmıyorum, çünkü Ariel’le kafalarımız aynı çalışıyor. Hatta o kadar aynı çalışıyor ki Ariel daha ben ima bile etmeden başıyla odamı işaret edip konuşuyor:

“Bu akşam şaşkın olmak yok ve yataktakileri görünce itiraz etmek yasak.”

“Ne koydun Ariel?”

“İtiraz etmek yasak dedim, o kadar. Şimdi git giyin, saçlarını da aç.”

Yüzüm endişeyle öyle bir hal alıyor ki Ariel beni görünce gözlerini deviriyor. “Sen bana güven, gerisini düşünme, hadi.”

Sırtımdan ve popomdan odaya doğru itiliyorum, içeri düşünce kapı üzerime kapanıyor ve ben yatağın üzerinde gördüklerimle küçük çaplı bir metabolik sarsıntı geçiriyorum.

En son iki sene önce içine girebildiğim düşük belli siyah kotum ve üzerinde Ariel’in zoruyla alıp sadece bir kez giydiğim, sırtı olmayan sarı saten bir bluz duruyor.

Bluz boyundan bağlamalı ve yanlışlıkla rüzgar alıp uçurmasın diye de sırtından incecik bir örgüsü var. Kot konusunda o kadar rahatsız değilim, bir aydır şirket ve okul arasında mekik dokuyup sürekli koşturduğum için onun içine sığabilecek kadar kilo verdim, ama bluz. O sarı bluzla ne yapacağımı bilemiyorum.

Yatağa ilerleyip parmaklarımın arasından dökülecekmiş gibi duran kumaş parçasını kaldırıp üzerime tutuyorum. Tam bunu asla sütyensiz giyemem diyecekken gözüm kotun yanındaki özel bantlara takılıyor. Ariel bu akşam beni bu kıyafetin içine sokmak için her şeyi düşünmüş.

İtiraz etmenin yersiz olduğunu bildiğim için üzerimdekileri çıkarıp eşofmanları bir kenara atıyorum. Bütün parçaları giyip saçlarımı kuş yuvası modelinden kurtardıktan sonra aynada kendime bakıyorum. Hiç fena değil. Bluzun kumaşı dökümlü olduğu için göğüslerim dışında hiçbir kıvrımım belli olmuyor. Ön tarafı onaylayıp arkamı döndüğüm anda nefesim kesiliyor.

Üzerimde bir şey olduğunu bilmesem kendimi çıplak zannedeceğim. Beyaz tenli olduğum için sarı ince örgü yokmuş gibi görünüyor ve eminim ki aynadan biraz uzaklaşınca gerçekten yok olacak. Neyseki kot belimi sıkıp etlerimi kabartmıyor. Kilo verdiğime seviniyorum, ama çıplağım!

En sonunda vücudumda göremediğim yerlerin var olmadığına kendimi inandırıp uzun saçlarımı biraz kamufle etmesi umuduyla sırtıma bırakarak odadan çıkıyorum. Yatak odaları dışında evin hiçbir yerinde halı olmadığı için ayağımdaki sivri topuklar tahta döşemede ses çıkarıyor, ama onlar da yüksek sesli müziğin içinde kaybolup gidiyorlar.

Ben önümden geçen insanlara gülümserken yatak odasının kapısını kapatıyorum. Şimdi ihtiyacım olan ilk şey biraz içki. Herkesin elinde rengarenk ya da tamamen renksiz içkilerle dolu şeffaf plastik bardaklar var. Cam gibi göründüklerini fark edip mutlu oluyorum. Tam Ariel’in istediği gibi.

“Viva, harika görünüyorsun.”

Larkin!

Bundan sonra beynimi asla plastik bardaklar gibi saçma sapan şeylere yormayacağıma ve 7 gün 24 saat uyanık olacağıma yemin ederek Larkin’e dönüyorum. Yüzümden önce sırtımı görmüş olması ayrıntısına takılmamaya çalışarak gülümsüyorum. “Teşekkür ederim, sen de öyle. Paris nerelerde?”

Duyan da Paris’i göremezsem yaşayamayacağım sanacak.

“Ariel’le sohbet ediyorlar. Ben seni görünce merhaba demek istedim.”

Bu sefer gerçekten gülümsüyorum, çünkü on dakikaya kadar Ariel bana ikisi arasında olan her şeyi kapsamlı bir rapor halinde sunacak. Bir anda keyfim yerine geliyor.

“Ben de içecek bir şey almaya gidiyordum, gelir misin?”

Larkin memnuniyetle beni takip ediyor, ama ben onu arkama aldığım anda çıplak olduğumu hatırlıyorum. Sırtım kasılıyor, ama belli etmemeye çalışarak insanların arasından yürüyorum. Tam mutfağa girecekken biri aceleyle çıkıyor, ben de hızla geri adım atıyorum ve o anda sırtıma iki sıcak el bastırıyor. Larkin’in elleri.

O anda hissettiklerimi anlatmak biraz zor. Daha önce de çıplak tenime dokunanlar oldu, ama bu seferki çok farklı. Sanki bütün hücrelerimi uyandıran bir elektrik akımı içime yayılıyor gibi hissediyorum.

İnsanlar mutfaktan çıkıp kapıyı boş bıraktıklarında yutkunarak bir adım ileri atıyorum ve sırtımdaki elektik akımı da yok oluyor. Bardakları ve içkileri görüyorum, ama ne yapmak için buraya geldiğimi hatırlamak biraz vaktimi alıyor.

“Bu kadar büyük bir parti vermek için oldukça küçük bir ev.”

“Herkes yeteri kadar içki alınca bahçeye de akacaklar. Yan evlerle de öğrenciler var, o yüzden sorun değil. Bütün sokak bizim sayılır.”

İkimiz de gülümseyerek ve kesinlikle birbirimize dokunmadan içkilerimizi dolduruyoruz.

Şu anda Larkin’in yanında durmak restoranda garsonun sıcak olduğunu söyleyip dokunma dediği tabağa bakmak gibi. Sıcak olduğunu biliyorum, dokunursam parmaklarım yanacak, farkındayım, ama yine de deli gibi merak ediyorum. Kendim bilerek dokunmazsam sıcak olduğuna inanmayacak gibiyim. Ama Larkin bir tabak değil, kanlı canlı bir insan, o yüzden ellerime hakim oluyorum.

Şeffaf bir bardağa biraz votka koyuyorum, ama kafam başka bir yerde olduğundan elimin ölçüsü kaçıyor ve bardak neredeyse yarısına kadar votka doluyor. Larkin’in ne yaptığına bakmadan biraz buz almak için masanın diğer köşesine uzanıyorum, ama o anda Larkin de arkamdan geçmek için yine elini sırtıma koyuyor ve ne oluyorsa o anda oluyor.

Sırtıma dokunan eli hissettiğim anda uzandığım buz kabı sanki birisi tekmelemiş gibi masadan savrulup uçuyor ve beraberinde şişlerin yarısını da yere düşürüyor. Cam parçaları ve buzlar etrafa saçılırken Larkin beni kırıklardan korumak için belime sarılıp geri çekiyor.

Ben şokla parmağımın ucunun bile değmediği şeylerin yarattığı rezaleti izlerken kırılma sesini duyanlar mutfağa koşuyor, en önde Ariel var. “Ne oldu Viva, iyi misin?”

Başımı sallıyorum, ama pek emin değilim. O sırada Larkin beni Ariel’in kollarına bırakıp yanımdan uzaklaşıyor. Ben onun gidişini izlerken Ariel birilerine ortalığı temizlemesini söylüyor. Kulaklarım uğulduyor, ellerim titriyor. “Ariel ben o şişelere dokunmadım.”

“Tamam tatlım önemli değil, gel üzerinde kırık var mı ona bakayım...”

Ariel beni mutfaktan çıkarıp odama götürüyor. İçeri girip kapı kapandığında ben gidip yatağa oturuyorum.

“Larkin bana dokundu, sonra bir anda buzluk uçtu.”

Ariel başını sallıyor, ama şu anda hikayemi dinlemekten çok, bir tarafıma cam parçası saplanıp saplanmadığına bakıyor. “Başını eğ.”

Başımı eğiyorum, Ariel saçlarımı öne alıp silkeliyor. Birkaç küçük parça cam yere düşünce şişelerin sadece düşmediğini, neredeyse patladığını anlıyorum.

“Tamam, kaldır başını.”

Ben tekrar doğrulurken Ariel önümde diz çöküyor. “Şimdi anlat.”

“Ne anlatacağım bilmiyorum.”

“Şişelere dokunmadım dedin. Ne demek o?”

Başımı iki yana sallıyorum. “Şişelere dokunmadım, buzluğa da dokunmadım. Sadece buz almak için uzandım, o anda Larkin de arkamdan geçmek için sırtımdan beni tuttu ve bam!”

Ellerimi havada iki yana savurup pek iyi hatırlamadığım patlamayı taklit ediyorum. Ariel kaşlarını çatmış, beni izliyorken ben onun ne düşündüğünü çok iyi biliyorum.

“Belki de güçlerim ortaya çıkıyordur Ariel? Olamaz mı?”

“Belki...”

“Yemin ederim parmağımın ucu bile değmedi!”

“Larkin yapmış da olabilir—“

“Adam neden durup dururken şişeleri patlatsın!? Ben yaptım, eminim.”

Ariel uzanıp saçlarımı kulaklarımın arkasına alıyor. Yüzündeki ifadeyi tanıyorum. Boşuna umutlanmamamı söyleyecek.

“Viva 21 senedir bir kere bile bir şeyi hareket ettirmedin, şimdi bir anda—“

“Ama olabilir! Bazı çocuklar 10 yaşına kadar doğru düzgün ışınlanamıyorlar, bir dergide okumuştum! Çekinik güçleri olanlar oluyor, belki ben de onlardanımdır?”

Ariel gülümsüyor. “Olabilir. Ben yine de Larkin’e de soralım diyorum—“

“Larkin yapmadı Ariel.”

Ariel daha da gülümseyip başını salladığında ben de heyecanla gülümsüyorum. “Ben de normale dönüyor olabilirim!”

“Eğer oluyorsa muhteşem bir şey, ama—“

“Biliyorum, biliyorum. Boşuna umutlanmayacağım, ama hala ellerim titriyor, görmüyor musun?”

Ariel ellerimi tutup sesli bir şekilde öpüyor, ben de gülerek ona sarılıyorum. “Lütfen, lütfen düşündüğümüz gibi olsun, lütfen.”

*

Biz odadan çıktığımızda her şey çoktan toplanmış, insanlar sanki hiçbir şey olmamış gibi eğlenmeye devam ediyorlar. Ariel ve ben etrafa bakınıyorken Fin'in arkadaşları yeni içki şişeleriyle içeri girip her şeyin hallolduğunu söylüyorlar. Ariel mutlulukla parlarken ben onun elini hafifçe sıkarak dışarıyı gösteriyorum. "Larkin'i bulmaya gidiyorum, sen yine ev sahibi olabilirsin."

Ariel başını sallıyor ve beni omzumdan öpüp tekrar insanlara dönerken ben de sarı bluzumun üzerindeki tek tük lekelerle aldırmandan bahçeye çıkıyorum.

Bir tek bizim evin değil, sağ ve soldaki evlerin de kapıları açık, insanlar gülüyorlar, konuşuyorlar, ışınlanıp içkilerini yeniledikten sonra tekrar dönüyorlar. Hava ılık ve müzik güzel.

Yanımdan geçtiğim insanlara gülümseyip tanıdıklarla minik sohbetler ediyorum, o arada da Larkin'in nerede olduğunu bulmaya çalışıyorum. Birkaç merhabadan sonra Larkin'i sonunda görebiliyorum. Biraz ileride, yolun karşısında Paris ve Yasmin'le durmuş ciddi bir şeyler konuşuyor.

Bu tip durumlarda dudak okumak gibi işime çok yarayacak yeteneklerim yok, ama Larkin'in ellerini hareket ettirişinden bir şeylere öfkelenildiği belli oluyor. O hızla bir şeyler söyledikçe Paris ve Yasmin başlarını iki yana sallayarak reddediyorlar. Larkin sonunda elini saçlarından geçirirken Yasmin onun diğer elini tutuyor, Paris uzanıp hafifçe dudaklarının kenarından öpüyorken ben Ariel'i bu ikisi hakkında sorgulamadığımı hatırlıyorum. Şu anda gördüklerimle sorguya pek gerek yokmuş gibi görünüyor, çünkü Yasmin evi işaret ettiğinde Larkin başını sallıyor ve yanındaki Paris'in dudaklarını öpüp hafifçe gülümsüyor.

"Viva, iyi misin?"

Yasmin'in sesini hemen yanımda duyduğumda bakışlarımı hala yolun karşısında konuşan ikiliden alıp gülümsüyorum. "İyiym Yasmin."

"Şişeler öyle bir ses çıkardı ki ikinize de bir şey oldu diye ödüm koptu."

Başımı iki yana sallıyorum. "Ben çok iyiym. Larkin'i arıyordum ama..."

Cümlemi bitirmeden elimle onları işaret ediyorum. Yasmin de dönüp o tarafa bakıyor ve elini sallıyor. Larkin bizi gördüğünde Paris de arkasını dönüyor ve hemen sonra gülümseyerek el sallıyor. İkisi el ele bize doğru gelirken ben kendi boş ellerimi kotumun ceplerine sokuşturmaya çalışıyorum.

"Bir şey oldu diye çok korktuk Viva, iyisin değil mi?"

"İyiym Paris, sağol. Larkin sen nasılsın?"

Larkin gülümseyerek başını sallıyor ve başka bir şey söylemiyor. Paris'le öpüşebildiğine göre iyi olduğunu tahmin ediyorum, ama az önce hararetle ne tartıştıklarını da merak etmeden edemiyorum. Ben açıkça sorup sormamayı düşünürken bir anda müzik susuyor ve evden Ariel'in önderliğinde doğum günü şarkısını söyleyen bir kalabalık çıkıyor.

Fin bahçede bir grup arkadaşıyla konuşurken dev pastayı görünce eve girdiğinde yaptığı gibi bir çılgılık atıyor. Herkes bir yandan gülüp bir yandan milli marş gibi doğum günü şarkısını söylüyorken ben de diğerleriyle birlikte o tarafa ilerliyorum.

Ariel pastayı Fin'e doğru tutup göz kırparak bir dilek tutmasını söylüyor. İkisi birbirlerinin gözlerinin içine bakarak bir an duruyorlar, hemen sonra Fin derin bir nefes alıp bütün mumları söndürüyor. Fin ne diledi bilmiyorum, ama ben sonsuza kadar ikisinin benim yanımda olmasını diliyorum ve onlar pastanın üzerinden öpüşürken herkesle birlikte alkışlayıp ıslık çalıyorum.

Ariel pastayı kesip servis etmek için, getirdiği kalabalığın iki katıyla eve dönerken ben de Yasmin'i alıp diğerleriyle birlikte yürüyorum. Bir an sonra tam olarak iki senedir görmediğim birinin sesini duyuyorum.

"Aynen bıraktığım gibisin Viviana."

Sesi duyduğum anda Yasmin'in elini öyle bir sıkıyorum ki o da en az benim kadar merakla arkasını dönüp kimin geldiğine bakıyor.

"Leon?"

"Ta kendisi küçük hanım."

"Leon!"

Bir anda Yasmin, parti, bahçe, dünya benim için yok oluyor. Ayağımdaki topuklulara aldırmadan çılgınlar gibi koşturup bana gülümseyen sarışın adamın boynuna atlıyorum. O da beni belimden kavrayıp havaya kaldırarak midem bulanana kadar döndürüyor. Elim onun sapsarı uzun saçlarına girerken bile hala burada olduğuna inanamıyorum.

Leon Boyd. Hayatımda ilk defa kalbim yerinden çıkacakmış gibi aşık olduğum, her şeyin ilkini yaşadığım ve iki sene önce hayalindeki iş için okulu bırakıp Morina'dan ayrıldığında beni haftalarca, aylarca ağlatan adam. Şimdi burada, karşımda, kanlı canlı ve onu en son hatırladığım halinden iki kat daha kaslı ve güçlü. Gemicilik ona yaramış. Elleri biraz sert, ama o kadar doğru yerlere bastırıyor ki şikayet etmektense ona daha çok sokulmak istiyorum.

Ellerim hala sarı saçlarını sıkarken kulağının hemen yanında konuşuyorum. "Ne zaman döndün? Yoksa temelli mi döndün!?"

Büyük bir heyecanla başımı geri çekip ayaklarım hala havadayken yüzüne bakıyorum. Güneşli bir günde beyaz mı, yoksa mavi mi olduğunu seçemediğim gökyüzünün rengine gözleri var. Benim tanıdığım Leon benim gibi soluk tenliydi, ama şu anda beni tutan adam bütün gün güvertede güneşin altında durmaktan bronzlaşmış, adeta parlıyor.

"Maalesef temelli dönmedim, ama birkaç hafta buradayım. Geminin tamirata ihtiyacı var, en yakın liman burasıydı."

Bu adamı görmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki haftalarca değil, bir saat bile kalsa mutlu olacak gibiyim. "Leon! Döndün! Buradasın!"

İnci gibi dişleri parlayarak bir kahkaha atıp kimseye aldırmadan beni öpüyor ve ben oracıkta eriyorum. Beni ne kadar ağlatsa da, denizi bana tercih etmiş olsa da ona kızamıyorum, çünkü Leon suya ait.

Ben ne kadar normalsen Leon da o kadar özel. Ruh okuyucular gibi onun da diğer insanlardan farklı olan bir özelliği var. Leon Boyd suya hükmedebilen çok nadir insanlardan. Dünya üzerinde onun gücüne sahip olan yüze yakın insan var. *İki milyarda yüz.*

İki sene önce en büyük denizcilik ticareti şirketlerinden biri ona eğitim ve garantili bir iş için teklif götürdüğünde günlerce beraber karar vermek için uğraştık. Kabul ederse eğitimi bir ay içinde başlayacaktı, ama bundan sonra hep denizde olması gerekiyordu. En sonunda ne ben ailemi ve okulumu bırakabildim, ne de o benim için hayatı boyunca hayal ettiği şeyden vazgeçebildi. İkimiz de birbirimizden vazgeçmek zorunda kaldık ve belki de bir tek ben ağlamadığım için onu şu anda affetmek işten bile değil.

Dudaklarımız sonunda ayrılabilindiğinde ben gözlerimi açmadan başımı deniz gibi kokan adamın çenesine yaslıyorum. Leon benim saçlarımı öperken birileri bizim durumumuzu içeriye haber vermiş olacak ki Ariel'in sesi duyuluyor.

“Leon Boyd! Çabuk buraya gel!”

Leon beni bir anda yere bırakırken gülererek çılgılık atıyorum. Bir an sonra Ariel ve Leon buluşup sarılırken bir başka köşeden de Fin gülererek bize yaklaşıyor. İki sene sonra ilk defa tekrar dört kişi oluyoruz ve mutluluktan tüylerim diken diken oluyor.

Fin, Ariel ve Leon konuşup tanıdık yüzlerle kaynaşmaya başlayınca ben az önce deli gibi bağırıp koştururken ardımda bıraktığım yeni arkadaşlarıma dönüyorum. Yasmin ve Paris bahçedeki bankların birine çökmüş, sohbet ederek içkilerini içiyorken ben Larkin'in bakışlarıyla karşılaşıyorum. Gülümsüyorum, ama Larkin sanki kalbi kırılmış gibi hala beni izliyor.

Ne yapmaya çalışıyor bu adam?

Sürekli bana dokunması ve bir şeyler arar gibi gözlerimin içine bakması bir yana dursun, şimdi sanki onu aldatmışım gibi bakıyor. Ben kaşlarımı çatıp ona doğru bir adım attığımda da bir anda uykusundan uyanır gibi yüz ifadesi değişiyor. Gülümsüyor, ellerini cebine sokup dünyanın en mutlu adamıymış gibi bakıyor.

Larkin Brent'in ne düşündüğünü ve kafasında ne tür tilkilerin döndüğünü anlamaya çalışmak beynimi acıtıyor. Gerçekten deli mi yoksa, bana mı öyle geliyor bilmiyorum. Belki de Rivka'daki işkence haberleri doğrudur. O yüzden böyle garip bir insan olup çıkmıştır.

Ben daha Larkin'e bir şey diyemeden Paris ve Yasmin kalkıp iki yanıma geçerek yakışıklı sarışının kim olduğunu soruyorlar. Kendimi lisedeki kızlar tuvaletinde dedikodu çemberine alınmış gibi hissediyorum, ama itiraz etmeden Leon'un kim olduğunu onlara da anlatıyorum. Aylarca ağladığımı elbette hikayeden özenle çıkarıyorum ve daha çok Leon'un ne kadar özel bir insan olduğundan bahsediyorum ve anlattıkça daha da mutlu oluyorum. Leon sanki hala

benimmiş gibi, ona sahip olan tek kadın benmişim gibi özel hissediyorum. şu anda Larkin Brent'in gözleri bile beni bozamaz.

Göz göze gelmediğimiz sürece...

* * *

Pazartesi günleriyle ilgili genel olarak bir problemim yoktur, ama bugün ofiste o kadar cehennem gibi geçiyor ki tek avuntum geçirdiğim muhteşem haftasonunun anıları.

Fin'in doğum günü partisi Leon geldikten sonra tam olarak kontrolden çıktı. Daha önce hiç bu kadar sarhoş olduğumu hatırlamıyorum. Bir ara salondaki koltukların birinin üzerine çıkmış Ariel'le birlikte şarkı söylüyordum, ama tam olarak hangi şarkı olduğunu hatırlamıyorum. Sadece çılgınlar gibi eğlendiğimi biliyorum.

Doğum günü partisi hakkında hatırlamadığım bir diğer şey de Larkin'in ne zaman aramızdan ayrıldığı. Bana onu aldatmışım gibi bakıp, sonra deli gibi mutlu bir tablo sergiledikten sonra onu bir daha adam akıllı göremedim. Gecenin büyük bir kısmını Leon'un sırtında ya da Ariel'e yapışık olarak geçirdiğim için çok fazla diğer insanların ne yaptığını takip edemedim. Bunda Leon'un gelişinden birkaç saat sonra düz çizgide yürüyemez hale gelmemin de büyük bir etkisi var, itiraf etmeliyim.

Pazar sabahı uyandığım da yatağım da yalnız değildim. Leon yanımda uyuyordu ama ikimiz de önümüzü görmekten aciz olduğumuz için birbirimizi soymaya bile üşenmiş olmalıyız, çünkü kotumun tek bir düğmesi bile açık değildi ve sarı bluzum bütün şaşkınlığıma rağmen hala üzerimdeydi.

Gece uslu uslu uyumuş olmamız sabah kalktığımızda yaptığımız şeylerin zihnimde bıraktığı güzel görüntülerini elbette gölgelemiyor. Görüntülerin detayını değil belki, ama erkeklerin işine yarayacak önemli noktaları *Troy'un* bir sonraki sayısında yayınlanmak üzere editöre sunmayı düşünüyorum. Yazının genel fikir şu olmalı: eğer ilk aşkınızla dünyanın en iyi seksini nasıl yapacağınızı merak ediyorsanız iki senenizi okyanusları turlamak üzere bir gemide geçirin.

Leon yaptığı şeyleri nereden ve kiminle öğrendi bilmiyorum, bilmek de istemiyorum, ama burada kalacağı süre boyunca üzerimde uygulamasına itirazım yok. Görünen o ki daha üç hafta gemileri okyanusa açılmayacak ve ben o üç uzun hafta boyunca her gün Leon'u görebileceğim. Tıpkı eskisi gibi olacak. Dördümüz, iki güzel çift, dört iyi arkadaş, üç hafta boyunca beraber olacağız.

Bu fantastik dörtlü planı şu anda içimi ısıtsa da üç hafta bittiğinde Leon'u gönderecek gücü tekrar kendimde bulabilir miyim emin değilim.

Ben Leon'u nasıl tekrar denizlere yollayacağımı düşünürken birisi önüme kalın bir dosya bırakıyor. Saat pek de kalın dosyalara uygun bir zaman değil, çünkü yarım saat sonra mesai bitecek ve benim Leon'la randevum var.

“Bu nedir?”

“Troy’un gelecek sayı taslağı. Son onay verilir bu gece baskıya yollanacak.”

“Ve?”

O kadar garip bir soru sormuş olmalıyım ki dosyayı getiren genç adam bana nesli tükenmiş bir hayvan görmüş gibi bakıyor. “Ve siz son onayı vereceksiniz Bayan Royd?”

“Ben mi?”

Ben. Bir derginin yeni sayısı için baskı onayı vereceğim. Ben. Vivian Royd. Bir aylık ikinci asistan.

“Emin misiniz? Normalde bu işleri editör yapıyor mu?”

“Bayan Brent bütün sayıları baskıya gitmeden önce görmek ister. Taslak editörden onaylı, siz sadece baskı onayı vereceksiniz. Bayan Brent ve Bay Markel şehir dışında olduğu için bu işlerde imza yetkisi sizde.”

Tekrar önümdeki dosyaya bakıyorum, ama işin o kadar kolay olduğundan emin değilim.

“İncelemem gerekiyor mu?”

“İsterseniz bir göz atabilirsiniz.”

İstersem bir göz atabilmişim, tabii. Gerçekten çok yardımcı oldunuz.

“Peki, bu biraz bende kalsın.”

“Gece 11’e kadar onaylanması gerekiyor, teşekkürler.”

Ben daha ağzımı açmadan dosyayı getiren eleman dönüp uzaklaşıyor, ben de *Troy* taslağıyla baş başa kalıyorum.

Sabahtan beri ufak şeyleri imzalayıp anında geri gönderiyorum. İnsanlarla telefonda konuşup sorularını bildiğim kadarıyla yanıtlıyorum ve şu ana kadar Dina’ya hiçbir şey sorma ihtiyacı hissetmedim, ama bu sefer iş biraz ciddi görünüyor.

Dosyayı açıp editörün aldığı notlara ve ona göre yapılmış değişikliklerin öncesine ve sonrasına bakıyorum. Bazıları o kadar küçük şeyler ki işaretlemeseler değiştiğini bile anlamayacağım.

Ben imza atıp atmamayı düşünürken birisi masama ellerini bastırıp yüzümün önüne eğiliyor. Şirkette bana bu kadar aniden yaklaşabilen tek insana bakıyorum. “Ne oldu Larkin?”

“Bu akşam boş musun?”

“Hayır?”

Pek memnun olmuş gibi görünmüyor ve tek eliyle çenesini sıvazlarken önümdeki dosyaya bakıyor. “Taslak mı?”

“Evet. Baskı için onaylamam gerekiyormuş, ama ne yapacağımı pek bilmiyorum.”

Larkin uzanıp taslağı önümden alıyor ve kendine çevirip şöyle bir göz atıyor. Bazı yerlerde küçük sesler çıkarıp bazılarının başını sallıyor, sonra dosyayı kapatıp elime bir kalem veriyor. “Onaylayabilirsin, ters bir şey yok gibi görünüyor.”

Kaşlarımı kaldırarak kalemi alıyorum ve dosyanın üzerinde imza bekleyen formun gerekli yerine imzamı attıktan sonra tekrar Larkin'e bakıyorum. "Neden akşam boş olup olmadığımı sordun?"

"Üzerinden geçmem gereken bir proje teklifi var, ama 40 sayfaya yakın olduğu için ikinci bir çift göz işime yarar diye düşünüyordum."

Bunu duyunca bütün benliğim bir anda ikiye ayrılıyor. Bir tarafım üç hafta sonra gidecek olan deniz tanrısı Leon'un yanına koşup bu garip adamı o 40 sayfayla yalnız bırakmam gerektiğini söylüyor. Diğer tarafımsa bunu benden isteyen Dina Brent olsaydı asla hayır diyemeyecek olduğumu hatırlatıyor ve sorumlulukların üzerine atlamam için beni dürtüyor. Bu iki parçanın ortasında kalmış küçük kırıntılar da Larkin'i bütün gece tek başına 40 sıkıcı sayfayı okurken hayal ediyor ve üzüyor.

"İkiye bir kazandın. Tamam, yardım ederim, ama yarın erken çıkacağım."

Larkin benim skor tutuşumdan bir şey anlamıyor, ama ben de onun bana bakışlarını ve dokunuşlarını çözemediğim için açıklamıyorum, ödeşiyoruz.

"Eğer çok önemli bir işse—"

"Çok önemli olsa tamam demezdim Larkin. Kalmamı istiyor musun, istemiyor musun?"

Yüzü aydınlanarak gülümsediğinde onun yalnızlığına üzülen kırıntılarım karnımda el çırpmaya başlıyorlar ve ben de gülümsüyorum. "Leon'a haber vermem gerek, sonra toplantı odasında görüşürüz."

Leon'un ismi kırıntıları da Larkin'i de biraz durultuyor, ama çok üzerinde durmadan telefonumu alıp masadan kalkıyorum. Leon'un numarasını listeden bulup aradığımda ilk çalışta telefon açılıyor.

"Viva, neredesin?"

"Son anda bir işim çıktı, yemeği yarın akşama ertelese de olur mu?"

"Gece dönecek misin?"

"Tabii döneceğim."

"Güzel..."

Leon'un sesi o kadar sinsi çıkıyor ki gülmeden edemiyorum. "Ama elimi kaldırarak halim olacağını garanti edemem."

"Senin elini kaldırmana ne gerek var tatlım? Benim ellerim ikimize de yeter."

Suratım olgun bir pancara dönmeden önce Leon'a gitmem gerektiğini söyleyip gece döneceğime tekrar söz verdikten sonra telefonu kapatıp toplantı odasının olduğu tarafa bakıyorum. Proje teklifi ve bir adet Larkin Brent beni bekliyor.

Dört bardak kahve ve 10 sayfa sonunda gözlerim yavaş kapanmaya başlıyor ve bir an yalnız olduğumu sanıp rahat rahat esniyorum.

“Ben de öyle.”

Larkin’in sesini duyduğum anda ağzımı hızla kapatıp ona bakıyorum, ama onun yüzünde gerine gerine esneyen bir genç kadını tasvip etmeyen bakışların yerine geniş bir gülümseme beliriyor ve elindeki kağıtları bir kenara koyup oturduğu yerden kalkıyor. “Sıkıldım. Hadi kalk, biraz dolaşalım.”

“Nereyi dolaşıyoruz?”

“Ofisi?”

Ben masada oturmuş dik dik ona bakarken Larkin gömleğinin kol düğmelerini açıp manşetlerini kıvrıyor. “Hadi.”

“Sen ciddi misin?”

Başını sallıyor, ama benim anlama hızım oldukça düştüğü için tekrar soruyorum:

“Hani bu teklif çok önemliydi, hemen incelenmesi gerekiyordu?”

Bu sefer de gülerek omuzlarını silkiyor. “Teklifi 16 yaşında bir veledin yazdığına kendi gözlerimle tanık olmadan önceydi.”

Bunu duyunca kaşlarımı iyice kaldırarak elimdeki kağıtlara bakıyorum. Bünyemdeki yüksek kafein deposuyla bile anlayamadığım kelimeleri 16 yaşında bir çocuk mu yazmış?

“Bunları 16 yaşında bir çocuk mu yazmış?”

“IQ’su dünya nüfusunun yüzde ikilik bir diliminde. Hadi kalk.”

Ben kağıtları bırakıp söyleneni yapmaya programlanmış bir robot gibi kalkarken Larkin yine bana dokunmak için bir mazeret buluyor ve beni elimden tutarak toplantı odasından çıkarıyor. O kadar yorgunum ki Larkin Brent’in bir anda ortaya çıkan neşeli enerjisini ya da şu anda elimin onun eli içinde nasıl kaybolduğunu sorgulayacak enerjim yok.

Larkin beni tatlı tatlı çekiştiriyorken ben de kolumdaki saate bakıyorum. Saat 9! Ben 10 sayfa okuyana kadar üç saat geçmiş olamaz!

“Larkin saat dokuz olmuş!”

“Olmasın mı?”

Kaşlarımı çatarak bir anda 22 yaşında bir iş adamından 12 yaşındaki küçük bir erkek çocuğuna dönmüş olan adamı izliyorum, ama aynı zamanda ayağımdaki topuklu ayakkabılar o kadar canımı yakıyor ki Larkin’in garipliğine bir kulp bulamadan elimi kendime çekerek onu da durduruyorum.

“Ofiste tur atacak kadar rahat ayakkabılar giymedim—“

“Çıkar o zaman.”

“Efendim?”

“Ayakkabıların,” elimi bırakmadan başıyla ayaklarımı işaret ediyor. “Çıkar.”

Ben ayakkabılarıma bakıp düşünüyorken Larkin benden önce davranıp kendi ayakkabılarını çıkarıyor ve bilekleri siyah, uçları rengarenk şeritli bir çorapla karşımda duruyor. Bir an gerçekten 12 yaşında olduğunu düşünmeden edemiyorum.

Kolları özensizce kıvrılmış açık mavi bir gömlek, saatlerdir oturmaktan buruşmuş bir pantolon ve renkli çoraplarla Larkin Brent bana bakıyorken tek yapabildiğim şey gülerek onun ayaklarını işaret etmek oluyor.

“Çorapların...”

Başını eğip çoraplarına bakıyor, sonra da gülüyor. “Renkleri hoşuma gidiyor.”

O kadar basit, o kadar masum ve artniyetsizce söylüyor ki bir an uzanıp ona sarılmak istiyorum. Sanki ben ayakkabılarımı çıkarmazsam, ona hayır deyip tekrar toplantı odasına götürürsem dünyanın en büyük kötülüğünü yapacak gibi hissettiğim için de daha fazla düşünmeden ayakkabılarımı çıkarıp en az beş santim kısalarak Larkin’in yanına geçiyorum.

“Nereye gidiyoruz?”

Masmavi gözleri kurnaz bir çocuğunkiler gibi parlayarak elindeki optik kimlik kartını gösteriyor. “Bütün kapılar bize açık.”

O kadar iştahla ve istekle kartı sallıyor ki ben de onun oyununa dahil olmadan duramıyorum ve gözlerimi kocaman açıp heyecanlı bir gülümsemeyle başımı sallıyorum. “Yerel gazeteye girelim!”

“Ben önce Alize’ye girmek istiyorum.”

“Olmaz, önce gazete.”

“Gazete en sıkıcısı, önce Alize.”

“Alize de ne göreceksin!? Her yer elbise dolu!”

“Sen kız değil misin? Kızlar elbiseleri sever sanıyordum.”

“Sen o kartı bana versene!”

Uzanıp Larkin’in elinden kartı kapmaya çalışıyorum, ama şu anda bu adamın beyin yaşı benden 10 sene küçük olduğu için hareketleri de 10 kat daha hızlı oluyor ve kartı elinde sıkıştırdığı gibi beni arkada bırakıp ofisten dışarı fırlıyor. O gülerek merdivenlerden inerken ben de çıplak ayaklarıma aldırmadan onun arkasından koşturuyorum.

Harika, patronumla gecenin bir körü kovalamaca oynamak için bana para ödüyorlar!

“Larkin, dur!”

Larkin durmuyor ve Alize’nin kapısını açıp tutarak beni de içeri davet ediyor.

“Güvenlik görevlileri bizi izliyordur. Birazdan gelip dışarı atacaklar!”

Kapı arkamdan kapanırken Larkin yine elimi tutuyor. “Yanlış bir şey yapmıyoruz, sadece dolaşıyoruz, gel...”

Gitmeme gibi bir seçeneğim yok çünkü hala elimden çekiştiriliyorum. İtiraz ediyorum muyum? Hayır.

“Nereye gidiyoruz?”

“Sürpriz.”

“Kahvende ilaç mı vardı senin?”

Ben onun gerçekten delirip delirmediğini anlamaya çalışırken Larkin içtenlikle bir kahkaha atıyor. Sesi o kadar güzel çıkıyor ki eğer gerçekten deliyse bile bir daha akıllanmamasını tercih ederim.

“Soru sormadan beş dakika duramaz mısın Viva?”

“Duramam. Nereye gidiyoruz?”

Bunu duyunca Larkin bana dönüp o mavi gözlerinden birini kırptıyor, sonra tekrar elimden çekiştirip devasa bir odaya sokuyor.

Burası fotoğraf çekimlerinin yapıldığı oda. Daha önce Yasmin’le geldiğimiz zamanlardan hatırlıyorum, çekimlerin temasına göre odanın duvarları istenen görüntüyü üç boyutlu olarak verebiliyor, böylece tek bir yerde her türlü zaman ve mekanda çekim gerçekleşebiliyor.

İtiraf etmeliyim, gerçekten de şirketin en eğlenceli ve sihirli yeri burası. Larkin’in gazete ofisine gitmemesi şimdi daha mantıklı geliyor. Yine de gününün yarısından fazlasını sürekli iş görüşmeleri arasında geçiren bu kadar zeki ve özel bir adamın ayaklarında rengarenk çorapları görmek ne kadar şaşırtıcıysa, eğlenmek için burayı seçmesi de bir o kadar şaşırtıcı ve garip bir şekilde sevimli.

“Sen burada bekle.”

Başımı sallayarak bembeyaz odanın ortasında çıplak ayaklarımla beklerken Larkin elimi bırakıp arkadaki sistem bölmesine giriyor. Ben onu göremiyorum, ama birazdan etraf kararıp dört bir yanıma muhteşem bir gece manzarası aldığında irkilmeden edemiyorum.

Tıpkı eski Dünya’daki gibi upuzun bir kumsalın üzerindeyim ve arkamda göz alıcı bir dolunay denizi aydınlatıyor. İşin en ilginç yanıysa başımı eğip ayaklarıma baktığımda kuma gömülmüş olduklarını görüyorum.

Ben zevkle hafifçe kıkırdarak gerçek gibi görünen kumların arasında yürüyorken birazdan burnuma bir şey düştüğünde başımı kaldırıp odanın tavanına bakıyorum. Yıldızlarla bezenmiş açık gökyüzünden kar taneleri düşüyor.

“Larkin? Ne yapıyorsun?”

Soruma cevap olarak elim tekrar tutulduğunda başımı çevirip yanıma gelmiş olan Larkin’e bakıyorum.

“Daha önce hiç kumsalda kar yağdığını gördün mü?”

Elbette görmedim. Ona bakarsak ben daha önce hiç gerçek bir kumsal da görmedim. Suda yüzen şehirler modelinde gerçek kumsallar yok. Tatil köylerimiz ve özel plajlarımız var, ama hiçbirinde kum yok. 5-6 sene öncesine kadar Pasifik okyanusunun kuzeyindeki küçük şehirlerde

kumsallar vardı, ama küresel sağlık düzenlemelerine aykırı olduğu gerekçesiyle onlar da kaldırıldı.

“Sen daha önce hiç kumsal gördün mü?”

Larkin yüzüne düşen kar taneleriyle gözlerini kırptırırken başını iki yana sallıyor. “Sen?”

Ben de görmediğimi söyleyip başımı gökyüzüne kaldırıyorum. Herşey sadece ışık oyunlarından ve özel efektlerden ibaret. Burnumuzun ucuna değen kar taneleri odanın içinde dolaşan milyonlarca ışık hüzmelerinin katı bir yüzeye isabet ettiği anda aniden sıcaklık değiştirip soğumasıyla bize geçmiş gibi hissettiriyor, ama aslında hiçbirisi orada değil.

Ben yukardan düştükçe büyüyen kar tanelerinin nasıl bu kadar gerçek görünebildiğini düşünürken yanımdaki Larkin ağzını açıp dilini çıkarıyor ve kar tanelerini diliyle yakalamaya çalışıyor.

“Ne yapıyorsun Larkin?”

Dili hala dışardayken cevap veriyor. “Tağ taneleğini takağamağa tağısıyoğum...”

Tam o sırada kar tanelerinden bir tanesi diline isabet edince heyecanla bir ses çıkarıyor. “Takağadım!”

Bu sefer ciddi ciddi soruyorum. “Larkin, sen deli misin?”

Dili dışardayken bana gülümseyip başını iki yana sallıyor ve diğer eliyle uzanıp çenemi hafifçe aşağı çekiştirirken ağzımı açmamı işaret ediyor. İlk önce yapmak istemiyorum, ama sonra pes edip gülerek ben de başımı kaldırıp dilimi çıkarıyorum.

Bir süre ikimiz de sağa sola dönerek kar tanelerini yakalamaya çalışıyoruz, ama beyaz parçalar ağzımdan çok gözüme girdiği için ben hiçbir şey beceremiyorum. Biraz sonra ikimiz de tam ters yönlerdeki iki büyük parçaya uzanırken hala el ele tutuştığımız için aniden gerilip sonra tekrar küçülen bir lastik gibi bir an iki yana açılıp sonra sendeleyerek tam ortada yere düşüyoruz.

Ben bir yandan gülüp bir yandan acıyan omzumu tutarken Larkin kahkahalarla yere yatıyor. Gülüşü o kadar bulaşıcı ki çok geçmeden ben de ona gülmeye başlayarak hemen yanında kumlara uzanıyorum.

“Bu gece ikimizden biri yaralanmadan bitmeyecek!”

“Bir şey olmaz—hey, büyük tane!”

Larkin tepeden yavaş yavaş bize doğru süzülen devasa bir kar tanesini işaret edince ikimiz de dillerimizi çıkarıp hızla başımızı o tarafa uzatıyoruz ve bu sefer de kafalarımız birbirine çarpınca kar tanesini unutup yine kahkahalara boğuluyoruz.

Biz aslında orada olmayan kumların üzerinde yatıp kar gibi üzerimize yağan ışıklara gülüyorken telefonum titrediğinde Larkin’e doğru dönüp pantolonumun arka cebindeki telefonu çıkarıyorum. Larkin’in nefesi saçlarımdayken telefonu ikimizin arasında tutup ne için titrediğine bakıyorum. Yarın için bir hatırlatma mesajı.

Doktor randevusu, saat 11, unutma!

Alarmı kapatıp telefonu tekrar cebime koyarken Larkin soruyor. “Önemli bir şey mi?”

Başımı iki yana sallıyorum. “Yarın doktora gideceğim, onun hatırlatması. Saatini yanlış ayarlamışım. Yarın sabah 9 buçukta çalması gerekiyordu.”

“Neden doktora gidiyorsun?”

Larkin’in sesi endişeyle çıkınca gülümseyerek ona dönüyorum. “Önemli bir şey değil, rutin kontroller. Çocukluğumdan beri gidiyorum, belki bir gün ben de ‘güçlü’ olur muyum diye kontrol ediyorlar.”

Benim parmaklarımla yaptığım şakacı tırnak işareti Larkin’i pek eğlendirmişe benzemiyor. Az önce diliyle kar tanesi yakalayan çocuk-adam şimdi yüzü düşmüş bir şekilde bana bakıyor.

“Neden güçlü olmayı bu kadar çok istiyorsun Viva?”

Nasıl cevap vereceğimi bilmediğim sorular sormakta üzerine yok. Yine bir an için boş boş bakıyorum. “Ne demek istiyorsun?”

“Güçlerin olmadan da oldukça mutlu yaşıyorsun, neden ışınlanabilmek ya da elini uzatınca tuzluğun sana gelmesi bu kadar önemli?”

Bir an yanlış bir şey mi istediğimi düşünmeden edemiyorum, ama hemen sonra kendime geliyorum. “Benim yerimde olmadan anlayabileceğin bir şey değil bu Larkin.”

“Seni her gün görüyorum. Işınlanmadan da her şeyi bu ofisteki çoğu insandan daha çabuk ve iyi hallediyorsun.”

“Demek ki ışınlanabilsem buradaki herkesten daha iyi olacağım.”

“Neden?”

Sinirle gülüyorum. “Ne demek neden? Çünkü öyle istiyorum, ben de normal olmak istiyorum.”

“Doktorlar sana her seferinde normal olamayacağını söylediğinde üzülüyor musun?”

“Ne demek istediğini anlamıyorum...”

Bu konu yabancılarla konuşup nedenlerimi uzun uzun açıklamak istediğim bir konu değil, o yüzden Larkin’i bırakıp yerden kalkıyorum ve üzerime yapışmış gibi duran kumlara aldırmadan kapıya ilerliyorum.

“Viva, özür dilerim—“

“Özür dylenecek bir şey yok. Geç oldu Larkin, şu okuma işini bitirip eve gitmek istiyorum.”

Sesimin normalden daha sert çıktığının farkındayım, ama kendime engel olamıyorum. Beni yeterince tanımayan insanlar bana neden diğer insanlar gibi olmak istediğimi sorduğunda hep böyle oluyorum. Benim durumumun bacağını kırıp dışarıda oynayan arkadaşlarını ancak pencereden izleyebilen bir çocuktan farkı yok. Dışarıda oynayanlar elbette ayağı kırık çocuğun üzüntüsünü anlayamıyorlar, ta ki onlar da bir yerlerini incitip izleyen olmak zorunda kalana kadar.

Ben kapıda beklerken Larkin sistemi kapatıyor ve oda tekrar beyaza döndüğünde yanıma geliyor. İkimiz de bir şey söylemeden çıkışa ilerlerken sessizlik o kadar içime dokunuyor ki bir açıklama yapma ihtiyacını hissediyorum.

“Cumartesi gecesi, Fin’in doğum günü partisinde, o şişeleri ben devirdim Larkin. Daha dokunmadan hepsini yerle bir ettim.”

Bunu söyleyince Larkin aniden bana bakıyor ve yine elimi tutup beni durduruyor, ama bu sefer oyunlara vaktim yok, bir çırpıda aklıma ne gelirse sıralıyorum. “Hayatım boyunca yaşamadığım bir duygu olduğu için farklı olduğunu biliyorum ve her ne kadar herkes bana umutlanmamamı söylese de ben yine de bir şeyler çıkmasını bekliyorum. O yüzden bıkmadan, usanmadan düzenli bir şekilde doktora gidip bir sürü test yaptırıyorum. Her seferinde de aynı heyecanla bana iyi bir şey söylenmesini bekliyorum. Olmayınca elbette üzülüyorum—“

“Viva, o akşam şişeleri deviren sen değildin.”

“Elbette bendim, görmedin mi?”

Soruyu soruyorum, ama kelimeler ağzımdan çıktığı anda Larkin’in ne söylediğini de anlıyorum.

“Şişeleri sen devirmedin. Ben devirdim.”

“Ama... Ben uzandım...”

Durumu olduğu gibi açıklamaya ve her şeyi benim yaptığımı ispatlayacak kelimeler, bahaneler bulmaya çalışıyorum, ama sanki benliğimin bir köşesi bu anı bekliyormuş gibi bana bağıırıyor.

Ben demiştim! Larkin olduğunu söylemiştim! Ariel de öyle olduğunu söyledi, ama inanmadın! Al bakalım!

Bir şakaymış gibi başımı iki yana sallıyorum. “Hayır, ben yaptım Larkin. O anda içimden bir şey geçti, hissettim, buzluğa ben uzandım, o yüzden masadan savruldu, o yüzden şişeler devrildi—“

“Hepsi benim yüzümden.”

Başımı şiddetle itiraz ederek iki yana sallıyorum. “Ariel mi böyle söylemeni istedi!?”

“Ariel’le o gecedan beri konuşmadım bile Viva—“

“O zaman neden beni vazgeçirmeye çalışıyorsun!?”

“Vazgeçirmeye çalışmıyorum, açık açık söylüyorum, o şişeleri benim yüzümden devirdin!”

“Nasıl!? Sen arkamdaydın, dokunmuş olman imkansız ve kimse güçlerini başkasıyla paylaşamaz Larkin! Öyle bir şey yok!”

“Ben paylaşabiliyorum!”

“Yalan söylüyorsun!”

Larkin şaşkınlıkla gerilerken ben de elimi hızla onun elinden çekiyorum. “Hiç kimse güçlerini başkasıyla paylaşamaz.”

“Ama ben yapabiliyorum. Sana neden yalan söyleyeyim Viva? Diğerleri gibi olmanın senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum, böyle bir şeyi elinden almak ister miyim?”

Hayır! Ben yaptım! Ben yapmış olmalıyım! Ben yapmak istiyorum!

Larkin’in sorusuna anlamlı ve olgun bir cevap vermek yerine sadece ağlamak istiyorum. Gözlerim doluyor, boğazıma bir şey takılıp nefesimi kesermiş gibi canımı yakıyor. Dudaklarımı birbirine bastırıp kendimi tutmaya çabalıyorum, çünkü ağzımı açarsam konuşamayacağım.

O gece o şişeleri *ben* devirdim. Ben, sadece ben. Kimse güçlerini başkasıyla paylaşamaz. Yalan söylüyor. Bu adam gerçekten deli. Deli!

Larkin yine bana uzanıp dokunmaya çalışıyor, ama istemiyorum. Önce bir iki adım geriliyorum, sonra dönüp koşar adımlarla Alize’nin kapısına asılıyorum ve o anda kartımı yukarda bıraktığımı fark ediyorum. Olduğum yerde ayağımı yere vurarak dudaklarımı ısırıyorum, ama hemen sonra kapı küçük bir sinyal sesiyle açılınca Larkin’e bakmadan kendimi dışarı atıp merdivenlere koşturuyorum.

Öfke, hayal kırıklığı ve korku, şu anda hepsini bir arada yaşıyorum. 50. kattaki ofise girdiğim gibi ayakkabılarımı yerden kapıp kendi masama koşturuyorum. Birisi arkamdan kovalıyormuş gibi çantamı kaptığım gibi koşarak kendimi tekrar dışarı atıyorum. Asansörün düşmesine birkaç kez basıp sanki bu onu daha da hızlandıracakmış gibi tek ayağımın üzerinde rahatsızca kıpırdanarak kapıların açılmasını bekliyorum. Birazdan kabinin kapıları açılıp kendimi o küçük kutunun içine attığımda bütün kalelerim yıkılıyor. Bir köşeye kıvrılıp sarsılarak ağlıyorum.

Omuzlarım sarsılıyor ve yüzüm kimbilir nasıl bir şekilde acıyla kıvrılıyor, ama ben aldırmiyorum. Burada kimse beni göremez, kimse bana neyi yapıp neyi yapmayacağını söyleyemez.

Cumartesi gecesinden beri kimseye bir şey söylemiyordum, bu konuda tek kelime etmiyordum, ama o kadar umutluydum, o kadar inanmıştım ki şimdi gerçekten canım yanıyor.

Larkin’in söylediği şey tamamen saçmalık, imkansız, gerçek dışı, ama yine de benim bir şeylere dokunmadan hareket ettirebilmemden daha inandırıcı gibi geliyor. En çok da bu canımı acıtıyor. Ben bile kendime yeteri kadar inanmıyorum.

Asansörün kapıları lobiye açıldığında yere tutunarak ayağa kalkıyorum ve o sırada resepsiyonda bekleyen görevli kadın da beni görüyor.

“Bayan Royd! İyi misiniz?”

O yerinden kalkıp koşturarak yanıma gelirken ben gülümsemeye çalışıyorum, ama hiçbir işe yaramayacağının da farkındayım. Ayakkabılarım yok, saçlarım dağılmış, yüzüm ağlamaktan kızarmış ve şişmiş, bu halde değil gülümsemek, kendi etrafımda dönerek dans etsem bile kimseyi iyi olduğuma inandıramam, ama yine de deniyorum.

“İyiym, teşekkürler.”

“Ağlıyorsunuz—“

“Gerçekten, iyiyim...”

“Size bir taksi çağırayım.”

Taksi lafı geçince arabamı hatırlıyorum ve bu halde kendi başıma kullanamayacağımı da biliyorum, ama taksiye binmek de istemiyorum. Yalnız olmak istemiyorum.

“Hayır, taksiye gerek yok. Ben arkadaşımı arayacağım, beni gelip alacak, teşekkür ederim.”

Görevli kadın bana karşı çıkmıyor ve gülümseyerek beni kapıya kadar götürüyor. Ben bir yandan telefonumu çıkarırken diğer taraftan da ayakkabılarımı giyiyorum ve açılan kapıdan çıkıp temiz havayı içime çektiğimde hattın diğer tarafında Leon cevap veriyor.

“Viva, geliyor musun?”

“Leon?”

Sesim o kadar kısık, o kadar güçsüz çıkıyor ki Leon’un oyuncu sesi bir anda ciddileşiyor.

“İyi misin? Neredesin?”

“Şirketin önünde, dışardayım. Leon gelip beni alır mısın?”

Cümlemi sesim kısılarak bitirmeyi başarabiliyorum, ama sonrası yine gözyaşı.

“Hemen geliyorum, bir yere ayrılma.”

Telefon kapandıktan saniyeler sonra Leon yolun karşısında beliriyor ve beni gördüğü anda koşarak karşıya geçiyor. “Viva, ne oldu?”

Cevap vermek yerine ağlayarak ona sarılıyorum, o da beni sarıp sımsıkı tutuyor.

“Ne oldu tatlım? Viva?”

Cevap vermeden başımı iki yana sallıyorum ve hafifçe geri çekilip çantamın içinden arabanın anahtarlarını çıkarıyorum. Leon ne istediğimi anlayıp anahtarları elimden alıyor ve birlikte yolun kenarında duran arabama yürüyoruz. Ben sağ tarafa geçip ön koltuğa otururken Leon da arabanın önünden dolaşıp soldan girerek direksiyonun başına geçiyor.

“Yaralı mısın en azından onu söyle.”

Gülümseyerek başımı iki yana sallıyorum, Leon biraz olsun rahatlıyor. “Tamam, geçti. Eve gidiyoruz. Emniyet kemerini tak.”

Leon arabayı çalıştırırken ben kemerimi takıyorum ve başımı arkaya yaslayarak gözlerimi kapatırken arabam yavaşça yola çıkıyor, eve gidiyoruz.

* * *

Dün gece Leon’la birlikte yurda döndüğümüzde ona olanları anlattım, ama Ariel’i aramadım. Nasılsa ertesi gün doktora beraber gideceğimiz için en azından Ariel ve Fin gece rahat uyusun istemiştım, ama elbette iş Ariel’e ve benim ona anlatmakta geciktiğim önemli olaylara gelince işler o kadar sorunsuz gitmiyor.

Sabah ofisi arayıp Larkin’in sekreterine bugün öğlenden sonraya kadar ofiste olmayacağımı tekrar hatırlattıktan sonra Ariel ve Fin geldiler. Ben onları karşıma oturtup dün gece olanları anlatarak Larkin’in bana ne söylediğini de tane tane tekrarladıktan sonra Ariel’in tepesi attı.

“Ve bunu en son ben öğreniyorum, öyle mi?”

“Ariel, uyuyordun—“

“Sen de ağlıyordun!”

“Yapacağın bir şey yoktu, uyudum, şimdi iyiyim, hadi çıkalım, geç kalacağız.”

Ariel çıkmasına çıktı, ama ilk önce arabayı kullanmama izin vermedi, sonra da Leon arabayı kullanıp, Fin onun yanında otururken beni arka koltuğa atıp yanıma geçti.

“Şimdi beni iyi dinle Vivian.”

Evet, bir de Vivian olmuş olmam var ki bütün olanların en vahimi o.

“O Larkin Brent denen dengesiz adam sana ne söylediye unut. Eğer gerçekten ben yaptım diyorsan sen yapmışsındır. Sana ne yapıp yapmayacağını ancak annen, baban ve ben söyleyebilirim.”

Doğru söze ne denir. Başımı salladım.

“O yüzden şimdi doktora gittiğimizde gayet pozitif bir şekilde bütün testleri yaptırıp bu işi bilen birinden asıl cevabı alacağız, o zamana kadar somurtmak yok.”

Ariel beni güldürüp Leon’u da onu aramadığı için bir güzel tartakladıktan sonra yolda bir kaza yapmadan hastaneye varabildik.

Saat 11’e çeyrek var, Doktor Mendel birazdan muayene odasından çıkıp beni çağırmak üzeredir. Ona Cumartesi gecesi olanlardan bahsettiğimde en az benim kadar heyecanlandı ve rutin kontrollerime daha bir ay olmasına rağmen en yakın tarihe bir randevu verdi.

Otis Mendel’le ilk tanıştığımda yedi yaşındaydım, o da yirmi yedi yaşında, lisansını henüz almış genç bir ruh okuyucu ve aynı zamanda doktordu. Kendinden neredeyse 12 asır önce yaşamış bir bilim adamının, genetiğin babası olan Gregor Mendel’in ismini gururla taşıyordu, o yüzden de benimle tanıştıktan sonra kendini genetik araştırmalara daha da büyük bir heyecanla adadı.

Geçtiğimiz aylarda, 2017’de yaşanan ve insanlık nüfusunun üçte birini Dünya üzerinden silen büyük felaketin 1000. yıldönümü şerefine birçok bilim dergisinde en ünlü araştırma yazısı basıldı. Yazının konusu 2017’den sonra uzayda kolonileşen insanların 2214 yılında okyanus üzerindeki yüzen şehirlere transfer edilmeden önce yaşadıkları genetik değişimlerin şimdiki insanlığa olan etkileri.

Otis Mendel bütün bu özel güçleri inceleyen ve bunların insanlığı nasıl etkilediğini araştırıp bilim dünyasını besleyen nadide insanlardan birisi. Aynı zamanda bir aile dostu ve benim kimseyle paylaşmadığım çok kişisel sırlarımı bilen tek insan.

Küçükken güçsüz olduğum için okuldaki arkadaşlarım benimle dalga geçtiğinde Doktor Mendel’in yanında saatlerce ağladım. Annemin ya da babamın yanındayken bile o kadar ağladığımı hatırlamıyorum. Onlar benim sorunuma bir çözüm bulamayacakları için daha çok üzülebilirlerdi, ama Doktor Mendel bana yardım edebilir diye düşünür, aklımda ne varsa bazen bağırıp çağırarak, bazen de ciddiyetle anlatıp onunla paylaşırdım. Hala da aynı dengeyi sürdürüyoruz.

“Viva?”

Doktor Mendel’in tanıdık sesini duyduğum anda elimdeki dergiyi Ariel’in kucığına bırakıp ayağa kalkıyorum. Bekleme odasında bizden başka kimse olmadığı için rahatça gidip Doktor’a sarılıyorum. Boyu benimle hemen hemen aynı, siyah saçlı, ve ela gözlü, çok şakacı bir adam Doktor Mendel.

“Boyun uzamış senin!”

Gülerek ayağımdaki sivri topuklu ayakkabıları gösteriyorum. “Hile yapıyorum!”

Doktor da göbeğine hafifçe vurarak gözünü kırpmıyor. “Ben de korse takıyorum.”

Ben gülerken Doktor Mendel arkamdaki Ariel’e elini uzatıyor. “Sen nasılsın Ariel?”

Ariel, Doktor’un elini tutarken diğer eliyle de benim belimi çimdiliyor. “Ben çok iyiyim, ama bu deli beni korkutuyor.”

“Ne o? Geceleri gelip kolunu falan mı kemiriyor?”

Ariel gülerek gözlerini devirirken Doktor Mendel, arkada Fin’le bekleyen Leon’u görüyor ve gözlerini kısarak ona yaklaşıyor. “Ben seni bir yerden tanıyorum...”

“Leon Boyd, iki sene önce Viva’yla birlikte birkaç kez yanınıza gelmiştik.”

“Denizci olan, evet! Nereden çıktın sen?”

Leon kısaca nereden geldiğini ve ne yaptığını anlatırken Doktor Mendel ilgiyle dinliyor, sonra Fin’in de elini sıkarak tekrar bana dönüyor. “Gel bakalım Viva, şu işi bir an önce halledelim.”

Ben de aynı fikirde olduğumu söyleyerek Doktor’un önünden muayene odasına giriyorum. Kapı kapandığında bütün şakalar ve gülücükler dışarıda kalıyor ve Doktor Mendel masasının

başına değil, benim oturduğum koltuğun karşısına oturup beyaz önlüğünün önünü açarak bana bakıyor. “Pazar günü konuştuğumuzdan beri nasılsın? Tekrar bir şey oldu mu?”

Başımı iki yana sallıyorum. “Olmadı, ama size sormak istediğim bir şey var Doktor.”

Doktor Mendel başını sallayarak sormamı işaret ediyor.

“Bir insanın başka birisiyle güçlerini paylaşabilmesi kesinlikle imkansız olan bir şey mi?”

“Bana göre kesinlikle imkansız olan hiçbir şey yoktur Viva, neden soruyorsun?”

“Ama şu anda, şu yaşadığımız devirde imkansız, değil mi?”

Doktor Mendel ısrarlı sorum üzerine iyice meraklanarak kaşlarını çatıyor. “Kesin bir cevap veremem, eğer sen böyle bir şeye tanık olduysan demek ki imkanı.”

“Aslında tanık olmadım, ama Cumartesi gecesi ben şişeleri devirirken yanımda olan bir arkadaşım gücünü benimle paylaştığı için onları devirebildiğimi söyledi. Yani bir bakıma o bana yardım etmiş.”

Doktor küçük bir ses çıkararak çenesini sıvazlıyorken ben onun kısılmış gözlerinin içine bakıyorum. “Böyle bir şey gerçekten olabilir mi?”

“Daha önce hiç karşılaşmadım, ama ona bakarsan senin gibi bir insanla da daha önce hiç karşılaşmamıştım.”

“Ama kayıtlarda benim gibi olan insanlar vardı, sadece siz o sırada bilmiyordunuz. Benim türüm bilinmeyen bir şey değil Doktor. Öyle olsaydı şimdi bütün dünyanın beni tanıması gerekirdi. Ama gücünü bir başkasıyla paylaşabilen bir insan daha önce hiç olmamış. Yanılıyor muyum?”

Doktor Mendel hafifçe dudağını bükerek başını iki yana sallıyor. “En azından benim ulaşabildiğim kayıtlarda yok ve ben oldukça fazla tıbbi kayda ulaşabiliyorum Viva. Bunu sana söyleyen arkadaşının ismini verirsen belki—“

“Vermemem daha iyi olur Doktor.”

Doktor anlayışla başını sallıyor ve gülümsüyor. “Elbette, anlıyorum. O halde o arkadaşını şimdilik bir kenara bırakıp sana dönelim.”

Derin bir nefes alarak Doktor Mendel’in masada duran kalın dosyaya uzanmasını izliyorum. O benim dosyayı alıp en yakın tarihteki test sonuçlarımı açarken ben de dudağımı kemirerek ona bakıyorum.

“Eğer birazdan yapacağım kan testinin sonucu en son yaptığımızdan farklı bir şey verirse diğer testlere geçeriz, ama aynı kalırsa—“

“Hala güçsüz olduğum belli olacak, biliyorum Doktor.”

Doktor Mendel dosyayı kapatıp bir doktor gibi değil de, ikinci bir babaymış gibi bana gülümsüyor. “Aynı kalmayabilir Viva.”

“Ama kalabilir de.”

Doktor başını sallıyor ve beni olduğumdan daha fazla heyecanlandırmadan dosyayı bırakıp kanımı almak için yerinden kalkıyor. Ben gömleğimin sol kolunu kıvrıyorken Doktor Mendel eldivenlerini takıp küçük bir tüp ve turnike aldıktan sonra yanımda yere çöküyor. Turnike dirseğimin biraz üzerinde bağlanıp hafifçe sıkıldıktan sonra Doktor kendi eliyle de işaret ederek parmaklarımı birkaç kez açıp kapatmamı söylüyor.

Söylediğini yapıyorum ve birazdan Doktor hafifçe şişkinleşmiş damarımın üzerinde iğneyle minik bir delik açarak tüpü kıpkırmızı kanla dolduruyor. Kan alınma işi bittikten sonra derin bir nefes alıyorum ve doktorun verdiği pamuğu koluma bastırırken onun bütün sorularımın cevabı olan kanımla birlikte makinelere gitmesini izliyorum.

Doktor Mendel bana sık sık geçmişte kan testlerinin ne kadar çok zaman aldığından bahsedip şu anda aslında ne kadar şanslı olduğumuzu söylerdi. Bugün ise az önce benim doldurduğum küçük bir tüp kanla bile bir insanın bütün sağlık durumunu detaylarıyla veren çok kapsamlı testler sadece birkaç dakika içinde yapılabiliyor.

“Birazdan sorumuzun cevabını öğreneceğiz.”

Doktor Mendel tüpü makineye yerleştirip kapağı kapatıyor ve küçük bir düğmeye bastıktan sonra önündeki çekmecedен bir tane lolipop çıkarıp bana uzatıyor. “Artık eskisi kadar çok küçük hastam yok, lolipoplar burada öylece bekliyor.”

Gülümseyerek kırmızı lolipopu doktorun elinden alıp paketini açıyorum. Ben çilekli şekeri yerken Doktor Mendel dosyama bir şeyler not alıyor ve birazdan makine sonuçların hazır olduğunu söyleyen sinyal sesini verdiğinde ikimiz de kalkarak yazıcıdan çıkan sonuç kağıdını bekliyoruz.

Doktor Mendel kağıdı alıp sayılara şöyle bir bakarken ben de göz ucuyla inceliyorum, ama ne acıdır ki kendi test sonuçlarımı yorumlayacak kadar bile bir şey bilmiyorum, o yüzden sadece Doktor’un son kararını bekliyorum.

“Bir değişiklik var mı?”

“Maalesef Viva...” Doktor dönüp masadaki dosyayı açarak önceki test sonuçlarına tekrar baktıktan sonra bu sefer kesin olarak başını iki yana sallıyor. “Bir değişiklik yok. Çok ufak kaymalar var elbette, ama hiçbirisi durumu değiştirecek kadar kritik değil.”

Elimdeki lolipopu sağa sola çevirerek başımı sallıyorum.

“Eğer bir kez olduysa tekrar olacaktır, o zaman geldiğinde tekrar bakarız, lütfen üzülme.”

Buruk da olsa bir gülümsemeyle Doktor’a bakıyorum. “Biliyorum, ama umutlanmadan edemiyorum.”

Doktor Mendel başını sallayıp gülümseyerek bana sarılıyor ve benim kahrolası gözlerim yine doluyor. “Belki de artık vazgeçmem gerek Doktor, ne dersiniz?”

Bu söylediğimin Doktor’u öfkeliendireceğini bilmeme rağmen kendimi tutamıyorum ve nitekim Doktor Mendel de birazdan beni omuzlarımdan tutarak gözlerimin içine bakıyor. “Asla.

Bir daha öyle bir şey duymayacağım. Ben hayatta olduğum sürece anlaştığımız gibi görüşeceğiz ve ben seni test edeceğim. İmkansız diye bir şey yoktur Viva.”

Yaşlı gözlerle gülümseyerek başımı sallıyorum. “İmkansız diye bir şey yoktur.”

*

Doktorun yanından ayrılmam çok vakit almadığı için Ariel işlerin benim istediğim gibi gitmediğini anlamış olmalı ki yol boyunca güçlerle ya da testlerle ilgili tek kelime etmedi, kimseyi de konuşturmadı. Leon arabayı dün gece aldığı yere, şirketin önüne park ettikten sonra ben hepsiyle akşam görüşeceğimi söyleyerek ve biraz da gülümsemeye çalışarak binaya girdim.

Larkin bugün bütün gün dışarda olacağı için rahatım, ama bir yandan da geri dönmesini istiyorum, çünkü ona sormam gereken çok fazla şey var. Dün gece bana söyledikleri eğer doğruysa ki testlerden sonra şu anda oldukça gerçekçi geliyor, neden benim üzerimde gücünü kullandığını açıklamasını isteyeceğim. Küresel yasalara göre gücü ne olursa olsun karşısındakinin rızası olmadan bir insanın gücünü kullanması kesinlikle yasak.

Tabii benim şu anda yasaları ne kadar umursadığımı tartışılır. Elbette kalkıp Larkin’i polise şikayet edecek değilim, ama yine de bana bir açıklama borçlu olduğunu bilmesi gerek.

Belki de dün ağlayarak onun yanından kaçmasaydım anlatacaktı...

“Viva, ne oldu?”

Yasmin’in sesini duyunca elimi gözlerimden çekerek başımı kaldırıp ona bakıyorum. “Hiçbir şey?”

“Sabah geldim, doktorda olduğunu söylediler, iyi misin?”

“İyiym, önemli bir şey değil, rutin kontroller.”

Ağzım Yasmin’e cevap veriyor, ama aklımda tilkiler dönüyor. Acaba Yasmin dün gece Larkin’in neden bahsettiğini biliyor mudur? Çok yakın arkadaş değiller mi, elbette biliyordur.

“Viva, seninle biraz konuşabilir miyiz? Özel olarak...”

Biliyor.

“Tabii, sen toplantı odasına geç ben de telefonumu alıp geliyorum.”

Yasmin önden giderken ben sadece birkaç saniye sürecek olan telefon alma eylemini geciktirdikçe geciktiriyorum. En kötü ne olabilir? *“Larkin sana yalan söyledi Viva, o aslında deli.”* diyebilir.

Konuşacağımız şeyin ne olduğunu bilmeden ve korktuğumu belli etmemeye çalışarak toplantı odasına giriyorum ve kapıyı kapattığım anda Yasmin konuşmaya başlıyor.

“Larkin seninle adam gibi konuşacak cesareti bir daha ne zaman bulur bilmiyorum, ama Viva, dün akşam sana söylenenler doğru.”

Tek bir adım daha atamadan orada öylece durup Yasmin'e bakıyorum. Bana söylenenler doğruymuş. Larkin gerçekten güçlerini paylaşabiliyormuş. O şişeleri ben devirmemişim. Ama nasıl?

“Nasıl?”

“Larkin'in durumu çok özel Viva. Özel ve gizli. Eğer Larkin'in güçlerini paylaşabildiği basına sızarsa—“

“Yasmin ne basını, ne sızması? Ben daha kendim bile inanamıyorum, bir de basına mı sızdıracağım? Beni susturmak için mi bunları bana anlatıyorsun?”

Yasmin başını hızla iki yana sallıyor. “Hayır, elbette hayır! Sadece Larkin'in deli olduğunu düşünmeni istemiyorum, o da istemiyor.”

Elim hala kapının kolundayken Yasmin'e bakıyorum. “Dün gece Larkin'in bana söylediği şey imkansız Yasmin—“

“Değil.”

Yasmin'in kelimesi o kadar kesik çıkıyor ki devamında bir şey olduğunu biliyorum, ama o anlatmakta tereddüt ediyor gibi duruyor. “Bunları sana benim anlatmamam gerek, ama Larkin dün gecedan sonra aklını kaçırarak gibiydi Viva—“

Bir anda içimi korkunç bir telaş kaplıyor. Yasmin'in tereddütü ve beni alıp özel olarak konuşması, yüzündeki endişe...

“Larkin'e bir şey mi oldu yoksa?”

“Hayır, iyi, şu anda evde—“

“Evde mi? Bugün tonlarca toplantısı vardı Yasmin. Evdeyse iyi değil demektir, ne oldu?”

Yasmin benim daha da telaşlanıp korktuğumu görünce yerinden kalkıp yanıma geliyor. “Paris onunla birlikte. İyi, gerçekten, ama çok fazla düşünmesi gereken şey var. Larkin'in özel durumundan pek fazla insan haberdar değil.”

“Tabii ki değil! Burada bütün kuralları alt üst eden bir insandan bahsediyorsun, eğer söyledikleri gerçekten, *gerçekten* doğruysa...”

Yasmin tekrar kendinden emin bir şekilde başını sallıyor ve bana inanmaktan başka bir seçenek kalmıyor. “Larkin şu ana kadar görülmemiş bir tür demektir...”

“Öyle ve bunu çok sınırlı sayıda insanların dışında kimse bilmiyor.”

Kalbim kulaklarımda atıyor. Larkin Brent, güçlerini başkalarıyla paylaşabilen ilk insan, *tek insan*. Ben ne kadar güçsüzsem Larkin o kadar güçlü. Ben ne kadar önemsizsem Larkin yaşadığımız dünyada o kadar önemli.

“Viva, sormak istediğin tonlarca soru olduğunu biliyorum ve senden bir arkadaşın olarak rica ediyorum, lütfen Larkin'le konuş.”

“Efendim?”

“Larkin ona inanmadığını, ondan korktuğunu sanıyor. Sana söyledikleri bir şekilde yayılırsa onu tekrar Rivka’ya göndereceklerinden—“

Yasmin cümlesini bitirmeden aniden susuyor, ama duyduklarım gözlerimi faltaşı gibi açmam için yeterli oluyor. “Rivka için söylenenler doğrudu! Yasmin!”

Yasmin işaret parmağını dudaklarına bastırarak susmamı işaret ediyor ve ben sesimi kesiyorum, ama ağzım hala açık kalıyor.

“Hepsi doğru değil! Bak Viva, bunları sana ben anlatamam, Larkin’den duyman daha iyi. Şu anda çıkabilir misin?”

“Yasmin!”

“Biliyorum! Çıkabilir misin?”

Elimi ağızıma kapatarak başımı sallıyorum. Daha önce ışınlanmayı hiç bu kadar çok istememiştim.

“Tamam, gel, şirketin şoförü bizi götürür. Ama önce yüzünün ifadesini düzelt, hayalet görmüş gibisin.”

Hayalet görsem daha az dehşete kapılacağım kesin. Derin bir nefes alıp yavaşça veriyorum. “Tamam, iyiyim, gidelim.”

Yasmin’e başka bir şey söylemesi için fırsat vermeden kapıyı açıyorum ve masama gidip çantamı alırken Larkin’in sekreterine de gittiğimi söyleyip telefonumu işaret ediyorum, o gülümseyerek başını salladığında ben de aynı şekilde gülümseyip Yasmin’le dışarı çıkana kadar da gülümsemeye devam ediyorum.

Ofisten çıkıp asansöre bindiğimizde gülümsemem silinip yerini yine o derin endişe alıyor. Neden ve kimin için endişelendiğimi tam olarak bilmiyorum, ama bir gün Larkin Brent yüzünden kalp krizi geçirip ölürsem birilerinin aileme yüklü bir tazminat ödeyeceğini umuyorum.

*

Şehir dışındaki Brent malikanesine varmamız neredeyse bir saat sürüyor. Şoför bahçeye girip üç katlı evin önünde durduğu anda ben kendimi arabadan dışarı atıyorum. Daha önce bu eve hiç gelmemiş, hatta önünden bile geçmemiş olmama rağmen merdivenleri hızla tırmanıp açık kapının önünde bekleyen uşak görünümlü adama bakıyorum, ama ben daha bir şey söylemeden o beni içeri davet ediyor. “Buyrun Bayan Royd.”

Hiç tereddüt etmeden buyuruyorum, ama buyurduğum anda nereye gideceğimi bilemiyorum. Hemen karşımda iki yandan yukarı doğru çıkan merdivenler duruyor ve ben yukarı çıkıp çıkmayacağımı bile bilemezken Yasmin imdadıma yetişiyor. “İkinci katta, beni takip et.”

Yasmin'i takip ederek merdivenleri çıkarken duvarlardaki mutlu aile resimleri beni karşılıyor. Larkin'in her yaştan resimleri, Anne Brent, Baba Brent, hatta büyük anne ve büyük baba bile burada.

Brentlerin aile tabloları bittiğinde merdivenler de bitiyor, bu sefer uzun bir koridorda yürümeye başlıyoruz. Yasmin bir iki odayı geçtikten sonra sağda bir kapıya vuruyor. "Larkin, biz geldik."

Az önce korkusuzca merdivenlere atılan ben, şimdi karşımdaki kapı açılıp içeriden Larkin'in görünmesi fikriyle neredeyse titreyecek haldeyim. Burası onun evi ve her şey o kadar farklı, o kadar gerçek dışı ki bir an neden buraya gelmeyi kabul ettiğimi sorgulamadan edemiyorum. Benim küçük sorgumda henüz karar verilmemişken kapı açılıyor ve korkularımın aksine uykulu bir Paris görünüyor. "Viva?"

Ben başımı sallarken Yasmin Larkin'in nerede olduğunu soruyor. Paris uzun saçlarını elleriyle toparlarken koridorun diğer ucundaki bir başka merdiveni işaret ediyor. "Arka bahçede. Bir saat kadar önce indi, ben uyuyakalmışım."

"Larkin hiç uyudu mu?"

Paris başını iki yana sallıyor ve Yasmin bunu duyunca iç çekerek bana dönüyor. "Seni onun yanına götüreyim."

Uysallıkla başımı sallayarak Yasmin'i takip ederken bir anda Ariel ve Fin'le olan arkadaşlığıma dışardan bakıyormuş gibi hissediyorum. Larkin'in yerinde ben olsam aynı şeyleri Ariel ve Fin'in de yapacağını tahmin edebiliyorum. Bütün gece uyumadan beni dinlemek, sonra beni rahatlatılabilmek için, olmadık bir şekilde çok gizli sırrımı paylaşıp sonra da arkasına bile bakmadan yanımdan kaçan deliyi bulup bana getirmek.

Dün geceyi hatırlayınca korkunç bir utanç dalgası içime yayılıyor. Larkin'e söylediğim, daha doğrusu suratına haykırdığım her şey bir bir aklıma geliyor. Ona yalancı olduğunu söyleyişim, bulaşıcı bir hastalığı varmış gibi elimi ondan çekişim, ofisten koşturarak çıkarken yüzüne bile bakmayışım...

Ben dün yaptığım ve söylediğim her şey için pişman olmakla meşgulken Yasmin bir kapıyı açıp beni dünya üzerinde var olduğunu bilmediğim bir cennete çıkarıyor. Sık ağaçlar, onların arasından giden patikalar, bir süs havuzu ve adını bile bilmediğim bir sürü çiçekle süslenmiş büyüleyici bir bahçe burası.

Binbir çeşit koku, rüzgarla birbirine karışıp benim ciğerlerime doluyorken Yasmin biraz ilerde bir ağacın altına oturmuş olan Larkin'e sesleniyor ve ben de o anda burada oluş sebebimi tekrar hatırlıyorum.

Larkin adını duyduğu anda başını kaldırıp bizi görünce ayağa fırlıyor. Onun ani hareketinden ve yüzündeki korkudan gerçekten de anlatılanların doğru olduğunu anlıyorum. Dün yaptıklarım bu adamı bu kadar üzmüş ve korkutmuş olduğu için neredeyse kendimden nefret edecek bir

haldeyim. Oysa o kar tanelerini dilimizle yakalamaya çalışırken her şey ne kadar da basit ve eğlenceliydi. Lanet olası telefonum ve onun hatırlatma alarmı!

“Viva, burada ne arıyorsun?”

“Larkin, dün yaptıklarım için—“

“Yasmin, neden onu buraya getirdin?”

Lafım yarıda kesilince şaşkınlıkla önce Larkin’e sonra da Yasmin’e bakıyorum. Yasmin benim kadar şaşkın görünmüyor.

“Bunu konuşman gereken kişi ben ya da Paris değil Larkin.”

Yasmin öyle bir ses tonuyla bunu Larkin’e söylüyor ki buraya getirilmemin bambaşka ve benim düşündüklerimin çok ötesinde bir sebebi olduğunu düşünmeden edemiyorum. Neler döndüğünü sormak ve kesin cevaplar almak istiyorum, ama ikisinin arasına girmekten de korkuyorum.

“Viva’yı yeteri kadar üzdüm, başka bir şey bilmesi gerekmiyor—“

“Evet, gerekiyor,” diyerek pat diye aralarına giriveriyorum. Demek ki o kadar da korkmuyormuşum. Beynim yine benden habersiz ağzımla iş birliği yapmaya başladı. “Bugün doktora gittim ve şişeleri benim devirmediğim kesin olarak anlaşılmış oldu. Bana uzun bir açıklama borçlusun Larkin.”

Tatlı dil yılanı deliğinden çıkarır derler, ama benim şu andaki tonum Larkin’i korkudan bir deliğe sokacak kadar sert çıkıyor. Yine kendime kızarak Larkin koşarak kaçmadan önce tekrar konuşuyorum. “Dün gecedен beri düşünüyorum ve bilmek istediğim o kadar çok şey var ki...”

Doğru notalara bastığımı biliyorum, çünkü Larkin’in ifadesi rahatlıyor.

“Buraya gelmeden önce Yasmin’in söyledikleri iyice kafamı karıştırdı. Neye inanacağımı bilmiyorum, o yüzden senden duymam gerekiyor Larkin. Lütfen...”

Larkin bana bakıyorken Yasmin yanımdan uzaklaşıyor, bahçe kapısı açılıp kapandığında ben derin bir nefes alarak Larkin’le yalnız kalma fikrinin beni korkutmamasına çalışıyorum.

“Hala benden korkuyorsun.”

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştıyorum. “Aklımı da okuyabiliyor musun?”

Başını iki yana sallıyor. “Hayır.”

Ben soruyu sorarak korktuğumu itiraf etmiş oluyorum.

“Korkuyorum, ama korku filmlerinde insanların arkasından koşturan canavarlardan korktuğum gibi değil.”

Az önce sesimin tonunu ayarlayamıyordum, şimdi de kurduğum cümlelerin yaş sınırını. Ben nasıl olur da 6 yaşından daha büyük bir insanın kurabileceği cümleleri kurarım diye düşünüyorken Larkin iç çekerek tekrar ağacın altına oturuyor ve bana yanını işaret ediyor.

“Ben anlatırken ayakta durmak istemezsin. Hikayem uzun ve ayakkabıların uygun değil...”

Hafifçe gülümseyerek başımı sallıyorum ve onun hemen yanına çöküp oturuyorum. Kollarımız yine birbirine değiyor, ama bu sefer uzaklaşmak yerine ona daha çok sokulmak istiyorum. Elimi omzundan atıp sarılmak, saçlarını okşayıp her şeyin geçtiğini söylemek...

Larkin Brent bende olmadık zamanlarda ortaya çıkan garip bir şefkat duygusu yaratıyor. Şu anda da o kadar sakın ve yorgun ki, onu konuşturmak yerine uyutmak istiyorum, ama merakım beni engelliyor.

“Güçlerimi diğer insanlarla paylaşıp onların güçlerini de istediğim zaman kullanabiliyorum.”

Tam duyacağım şeye hazır olduğumu düşünürken yeni bir tanesi gelip anında içime oturuyor. “Başkalarının güçlerini mi kullanıyorsun?”

Usluca başını sallıyor. “Evet. Dünyada bunu benden başka yapabilen ikinci bir insan daha yok. O yüzden 12 yaşından beri Rivka’daki özel bir okulda eğitim alıyorum.”

“Larkin, Rivka’da gerçekten işkence mi yapıyorlar?”

Mavi gözleri hafifçe kısılarak gülümsüyor. “Hayır...”

En azından bunu duymak beni rahatlatıyor ve derin bir nefes alarak arkamdaki ağacın gövdesine yaslanıyorum, Larkin anlatmaya devam ediyor.

“Rivka’daki çoğu okulun Morina’daki ya da başka bir şehirdeki okullardan farkı yok, ama benim okulum biraz değişik.”

“Ne gibi?”

“Morina’daki gibi normal okullar insanlara güçlerini nasıl kullanacaklarını öğretip sınırları aşmalarına yardım ediyorlar, ama benim okulum tam tersi, güçlerimizi nasıl bastıracağımızı öğretiyor.”

Başımı sallıyorum, ama başka bir soru sormuyorum, Larkin yerden birkaç tane ot koparıp parmaklarının arasında kıvrırken anlatmaya devam ediyor. “İşkence yapmıyorlar, ama rahat da bırakmıyorlar. Sürekli sağlık kontrollerinden geçip geceleri başımızda nöbetçilerle uyuyoruz.”

“Senin gibi olan başkaları da mı var?”

“Gücü benimle eş olan başka birisi yok, ama benzer durumda olanlar var.”

Anladığımı söyleyerek başımı sallıyorum. Şu anda diğerleri beni zerre kadar ilgilendirmiyor. “Canınızı yakıyorlar mıydı?”

“İsteyerek değil, ama karşı koyma egzersizlerinde hem zihinsel, hem de fiziksel olarak çok yoruluyordum. Tekrar yapmak isteyeceğim şeyler değil.”

“Oraya geri dönmekten o yüzden bu kadar korkuyorsun.”

Küçük bir çocuk gibi başını sallıyor ve ben dayanamayarak uzanıp onun ensesindeki saçları hafifçe okşuyorum. Larkin ne hissediyor bilmiyorum, ama ben ona dokunduğum anda tüylerim diken diken oluyor. O elektrik, o güç her neyse yine içime yayılıyor.

“Bugün doktoruma senden bahsettim.”

Mavi bakışlar aniden bana dönüyor, ama ben onu sakinleştirmek için açıklıyorum. “İsim vermeden.”

“Doktorunun adı nedir?”

“Otis Mendel. İsim vermedim Larkin—“

“Versen de önemli değilmiş, Doktor Mendel beni tanıyor.”

İşte şimdi gerçekten şaşıyorum. Elimi onun saçlarından çekip oturduğum yerde dikleşiyorum. “Doktor Mendel’i tanıyor musun?”

“Doktor Mendel’i herkes tanıyor Viva. Adam çağımızın en iyi genetikçisi.”

Doğru. Doktor Mendel’i o kadar uzun zamandır tanıyorum ve ona o kadar yakınım ki sanki benden başka bir hastası olmayacakmış gibi geliyor.

“Bana hiçbir şey söylemedi.”

“Bana da seninle ilgili bir şey söylemedi.”

“Doktor Mendel’le benim hakkımda mı konuştun?”

Artık şaşırmaya bile tenezzül etmiyorum, sürekli bir şaşkınlık halindeyim. Rahatlamam hataydı.

“Seninle tanıştıktan sonraki gün konuştuk.”

“Neden?”

Larkin bana öyle bir bakıyor ki sanki cevabını bildiğim bir soruyu gereksizce sormuş gibi hissediyorum, ama yine de ne olduğunu bulamıyorum.

“Çünkü sen de farklısın. O gün asansöre birlikte bindiğimizden beri farkındayım.”

“Ve bana hiçbir şey söylemedin!”

“Sen zaten kendinin ne olduğunu biliyorsun, ne söyleyebilirdim?”

“Bilmem...Herhangi bir şey!”

Larkin gülümseyerek düğüm yaptığı otları bir kenara atıp yenilerini alıyor. “Söylemezdim. Şimdi bile ne yapacağını şaşıırıyorsun.”

“En azından şişeleri devirdiğim zaman gereksizce umutlanmazdım.”

Az önceki gülümseme derhal silinip yerini pişmanlık alıyor ve bu sefer ben uzanıp Larkin’in elini tutuyorum. “Ama olan oldu, artık biliyorum.”

Larkin de başını sallıyor ve diğer elini benim elimin üzerine kapatıyor. “Sana dokunduğum zaman rahatsız mı oluyorsun?”

Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Bana dokunmasını sevip sevmediğime kendim bile karar vermiş değilim. “Bilmiyorum.”

“Eminim bu kadar çok dokunduğum için garip bir adam olduğumu sanıyorsun.”

“Biraz...”

Dürüstlüğü onu gülümsetince ben de gülümsüyorum. “Ama şikayet ettiğimi söyleyemem.”

Bunun üzerine beş saniyeden daha fazla bakamadığım mavi bakışlar bana dönüyor ve ben yutkunuyorum. “Bana dokunmanın özel bir sebebi mi var?”

Mavi gözler yukarı aşağı hareket ediyor. Larkin başını sallıyor olmalı, ama ben fazla dikkat edemiyorum.

“Sana dokunduğum zaman rahatlıyorum.”

“Efendim?”

Söylediği şeyi sapıkça bir saplantı olarak algılamamaya çalışarak tekrar ellerimize bakıyorum ve o açıklıyor. “Benim gücüm, o bastırmaya çalıştığım güç için benim bedenim çok küçük geliyor. Sana dokunduğum zaman sen farkında olmasan da gücü paylaşıyoruz ve ben rahatlıyorum.”

“Çünkü ben boş bir kutuyum...”

Şimdi anlıyorum. Bütün o rastgele dokunuşlar aslında rastgele değilmiş. Bakışlarımı tekrar onun yüzüne kaldırarak gözlerine bakıyorum. “Gücünün fazlasını ben alıyorum, çünkü benim içim boş.”

“İçin boş değil—“

“Ne demek istediğimi anladın. Ben güçsüzüm, sen güçlü, bende bir sürü boş yer var, sende yok.”

Gülümsüyor ve başını sallıyor.

“Bana söyleyebilirdin Larkin. İlk gün değil belki, ama sonra.”

“Seni zor durumda bırakacağımı hiç düşünmemiştim. Bunu başkasıyla paylaşmak benim için çok kolay bir şey değil Viva.”

“Peşinde birileri mi var? Neden bu kadar korkuyorsun?”

“Bilirlerse olabilir. İçi dolu bir silah gibiyim, ne zaman patlayacağım belli değil, sen de biliyorsun.”

Cumartesi gecesi, Fin’in partisi, şişeler...

“O gece gücünü kontrol edemedin. Bana dokunduğunda...”

Başını sallıyor. “Sen de çok gergindin ve bluzun...”

Aman tanrım, hep o sarı bluz yüzünden! Ariel ne yaptığını bilse kafasını duvarlara vururdu.

“Bluzden bahsetmeyelim lütfen.”

Gülümsüyor. “Aslında orada gücümü paylaşmak için dokunmamıştım, ama ne olduysa sen sanki bir anda onu içimden çektin, sonrasını da biliyorsun.”

Başımı sallıyorum. Üç gündür başıma bela olan şeyi elbette biliyorum.

“Eğer kontrol edemezsen gerçekten tekrar Rivka’ya dönme tehlikesi var mı?”

“Bilmiyorum, ama öyle bir şey tekrar yaşanır ve buna başkası tanık olursa babamın durumdan pek memnun olacağını sanmıyorum.”

Larkin bunu söyledikten sonra bir anda beynimde bir şimşek çakıyor. Dün gece olanların hepsini Ariel, Fin ve Leon da biliyor!

“Larkin ben çok kötü bir şey yaptım!”

Larkin kaşlarını çatınca ben de bir çırpıda söyleyiveriyorum. “Dün gece bana söylediklerini Ariel’e, Fin’e ve Leon’a da anlattım! Ama kimseye söylemezler, söz veriyorum! Hatta hemen şimdi arayıp söyleyeceğim!”

Ben çantamın içine balıklama dalacakmış gibi telefonumu ararken Larkin ellerimi tutup beni durduruyor. “Önemli değil, söylemeyeceklerine eminim—“

“Ama sır olduğunu bilmiyorlar, tesadüfen söylerlerse—“

“Akşam eve döndüğünde konuşursun—“

“Hayır, en azından mesaj atmama izin ver. İçim rahat etmeyecek.”

Larkin gülümseyerek ellerimi bırakıyor ve ben telefonumu bulup tek bir mesaj yazıp üç kişiye birden yolluyorum.

Bugün Larkin hakkında söylediklerimi HİÇ KİMSEYE söylemeyin. Sakın. Akşam konuşuruz.

“Tamam, güvendedeyiz.”

“Seni bu sorumluluğun altına soktuğum için üzgünüm Viva.”

Hala biraz sarsılmış bir haldeyim, ama bu tutamayacağım bir sır değil. “Üzgün olacak bir şey yok. İkimiz de hala tek parçayız, değil mi? Hem şirkette neler olduğunu bilen birinin daha olması kötü bir şey değil. Bu ay gölgen olarak yaşamayacak mıydım zaten?”

Konuşmaya başladığımızdan beri ilk defa rahatça, korkmadan, geniş geniş gülümsüyor. Gözleri kısılıyor, dudakları inceliyor, bir anda dünyanın en sevimli adamı olup çıkıyor.

“Sırrın benimle güvende Larkin, söz veriyorum.”

Başını sallıyor. “Biliyorum Viva.”

Bu gün başlarken bunların olacağını tahmin bile edemezdim, ama şu anda Brentlerin malikanesinde, onların cennet gibi olan arka bahçelerinde, Larkin Brent’le onun en büyük sırrını paylaşıyorum. Hala güçlerim olmayabilir, ama birkaç saat önce yaşadığım hayal kırıklığının yerini şimdi daha hafif bir duygu alıyor. Henüz adını koyamıyorum, ama özel hissediyorum ve mutlu oluyorum...

* * *

Brentlerin arka bahçesinde kısa bir turdan sonra Larkin'i de benimle birlikte şirkete dönmeye ikna ettim ve günümüz sanki hiçbir şey olmamış gibi normal ve biraz fazla uzun geçti.

Larkin toplantılara girip çıkarken ben de her zamanki gibi gazetedeekilerle kavga edip günün sürprizi olarak da Matias Placido'yla kitabın kapağının yine ne kadar yanlış olduğunu konuştum. Keyfim o kadar yerinde olmalı ki o bana kapağı nasıl istediğini tekrar anlatırken bir iki öneri bile vermiş olabilirim.

Ofiste işler bitip Larkin'den kesin olarak ayrıldıktan sonra eve geldim ve beni bekleyen üç kişilik dev komiteye neler döndüğünü anlattım. Larkin'in durumunun nasıl bir sır olduğunu ve kimseye bahsetmemeleri gerektiğini ve bunun çok ciddi bir şey olduğunu söyledim. Hepsi anlayışla karşıladılar ve tahmin ettiğim gibi kimseye söylememeye söz verdiler.

Larkin'in gücü konusunda Fin ve Leon'a anlatmadığım dokunma ve paylaşma olayını gecenin geç saatlerinde Ariel'le yaptığımız uzun bir yürüyüş sırasında ona anlattım. Benim deli arkadaşım bütün bu olayları başlatan sarı bluz için pişman olup özür dileyeceğine kendini yine kahraman ilan etti.

“O bluzu giymeseydin bugün burada önümüzdeki 50 yıl boyunca bize katıksız dedikodu sağlayacak bu muhteşem olaya tanıklık edemezdik Viva! Sarı bluzün gücünü küçümseme!” diyerek bir de güzel kahramanlık konuşması yaptı.

Ariel, Fin'le birlikte eve döndüğü anda ortalığı birbirine katıp bir sürü olağanüstü teori üreterek Larkin'in Rivka'da geçirdiği dönem hakkında sayısız spekülasyon yaratmış olmalı. Hiçbiri henüz benim kulağıma gelmedi, ama en küçük bir olayda Ariel'in hepsine bir kulp bulup ortaya sereceğinden adım kadar eminim. Sadece zamanlama meselesi.

Bütün görüşmelerim bittikten sonra aramam gereken bir kişi daha vardı: Doktor Mendel. Saat geç olduğu için karısını ve çocuklarını da uyandırmamak adına sadece kısa bir mesaj attım.

Bugün bahsettiğim arkadaşım Larkin Brent'ti.

Doktor Mendel de kısa bir mesajla cevap verdi.

Haberinizi aldım. Söylemediğim için kızmadın değil mi?

Doktor Mendel'e kızmam imkansız. Üstelik onun seçimi olan bir şey değildi.

Asla :)

O sayfayı da temiz bir şekilde kapattıktan sonra gece o kadar deliksiz bir uyku çekmişim ki sabah saatim çalmadan uyanmayı başarabildim. Hala da saatimle bakışıyoruz. O inatla 7:59'u göstermeye devam ederken ben hemen arkamda belime sarılmış bir şekilde uyuyan Leon'un kalp atışlarını dinliyorum.

Saat sonunda 8 olmayı başarabildiğinde alarm daha ilk notasını verdiği anda kapatıyorum ve sanki çok büyük bir zafer kazanmış gibi kendi kendime gülümsüyorum. Ben uzanıp saati yerine koyarken Leon da kıpırdanarak enseme öpüyor. “Günaydın...”

“Günaydın.”

Leon hala uyukluyorken bir yandan da ellerini atletimin içine sokarak hazine ararmış gibi vücudumda geziniyor. Birazdan avuçlarını dolduracak bir şey bulduğunda keyifle mırıldanarak boynumu öpüyor, ben de elimi uzatıp onun sapsarı saçlarından sokarak kendimi ona bırakıyorum. Biraz sonra atlet tenimden sıyrılıp başımdan çıkarken Leon’un dudakları benimkileri örtüyor. İkimiz hızlı hareketlerle birbirimizi soyup arada kıkırdarken benim telefonum çalıyor, elimi uzatıp kim olduğuna bakmadan açıyorum.

“Efendim?”

“*Viva, uyuyor muydun?*”

Larkin’in sesini duyduğum anda Leon’un altında taş kesiliyorum. Tamam adamın sırrını paylaşmış olabilirim, ama sevişirken bir yandan da onunla telefonda konuşacak kadar rahatlamadım.

Leon’u üzerimden ittirip sanki başka biri beni görebilecekmiş gibi çarşafı göğüslerime sararak yatakta doğruluyorum. “Hayır, uyanmıştım.”

“*Günaydın.*”

Gülümsüyorum. “Günaydın. Bir şey mi oldu?”

“*Pazartesi günü okuduğumuz proje teklifinin ilk toplantısı bugün dokuz buçukta. Sen de katılmak ister misin? Dün sormaya vaktim olmadı.*”

Bir saate, bir de hemen yanımda çarşafın arasında uzanan kaslı denizciye bakıyorum ve sessizce iç çekiyorum. “Tabii isterim.”

“*Toplantı onların ofisinde olacak, biraz uzak. İstersen yarım saate kadar şoförü yollarım, hazır olabilir misin?*”

Bunu duyunca çarşafı falan boşverip yataktan fırlıyorum. “Evet, olurum!”

“*Tamam, arabada görüşürüz.*”

“Görüşürüz!” diyerek telefonu kapatıp yataktaki Leon’un yanına atıyorum. “Hazırlanmam lazım! Toplantı!”

“Banyoda eşlik etmemi ister misin?”

“Çok isterim, ama seninle girersem yarım saatte saçımı bile yıkayamam, o yüzden sen uyumaya devam et ben de patronuma rezil olmayayım.”

Leon yüzünü buruşturarak bu fikri ne kadar sevmediğini gösterse de yapacak bir şeyim yok. Hızla koşturarak yatağa dizimle bastırıp onu çabucak öperek geri çekiliyorum. “Akşam dönünce devam ederiz.”

Leon mızırdanarak iki elini birden uzatıp göğüslerimi tutmaya çalışırken ben bana uzanan kısıkaçlara vurup gülererek banyoya kaçıyorum.

On dakikada çabucak bir duş alıp elbiselerimden birini rastgele çekerek Ariel'in yatağına bırakıyorum. Leon mışıl mışıl uyurken ben ıslak saçlarımı sıkı sıkı havluya sararak iç çamaşırlarımı giyip beyaz elbisemi de başımdan geçirdikten sonra belindeki ince, mavi kemeri bağlayıp bir de açık sarı ayakkabılarımı çekiyorum. Ariel her zaman böyle küçük ayrıntıların birbirine çok yakışacağını söyler, ben de beyaz elbisenin içinde gelin gibi görünmemek için memnuniyetle sarı ayakkabıları giyiyorum.

Geri kalan yirmi dakikada da saçlarımı kurutup makyajımı yapıyorum ve ben anahtarlarımı çantama atarken telefonum çalıyor. Larkin.

“Larkin ben hazırım, geldiniz mi?”

“*Kapının önündeyiz.*”

“Hemen geliyorum.”

Telefonu kapatıp aynada son kez kendime bakarak şöyle bir gülümsüyorum. Oldukça enerjik görünüyorum, hoşuma gidiyor. Ne zaman aceleyle hazırlansam düşünerek hazırlandığım zamanlardan daha zinde görünüyorum. Kan dolaşımıyla ilgili olsa gerek.

Kapıdan çıktığımda şoför beni görüp kapıyı açıyor, teşekkür ederek içeri atlayıp Larkin'in yanına oturuyorum. “Tam vaktinde geldiniz.”

Larkin Brent yine oldukça yetenekli ellerden çıkma bir takım elbisenin içinde olması gerektiği gibi parlıyor. Bütün bildiklerimden sonra bu adamın gerçekten *her şeyi* yapabileceğini düşünüyorum.

“Çok şıksın Viva.”

Hem güçlü, hem kibar, hem centilmen, hem zeki...

Kendimi kaptırmadan önce gülümsüyorum. “Teşekkür ederim, sen de öylesin.”

Araba yola çıkıp kampüsün çıkışına doğru ilerlerken Larkin'in telefonu çalıyor. Telefonu gülümseyerek açıyor, ama çok geçmeden ifadesi ciddileşip sesi soğuyor.

“Anlıyorum, pekala, ama ikinci bir görüşme için beklememesini iletin lütfen. Böyle bir durumda kendisiyle iş yapmamız mümkün değil. İki sene sonra tekrar görüşelim.”

Larkin telefonu cümlesi bittikten hemen sonra kapattığında karşı taraftan cevap bile beklemediğini anlayarak şaşkınlıkla kaşlarını kaldırıyorum. “Kötü haber mi?”

“Bizim 16 yaşındaki süper zeka dün gece doğum günü partisinde çok içmiş, bu sabah toplantıya katılamayacakmış, ertelemek istiyorlar.”

“Ve sen de hem toplantıyı, hem de iş antlaşmasını iptal ettin? Bir anda?”

“Babasının hatırı için proje teklifini okumuştum, ama böyle çocukluklar için vaktimiz yok.”

Larkin Brent beni her gün şaşırtıyor. Bazen çocuk, bazen deli olan adam, şimdi de korkulacak kadar profesyonel bir iş adamı olmuş, prensiplerine uymayan antlaşmaları tek seferde silip atabiliyor.

Neredeyse gurur duyacak kadar memnun bir şekilde gülümseyerek pencereden dışarı bakıyorum, o sırada Larkin soruyor. “Bu sabah seni bekleyen başka bir iş var mı?”

“Matias Placido’nun muhtemelen porno dergileri gibi koyu renk poşetlerde satılacak kadar açık saçık olan kitap kapağından başka mı? Hayır.”

Larkin bunu duyunca bir kahkaha atıyor. “O adama bayılıyorum.”

“Ben de çok seviyorum, ama yetişkin aşk romanları yazmayı bırakıp tonton bir büyük baba olursa hepimiz için daha iyi olacakmış gibi geliyor.”

“Matias ve büyük babalık çok uzak kavramlar, artık biliyor olmalısın.”

İç çekerek başımı sallıyorum. “Evet, en zor yoldan öğrendim.”

Larkin inci gibi dişleri parlayarak gülüyor, ben de kendi gülümsememle karşılık veriyorum.

“Neden sordun?”

“Eğer işin yoksa benimle birlikte Morina Meydanı’na gelirsın diye düşündüm. Kahvaltı eder, biraz dolaşırız. Rivka’dan döndüğümünden beri gitmek istiyorum, ama vaktim olmamıştı.”

Morina Meydanı şehrin en hareketli, en renkli yerlerinden biri. Rivka’da Larkin gibi pek de hoş vakit geçirmemiş birinin özlemesi oldukça doğal.

“Güzel fikir, tamam.”

Ben fikri onayladıktan sonra karnım da guruldayarak beni onaylıyor. “Acındırıcı şekilde aç olan karnım da gitmek istiyor, teşekkür ederiz.”

Larkin yine gülerken şoför yönünü değiştirip Morina Meydanı’na sapıyor.

*

Morina Meydanı her gün olduğu gibi bugün de cıvıl cıvıl. Sabahın erken saatleri olmasına rağmen insanlar her yerdeler. Bazıları işe gitmeden önce kafelerin önünde uzun kuyruklar oluşturmuş, günün ilk kafein dozunu almak için bekliyorken bazıları da boş günlerini değerlendirmek için erkenden uyanmış, meydanın ortasında tüm güzelliğiyle akan dev çeşmenin etrafındaki taşlı yoldaki masalarda kahvaltılarını ediyorlar.

Biz de o masaların birine oturup garsonlardan birinin yanımıza gelmesini bekliyoruz. Birazdan beyaz gömlekli ve siyah önlüklü bir tanesi gelip elindeki küçük not defteriyle bize gülümsediğinde Larkin elindeki menüye bakarak siparişini vermeye başlıyor.

“İki yumurtalı bir omlet, biraz kızarmış sosis, iki küçük boy krep ve büyük boy portakal suyu lütfen.”

Larkin sipraşını verirken benim de ağzımın suyu aktığı için hiç menüye bakmadan aynısından isteyip garsonu yolluyorum.

“En son beş sene önce bir yaz tatilinde burada Yasmin’le kahvaltı etmiştik.”

Çeşmenin taşlarına konup eğilerek su içen kuşları izliyorum. “Paris neredeydi?”

“O şehir dışında bir yaz okulundaydı.”

“Yasmin ve Paris senin *durumunu* ne zaman öğrendiler?”

Bu sefer Larkin kuşları izlemeye dalarken cevaplıyor. “Paris 4 yaşındayken öğrendi.”

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırıyorum. “Nasıl?”

“İkimiz bahçede koruma köpeklerinin peşinden koşturuyorduk, Paris de aydınlatma sistemlerinin yenilendiğini bilmeden açık kabloların tarafına koşturunca daha kimse yetişmeden ben onu eve ışınladım. Herkes onun ilk defa o zaman ışınladığını sanıyor, ama ben yapmıştım.”

“Peki sen ışınlanmayı nereden biliyordun?”

“Kendim yapmasını bilmiyordum, ama etrafımdaki herkes yapabiliyordu, ben de onları düşünüp farkında olmadan güçlerini kullandım—daha doğrusu kullanmışım. Doktor Mendel daha sonra durumu o şekilde açıkladı.”

Doktor’un adını duyunca yine durumu garipsiyorum. Bir buçuk ay öncesine kadar hiç tanımadığım bir adamla şimdi o kadar çok şeyi paylaşıyoruz ki şaşırmadan edemiyorum.

“Yasmin?”

“Yasmin ilkokul arkadaşım. Durumumu kontrol edemediğim zamanlarda bana en yakın olanlardan biriydi. Birinci sınıf öğretmenimiz akıl okuyabiliyordu, ben de farkında olmadan onun gücünü kullanıp Yasmin’in aklını okumuştum. Kalemimi evde unutmuştu ama öğretmene nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. O zaman kalem unutmak büyük bir problemdi tabii. Zaten minnacıktık, tek sorumluluğumuz okula gelirken kalemleri unutmamaktı. Yasmin’in ne yapacağını bilmediğini fark edince kendi kalemlerimden birini ona uzattım, ilk defa o şekilde arkadaş olduk.”

Çenemi elime yaslamış, Larkin’in anlattıklarını masal dinler gibi dinliyorken garson elinde iki dolu tabakla geliyor. Yemeğin kokusu bütün duyularımı açarken sapsarı omlete, pembe sosislere ve kabarık kreplere bakıyorum. “Bu kadar iyi kahvaltı etmeyeli çok oluyor.”

Larkin de aynı şekilde olduğunu söyleyip sosislerden birini ağzına atıyorken ben önce portakal suyumdan bir yudum alıp başka bir soru daha soruyorum. “Sevgilinin aynı zamanda çocukluk arkadaşın ve sırdaşın olması muhteşem bir duygu olmalı, değil mi?”

Larkin kaşlarını çatarak başını hafifçe eğiyor. “Sevgilim?”

“Paris?”

“Paris benim sevgilim değil.”

Bütün bildiklerimi kafamdan bir kez daha geçiriyorum. O sarılmalar, öpüşmeler, onlar ne oluyor peki?

“Emin misin?”

Gülüyor. “Oldukça. Paris’le biraz fazla samimi olabiliriz, ama sevgilim değil. Sen ve Leon gibi değiliz.”

“Leon da benim sevgilim değil.”

Şaşıрма sırası şimdi de Larkin’de, ama yine de başını sallıyor. “Partide sizi öyle görünce—“

“Eski sevgilimdi. İki sene önce Morina’dan ayrılıp denizcilik ticareti eğitimi aldı, sürekli okyanuslarda. İki hafta sonra yine gidiyor, bir daha kimbilir ne zaman görüşürüz.”

Larkin yine başını sallayarak bu sefer de yumurtasından bir lokma alıyor.

İkimiz de aslında kimseye bağlı olmadığımızı bir güzel açıkladık. Şimdi sırada ne var? Çocukken geçirdiğimiz hastalıklar? Ders notları?

“Ufaklık yemek istiyor galiba.”

Ben ufaklık kim, yemek neresi anlamaya çalışırken Larkin başıyla masanın hemen yanında yeri işaret ediyor, başımı eğip baktığımda minnacık, beyaz bir kedi yavrusunun aç gözlerle bana baktığını görüyorum. O kadar küçük bir şey ki sesi bile zor çıkıyor. Hemen sosisimden ufak bir parça koparıp elimle ona doğru uzatıyorum, minicik pembe burnuyla eti önce kokluyor, sonra da diliyle parmaklarımın arasından alıp iştahla mideye indiriyor.

Ben sosisimden bir parça daha koparıp ufaklığa yedirirken Larkin garsondan bir şey istiyor, ama ben bu minik güzelliğe o kadar dalmışım ki ne olduğunu duymuyorum. Birazdan az önceki garson küçücük bir kasede biraz süt getirdiğinde Larkin’in ne istediğini anlıyorum.

Minik beyaz yavru pembe diliyle sütünü içiyorken ben parmaklarımın ucuyla onun ufacık başını okşuyorum. “Çok güzel bir şeysin sen...”

“Daha önce hiç hayvan besledin mi?”

Başımı iki yana sallıyorum. “Annemin alerjisi var, yurttan da hayvanlara izin vermiyorlar—ama Larkin bu muhteşem bir şey. Şunun burnuna bak!”

Ben kedi yavrusunun sütle ıslanmış pembe burnuna aşık olmakla meşgulken Larkin de benimle birlikte masanın yanından eğilip kediciğe bakıyor. “Ben alıp eve götürebilirim, sen de ara sıra sevmeye gelirsin.”

“Gerçekten mi?”

Şu anda beş yaşında bir çocuk gibi anlamsızca sevinçten parlıyor olmalıyım, ama bu küçük yaratık o kadar sevimli ki, bütün şapşallığımı hak ediyor. “Zaten minnacık, birisi üzerine bassa sesi çıkmayacak. Sizin bahçenizde bütün gün koşturup oynar.”

“Adını ne koyalım?”

Yanaklarım ağrıyacak kadar kocaman bir gülümsemeyle minik kedinin beyaz kuyruğunu seviyorum. “Bilmem! Pamuk çok mu bilindik olur?”

Larkin omuzlarını silkiyor. “Bence çok güzel olur. Pamuk, Pamuk, pisi pisi...”

Pamuk incecik bir miyav sesiyle başını çevirip Larkin'e bakıyor, sonra onu rahatsız etmemesini söyler gibi kuyruğunu sallayıp tekrar sütüne dönüce ben gülüyorum. "Ufacığız ama ukalayız!"

"Kız mı erkek mi merak ettim."

Larkin tek eliyle Pamuk'u kaldırıp poposuna bakarken ben de süt kabını ukala yavru için kaldırıyorum. Yeni sahibi onun cinsiyetini anlamaya çalışırken o da sütünü içmeye devam ediyor.

"Kız."

Sanki cinsiyeti çok bir şey fark edecekmiş gibi seviniyorum. "Benim gibi beyaz bir kız o da!"

Larkin gözlerinin içi parlayarak gülümserken ben de o parlayan gözlere bakıp dudaklarımı ısırıyorum. Larkin'in bu kediyi evine alması yakışıklı bir adamın kucağında bir bebekle işlek bir sokakta dolaşmasına benziyor. Umulmadık bir şefkat ve çok nadir görülecek bir manzara.

Pamuk hiç yanımızdan ayrılmadan sütünü içerken biz de kahvaltımızı edip hesabı ödüyoruz. Ben eğilip Pamuk'u kucağıma alırken Larkin biraz ilerdeki bir evcil hayvan dükkanını işaret ediyor. "Pamuk için mama ve oyuncak alalım, bayanlar önden..."

Pamuk ellerimde oldukça rahat bir şekilde mırıldarken üçümüz evcil hayvan dükkanını tam anlamıyla talan edip küçük çocuklar gibi ne görürsek alıyoruz. Sanki o oyuncaklarla Pamuk değil de biz oynayacağız.

Sonunda Pamuk ne olduğunu bile bilmediği bir sürü eşyaya kavuşunca biz tekrar arabaya biniyoruz, ama küçük bir problemimiz var.

"Pamuk'u kim eve götürecekt?"

Larkin elimdeki kediciğin başını okşarken gülümsüyor. "Pamuk bugün benimle birlikte çalışacak. Ofis dışında işim yok, o da etrafta dolaşsın, kapıyı kapalı tutarım."

Sevinçten el çırpılmamak için kendimi zor tutuyorum. Küçüklükten beri bastırılmış bir duygu olmalı bu, çünkü mantıksız bir mutluluk içindeyim. "Pamuk, daha ilk günden bir iş kadını oluyorsun."

Larkin yine bir kahkaha atarken ben de gülerek Pamuk'u onun kucağına bırakıyorum. İkisi oynasırken şoför bizi şirketin önüne getiriyor. Larkin bir elinde Pamuk, diğerinde iş çantası, şoföre bagajdaki eşyalara iyi bakmasını söyleyip arabadan çıkıyor, ben de arkasından takip ediyorum.

Biz bir kediyle beraber ofise girerken insanlar hemen sevimli suratlar yapıp ufaklığı seviyorlar. Pamuk çok geçmeden ofiste tanınmış bir sima halini alırken ben de aklımı onunla bırakarak masama dönüyorum.

Saatler geçiyor, ben bir sürü e-mail yazıyorum ve insanlarla telefonda konuşuyorum, ama içimdeki çocuk her şeyi bırakıp gidip Pamuk'u sevmek istiyor. Sonunda işler biraz durulduğunda telefonumu kaptığım gibi kendimi Larkin'in ofisine atıyorum.

Ben içeri girdiğimde Larkin telefonla konuşuyor, Pamuk da onun masasında bir o yana bir bu yana zıplayıp kağıtları dağıtıyor. Manzara o kadar sevimli ki gözlerimden kalpler uçtuğuna yemin edebilirim. Larkin telefondaki insana cevap verirken bana gülümseyip içeri gelmemi işaret ediyor, sonra gözlerini faltaşı gibi açarak dağınık kağıtları ve Pamuk’u işaret ediyor.

Hemen yardıma yetişerek Pamuk’u kağıt yığınının ortasından alıp sıcacık karnından tutarak başını seviyorum. Biz iki beyaz kız birbirimize oyunlar yaparken Larkin telefonu kapatıyor. “Pamuk bütün evrakları patisiyle imzaladı. Yeni genel müdürümüz oldu. Şunlara bak.”

Larkin birkaç kağıdı kaldırıp üzerlerindeki belli belirsiz pati izlerini gösterirken kahkahalarla gülerek onun yanına gidiyorum. İkimiz birlikte kağıtları toplarken biraz sonra Larkin’in eli benim elime değişiyor. Artık ne elektrik ne de onun durumu bir sır değil, o yüzden ben de elimi uzatıp onun elini tutuyorum.

Enseme vuran nefesle Larkin’in rahatladığını anlayıp gülümsüyorum ve yapmışken işimi tam yapmış olmak için sırtımı da ona yaslıyorum. Larkin elimi kendi elinin içinde kıvrıp kolunu benim belime dolarken ben sonu çok da belli olmayan bir yola girdiğimizi fark ediyorum.

Kağıtlar öylece duruyor, Pamuk elimde oynaşıyorken ben arkamdaki adamı görmek için başımı çeviriyorum ve önce mavi gözler bana bakıyor, sonra da ikimiz aynı anda birbirimizin dudaklarına bakınca yolun sonu görünüyor ve Larkin Brent beni öpüyor.

Pamuk o sırada elimden atlayıp bir yerlere kayboluyor, ama ben şu anda Larkin’in dudaklarında kaybolmakla meşgulüm. Bütün vücudum arkamdaki adama yaslanmış, bir elim onun elinde, kollarımız, avuçlarımız, ama en önemlisi ruhlarımız birbirine değişiyor. Muhteşem bir his. Öpüşmekten de öte. O kadar öte ki daha fazlasını istetiyor.

Başımı biraz daha çevirip çenemi kaldırıyorum, Larkin diğer eliyle boynumu kavrayarak ağzını açıyor, dillerimiz birbirine değdiği anda ölecek gibi oluyorum. Kalbim bir kez sertçe atıp sanki duruyor, ellerim terliyor, bacaklarım titriyor ve bütün bunların sonunda boğazımdan ufacık bir ses kopup Larkin’in nefesine karışıyor.

Bana saatler gibi gelen bir sürenin sonunda dudaklarımız birbirinden ayrıldığında ben derin bir nefes alarak gözlerimi açıyorum. Az önceki öpücük beni öldürmediyse Larkin’in masmavi parlayan gözleri işimi bitirecek, eminim. Birazdan o beklediğim maviler açılıp bana baktığında aralık olan dudaklarımı kapatıyorum. Hala aynı pozisyondayız, ama birazdan Larkin boynumdaki eli yavaşça çekip beni serbest bırakıyor. Yutkunuyorum. “İyi misin?”

Sanki öpüşmemişiz de bir trafik kazasından mucizevi bir şekilde sağ kurtulmuş gibi birbirimize bakıyoruz. Az önce benim hissettiğim şeyleri onun da benzer bir şekilde hissettiğinden eminim ve bunu bilmek kalbimi daha çok havalandırıyor.

“Çok. Sen?”

Gülümseyerek gözlerimi kapatıyorum ve biraz sonra belime dolanan kol beni çevirip bu sefer doğru bir açıyla öptüğünde kalan son damla kontrolümü de yitiriyorum.

İkimiz de yıllar sonra bir damla alkol bulmuş bağımlılar gibiyiz, birbirimize tutunup daha nasıl farklı şekillerde dokunabiliriz onu anlamaya çalışıyoruz. Ben parmaklarımı onun kısa saçlarından geçirip başını kavıyorum, o benim enseme sıkıyor. Ben onun omuzlarına tutunuyorum, o beni belimden kendine çekiyor.

Hissettiğim şeyler gerçek dışı, normal dünyada böyle bir öpüşme yok. İkimiz de nefes gereksiz bir kavrammış gibi, ayrılırsak bir daha birleşemeyecek gibi öpüşüyoruz, ama biraz sonra lanet olası, cehennem ateşlerinde yanasıca telefon çalıyor.

İkimiz de aynı öfkeli tonla inleyerek birbirimizi bırakıyoruz. Telefon hala çalarken birbirimize bakıyoruz ve ben dudağımı ısırarak gülümsüyorum. “Telefonu aç Larkin.”

“Gitme.”

Başımı iki yana sallıyorum. Gitmeye hiç niyetim yok, sadece bir an önce telefonu açıp işini bitirmesini istiyorum. Larkin uzanıp ahizeyi kaldırıyor ve tekrar bana bakıyor. “Larkin Brent...”

Telefon bana çok yakın olduğu için arayanın sesini de duyabiliyorum.

“Larkin benim, annen.”

Duruşum bir anda geriliyor. Burada Viva olarak değil, Dina Brent’in ikinci asistanı olarak çalıştığımı hatırlayıp bir anda sarsılıyorum. Dina Brent’in yeni yetme asistanı patronunun oğluya ofislerde koklaşıyor. Aman tanrım.

Fazlasıyla gerilmiş olmalıyım ki Larkin belimi hafifçe sıkarak kaşlarını çatıyor, ben de gülümsemeye çalışarak başımı iki yana sallıyorum.

“Nasılsın anne?”

“Ben çok iyiyim hayatım, sen nasılsın? Viva nasıl?”

İsmimi duyunca bu sefer de ben kaşlarımı çatıyorum, Larkin gülümseyerek cevaplıyor. “İşler iyi, Viva da şu anda yanımda.”

Sanki az önce ne yaptığımızı bütün detaylarıyla anlatmış gibi şokla koluna vuruyorum, o da gülerek omuzlarını silkiliyor.

“Onu da arayacağım, selamlarımı ilet lütfen.”

“Viva, annem selamlarını iletiyor.”

Larkin sanki odanın diğer ucunda biriyle konuşuyormuş gibi ileriye seslenince gülerek dudaklarımı onun omzuna kapatıp sesimi gölgeliyorum.

“Babanla konuşabildin mi Larkin?”

Bu sefer Larkin’in elleri gerilince başımı kaldırarak ona bakıyorum.

“Vaktim olmadı, ama en kısa zamanda konuşurum.”

“Güzel, kağıtları imzalamak üzereyim, ikinizin arasında çözülmemiş bir şey kalsın istemiyorum.”

Larkin bunun üzerine beni bırakıp kenara çekilince ben de meselenin ciddi olduğunu anlayıp kendime bir çekidüzen vererek masadan uzaklaşıyorum. Pamuk pencerelerin önünde yere

uzanmış, dünyadan habersiz, patilerini yalıyorken ben onu yattığı yerden kaldırıp kucağıma alarak odadan çıkıyorum.

Bir an küçük çocuğunu babasının stresli iş görüşmelerini duymaması için dışarı çıkaran bir anne gibi hissedip kendi kendime gülümsem de hemen ardından Larkin'in gerçekten gerildiğini hatırlayıp içim sıkılarak masanın başına geçiyorum.

Ben Larkin'i düşünerek boş boş bilgisayarımın ekranına bakarken ofistekiler sırayla gelip Pamuk'u kucaklayıp sevmeye başlıyorlar. Ben de boş kalan elimle telefonumu açıp Ariel'e mesaj atıyorum.

Öpüştük.

Hemen ardından Ariel'in cevabı geliyor.

...!

Gülümseyip telefonu masama koyarak etrafımdaki iş arkadaşlarımla Pamuk aşkına ortak oluyorum.

*

Saatler sonra mesai bitip herkes teker teker ofisi terk ederken ben de Ariel'le evdeki erkekleri ekip nerede buluşacağımızı kararlaştırmak için mesajlaşıyorum.

Sen buraya gel, şirketin karşısında küçük bir bar var. Fin'e bir şey söyleme.

Hemen cevap geliyor.

Tamam, beş dakikaya oradayım. Sen Leon'la konuşana kadar Fin'e hiçbir şey yok.

İç çekerek başımı sallayıp yeni bir mesaj yazıyorum.

Leon'a haksızlık etmiyorum, değil mi? Ona karşı sorumlu değilim...?

Kısa ve net bir cevap alıyorum.

Hayır :)

Ben Ariel'in yaptığı gülen surata gülümserken Larkin'in kapısı açılıyor, ben telefonu bırakıp ona bakarken o ceketini omzundan arkaya atmış, yanıma geliyor. "Telefonlar hiç susmadı, özür dilerim."

Rahatça gülümseyerek başımı iki yana sallıyorum, ama bu kalbimin Larkin'e atılmaya çalışır gibi çarpmasına engel değil.

"Pamuk nerelerde?"

Larkin etrafına bakınırken ben iskemlemlerle birlikte geri çekilerek kucağımda kıvrılıp uyuyakalmış kediciği gösteriyorum. "O kadar çok mıncıklandı ki ne olduğunu şaşırdı zavallılık."

Larkin ceketini masama bırakıp önümde diz çöküyor ve Pamuk'un nefes aldıkça inip kalkan karnını parmaklarının ucuyla okşayıp bana bakıyor. Bir süre sessizce baktıktan sonra ofiste

kalan son insan da bize iyi geceler dileyip çıkıyor ve kapı kapandığında Larkin uzanarak beni bir kez daha öpüyor.

Bu seferki diğerlerine göre daha hafif, ama hala bitmesini istemediğim türden. Ben tam gözlerimi kapatmış ve kendimi ona bırakmışken Larkin geri çekilip bir kez daha dudaklarımı hafifçe öperek ayağa kalkıyor. “Eve mi gidiyorsun?”

Dudaklarımı birbirine sürtüp Larkin’in tadını rujuma iyice karıştırırken başımı iki yana sallıyorum. “Ariel’le buluşacağım. Sen?”

Kucağımdaki kediciği işaret ediyor. “Ufaklığı eve götürmem gerek.”

Gülümseyerek başımı eğip ufaklığımızın başını okşuyorum. “Pamuk, eve gidiyorsun.”

Larkin birazdan eğilip onu tek eliyle alarak göğsüne yasladığında Pamuk da sahibi gibi mavi gözlerini açıp bana bakıyor ve işte o anda her şey değişiyor. İki sene önce denizi bana tercih eden adamın paramparça ettiği kalbim iyileşmiş, koşarak şu anda bana bakan mavi gözlü genç adama sarılıyor ve tekrar aşık oluyoruz...

* * *

Aşk çok garip bir şey. Su gibi içinde olduğu kabın şeklini alıyor. Kesin bir tanımı yok. Aşık olan insana göre yarattığı etkiler değişiyor. Benim aşkım da beni iki haftadır uyutmuyor.

Uykusuz ya da yorgun değilim, aksine artık uykuya ihtiyaç duymuyor gibiyim. Bir an önce sabah olmasını ve Larkin'i tekrar görebilmeyi istiyorum. Geceleri de onunla birlikte geçirmek istiyorum, ama o seviyeye gelmeden önce kapalı kapılar ardında ya da boş ofislerde öpüşmeyi bırakıp diğer insanlarla beraberken de birbirimize dokunabilmemiz gerekiyor. Daha değil.

Aşkım beni aynı zamanda eski sevgililerime karşı umursamaz ve kalpsiz de yapıyor. Dün Leon'u uğurlarken koca bir bardak birayı devirip ona sadece el sallamak gibi yüzeysel davranışlar sergiletip insanları şaşırtmamı sağlıyor. Şikayet ediyor muyum? Hayır.

Aşkım beni daha naif ve iyimser yapıyor. Dina'nın gezisini bir hafta erken bitirip ani bir kararla ofise döneceğini haber vermesi gibi acil durum kodu gerektiren olaylarda bile yüzüme bir gülümseme kondurup beni mutlu edebiliyor.

Daha da önemlisi aşkım beni şu anda suratıma bir sürü olumsuz şey sayan yerel gazete editörünü bir çizgi film karakteriymiş gibi gösterip beni en stresli anlarda bile eğlendiriyor.

“Tabii, anlıyorum, çok sinir bozucu.”

Adam hala konuşuyor, ben de dinliyorum. O sırada ofisin kapısı açılıp Dina Brent ve Ande Markel yuvaya dönüyorlar. Aşkım olayın gerçek olduğunu anlayınca beni yüz üstü bırakıp bir yerlere saklanmasını da gayet iyi biliyor ve beni hiç hazır olmadığım bir kimlik bunalımına sokuyor.

Şimdi ben Dina Brent'in ikinci asistanı mıyım yoksa Larkin Brent'in sevgilisi miyim yoksa hepsi miyim? Belki de hiçbiriyim? Bilmiyorum!

“Viva! Yıllar geçmiş gibi!”

Ande kollarını açarak gelip bana sarılıyor, ben de gülümseyerek onu sımsıkı tutuyorum. Sanki kötü bir şey olursa beni kurtaracak tek adam oymuş gibi. “Sen onu bir de bana sor!”

Ande beni bıraktığında ofisinin kapısında bekleyen Dina önce bana gelmemi işaret ediyor, sonra ofisine giriyor. Ben derin bir nefes alıp koşar adımlarla gerçek patronumun ofisine girerken beyaz saçlı güzeller güzeli kadın bana dönerek gülümsüyor. “Muhteşem bir iş çıkarmışsın Viva, haberlerini daha içeri girer girmez aldım.”

Ben koridorlarda yankılanacak kadar iyi bir iş yaptığının tabii ki farkında değilim. Koridorlarda yankılanmaya layık olacak kadar sansasyonel tek durum iki haftadır boş bulduğum her yerde Larkin'le sarmaş dolaş öpüşmek.

Düşüncesi bile midemdeki kelekleri havalandırıp tüylerimi diken diken ediyor.

“Teşekkür ederim efendim. Erken gelmenize sevindim.”

Dina gülümseyerek elimi tutuyor ve hafifçe sıkıp diğer eliyle de çenemi tutarak gözlerimin içine bakıyor.

Aman tanrım, biliyor.

“Haberleri birazdan grup toplantısında alacağım, ama ondan önce sen iyi misin onu öğrenmek istedim.”

Yoksa bilmiyor mu? Bilse ne olur? Bilmiyorum!

“Çok iyiyim efendim.”

Bu kadar stres benim için fazla, ölmek üzereyim!

“Anne, önce benim yanıma uğrarsın diye düşünmüştüm.”

Harika, barutum da geldi. Şimdi ateş olarak bana kalan tek şey olmadık bir yerde parlayıp bütün binayı patlamak.

Ben put gibi orada durup beklerken anne oğul havadan sudan konuşup benim dalga dalga artan stresime yenisini ekliyorlar. Larkin’in en küçük bir dokunuşu bile beni zıplatmaya yetecek, ama neyse ki bana yaklaşıyor.

“Ben ikinizi yalnız bırakıyorum, bugün dışarda olacağım, akşam görüşürüz.”

Larkin annesini yanağından öpüp arkasını dönüyor ve ben onu ofisten çıkıp gidecek sanarken o sağımdan gelip beni boynumdan tutuyor, şakağımı öpüp sonra nereye gidecekse oraya gidiyor. Ben orada ölmüşüm ya da bayılmışım hiç umrunda değil!

Ben dudaklarımı birbirine bastırmış, Dina Brent’le bakışırken yıllar gibi uzun gelen saniyelerden sonra Dina gülümsüyor. “Tebrik ederim...”

Kibarlık edip en azından teşekkür edeyim diyorum, ama sadece zavallı bir ses çıkarabiliyorum, Dina daha da gülümsüyor. “Rahatlayabilirsin Viva, aranızda olanlardan haberim var. Her ne kadar şu anda Larkin’in sana durumu anlatmadan seni böyle zorda bırakmasına kızsam da...”

Yine aynı sesi çıkararak başımı sallıyorum, ama bu sefer ardından kelimeler de geliyor. “Teşekkür ederim efendim.”

Dina Brent gülümseyerek başını sallıyor ve meseleyi fazla dallandırıp budaklandırmadan masadaki evraklara şöyle bir göz atıp duvardaki saate bakıyor. “Yirmi dakika sonra olacak şekilde bir toplantı daveti hazırlayıp herkese e-mail atar mısın Viva?”

İş, profesyonellik, rutin! Hemen atlayarak başımı sallıyorum. “Tabii efendim, hemen.”

Ben koşar adımlarla ofisten çıkıp kapıyı kapatırken az önceki çaresiz halimin yerini öfke alıyor. Larkin’i bir kaşık suda boğacak gibiyim. Annesinin bildiğini bana nasıl söylemez!

İçimden bir ses “Sordun mu?” diyor, ama aldırmiyorum. Kızgınlım!

Masama gidip bilgisayarımın başına geçiyor ve ekranıma yapıştırılmış sarı bir post-it kağıdı görüyorum.

“Annem bizi biliyor. Telefonuna bak.”

Kağıdı ekrandan koparıp telefonuma bakıyorum. 1 yeni mesaj.

Dün akşam söyleyecektim ama aklımı başımdan aldığın için unuttum. Kızma. =)

Şapşal. Hemen bir cevap yazıyorum.

Bugün yaşadığım stresi sana ödettireceğim. Arkanı kolla Brent.

Şapşal hemen geri cevap yazıyor, güya toplantıda.

Bu akşam sizi yemeğe çıkarıyorum. Ariel ve Fin'i de arayacağım. Affedildim mi?

Ağzım bir karış açık kalıyor.

Bana sormadan plan yapmakta üzerine yok! Pamuk'un hatrına affedildin.

Son bir mesaj geliyor ve her şey çözülüyor.

=)

*

“Larkin, ben kayboldum sanırım.”

Sanırım fazla, apaçık kayboldum işte. Sen misin bu akşam şoförü gönderme ben eve kendim gelirim diyen? Al bakalım.

“Nerede olduğunu tarif et, gelip alayım.”

“Bilmiyorum. GPS'in dediğine göre Seltis sokağıyla Vitet bulvarının birleştiği yerdeyim, ama orası neresi bilmiyorum.”

“Etrafında ne görüyorsun?”

Arabanın içinden çıkmaya korkarak etrafıma bakıyorum. “Biraz ilerde bir su deposu var, kırmızı.”

“Çiftliğe yakınsın, bir yere gitme geliyorum.”

“Çabuk gel.”

Gülüyor. “Bundan sonra şoförü istemediğin zaman sana bu geceyi hatırlatacağım Viva.”

“Tamam, tamam, çok konuşma da gel beni buradan kurtar!”

Larkin gülerek telefonu kapatırken ben arabamın içinde oturup onun gelmesini bekliyorum ve birazdan sağ kapıyı birisi açmaya çalışınca irkilerek o tarafa bakıyorum.

“Benim, korkma.”

Gözlerimi kapatıp tekrar nefes alırken kapının kilidini açıyorum, ama Larkin arabaya binmek yerine beni dışarı çağırıyor. “Buradan bizim eve dönmek arabayla en az bir saat sürer, herkes yemekte bizi bekliyor.”

“Ve?”

“Seni ben götüreceğim, hadi gel.”

Gözlerim dehşetle açılıyor. Topluluk içinde kendimizi göstermek dışında yapmadığımız şeylerden biri de bu. Larkin'in bana dokunduğunda rahatlaması bildiğim bir şey, ama beni başka bir yere ışınlamak istemesi çok yeni.

"Ya yapamazsan?"

"Yaparım, söz."

"Larkin ya kolum burada kalırsa, kan kaybından ölürüm."

"Hemen koşar kolunu geri getiririm."

"Larkin!"

Şapşal adam yine gülüyor. Eskiden bu kadar gülmezdi! Sevinsem mi üzülsem mi bilemiyorum.

"Ciddiyim, emin misin? Ariel ve Fin beklesinler, yemek canımdan önemli değil."

"Viva, seni tehlikeye atacak bir şey yapar mıyım? Güven bana, gel lütfen."

Biraz daha ısrar edersem Larkin'in kalbi kırılacak, o yüzden kalbimden sonra canımı da bu adamın ellerine emanet etmek için arabadan iniyorum.

Burada Rivka'da 10 sene eğitim almış bir adamdan bahsediyoruz, en kötü ne olabilir?

Kolum arkada kalabilir!

Ben sağ kolumu tutarak Larkin'in yanına geçerken o bana gülümsüyor. "Korkma, kolunu da bacaklarını da alacağım."

"Gözlerimi de unutma."

"Onlardan önce dudaklarını alacağım, yaklaş."

Küçük adımlarla yaklaşıp Larkin'in beline sarılıyorum, ama beni uçurmak yerine dudaklarımdan öpüp saçlarımı kulaklarımin arkasına alıyor. "Canın yanmayacak, söz."

"Aklımı okuyorsun, değil mi?"

Benim havada dolaşan her türlü gücü kapmaya meyilli sevgilim canının çektiği her an aklımı okuyabiliyor-*muş*. Geçmişteki akıl okuma seanslarının tam olarak ne zamanlara denk geldiğini bilmiyorum, çünkü sormadım. Sadece bana güçlerinden bahsettiği gün bahçede aklımı okuma konusunda yalan söylediğini biliyorum, o da beni daha çok korkutmamak içinmiş. Anlayabiliyorum. Eğer orada aklımın da apaçık onun önünde serili olduğunu bilseydim arkama bakmadan koşup kaçabilirdim.

Bana yaptığı her şey için Rivka'ya değil, doğrudan hapse girmesi gerekiyor, ama benim sevgilim olduğu için hiçbir yere gitmiyor. Larkin Brent, sevgilim, *benim...*

"Kötü mü ediyorum? En azından artık kolunu düşünmüyorsun."

Kolum!

"Hadi, bir saniye bile sürmeyecek."

"Korkuyorum. Ya çıplak gidersem!?"

"Önce bahçeye ışınlanırsınız, çıplak kalırsan ben geri gelip elbiseni getiririm."

Hala kararsız bir şekilde dudaklarımı kemirirken arkadaki arabayı gösteriyorum. “Onu da alalım?”

“Olur, ben hemen ardından beyin kanaması geçirip ölürüm, ama en azından araban olur.”

Benim gözlerim yine faltaşı gibi açılırken Larkin dehşetimin arkasına gizlenmiş soruyu cevaplıyor. “Merak etme sen küçük bir şeysin, beynime bir şey olmaz.”

“Larkin gerçekten, şimdi arayıp Ariel’le Fin’i eve yollayabilirim, biz de yavaş yavaş gideriz.”

“Viva. Sus.”

Yutkunarak susuyorum.

İtiraz ediyorum, ama bir taraftan da deli gibi merak ediyorum. Hayatım boyunca istediğim şeyi şimdi Larkin bana teklif ediyor, hatta ısrar ediyor. Parmağımın ucu bile geride kalacak olsa Larkin’in beni zorlamayacağını biliyorum.

Derin bir nefes alarak başımı sallıyorum ve tekrar sevgilimin beline sarılıp başımın onun çenesinin hemen altında göğsüne yaslıyorum.

“İstersen gözlerini kapat.”

Korku ve heyecanla bir ses çıkarıp mızırdanarak gözlerimi kapatıyorum ve o anda yer ayağımın altından kayıp yine aynı anda tekrar beliriyor. Rüyamda yüksek bir yerden düştüğümü görür gibi irkilerek gözlerimi açıyorum ve bir şoktan bir başkasına giriyorum.

Brentlerin bahçesindeyiz! Bütün organlarım yerli yerinde! Larkin’in beyni sulanmamış, hala yaşıyor ve benim ağzım bir karış açık!

Işınlanmak muh-te-şem bir his! Küçükken televizyonun karşısında uyuyakalıp sabah uyandığımda babamın beni yatak odama taşıdığını fark etmek gibi bir şey! Bir an nerede olduğumu anlayamıyorum, ama hemen sonra parçalar birleşiyor.

“Aman tanrım.”

Larkin bütün yüzü aydınlanarak gülümsüyor. “Tahmin ettiğin kadar güzel miymiş?”

“Larkin, aman tanrım!”

Larkin bunun üzerine beni tuttuğu gibi tekrar kendine çekiyor ve benim çılgılık atmama bile vakit bırakmadan bu sefer de evin içinde beliriyoruz. Ben zevkten titreyerek ona tutunurken Larkin beni kuytu bir köşede duvara yaslayıp dudaklarımı örtüyor ve o anda her şey fazla geliyor.

Kapalı gözlerimden yaşlar akarken Larkin hafifçe geri çekilip bana bakıyor. “Viva?”

Elimin tersiyle gözlerimi silip gülüyorum. “Beni öldürmek mi istiyorsun sen?”

“Asla. İyi misin?”

Titreyen ellerimi kaldırıp ona gösteriyorum. “Pahalı kadehler tutmadığım sürece iyiyim.”

Karşımdaki adam ellerimi tutup dudaklarına bastırıyor ve ben onu hissettikçe ağlamak istiyorum. Hayatım boyunca kimse bana Larkin’in şu anda yaşattıklarını yaşatamaz. *Hiç kimse.*

Bu düşünceyle bir anda buz kesiyorum. Olur da bir gün işler ters gidip Larkin’le ayrılırsak ne olacak? Ben bir daha kimseyi sevemem, kimseye dokunamam, imkansız.

Bütün vücudum titriyor ve Larkin ne düşündüğümü bilerek başını iki yana sallıyor.
“Saçmalama.”

“Ama olabilir.”

“Viva. Sus.”

Biz tekrar öpüşürken bu sefer birisi bizi basıyor. Ariel.

“Ne yapıyorsunuz siz!? Açlıktan öldük!”

Biz gülerек ayrılırken Ariel eliyle bize yolu işaret ediyor. “Önüme geçin ve dümdüz devam edin.”

Ariel’in söylediğini yapıp öne düşüyoruz ve bu akşam için bize ait olan çiftlik evinde yemek odasına gidiyorken ben Larkin’in elini hiç bırakmayacak gibi sıkıyorum.

*

Çiftlik evindeki hizmetçiler yemeği servis ettikten sonra ortadan kayboldular. Larkin’den özellikle böyle olmasını rica ettim, çünkü Fin’i bir yemek masasında en çok strese sokan şey birinin sürekli servis yapmak için tepesinde beklemesidir. Ariel’in hizmet edilmeye bir itirazı olmaz, ama o da bu gece “Brentlerin konuğu” olmaktansa dört kişilik bir ev yemeğinde rahat rahat sohbet etmekten mutlu görünüyor.

Herkes bir sırrı paylaşan kırk yıllık dostlar gibi sohbet ederken ben daha büyük bir su bardağı bulmak için mutfağa gidiyorum, birazdan Fin de boş şarap şişesiyle bana katılıyor.

“Bunu da devirdik.”

Gülerек şarapların durduğu küçük buzdolabını gösteriyorum. “Bir tane de beyaz içelim, sen seç.”

Fin zevkle eğilerek şarap dolabını açıyor ve şişeleri çıkarıp etiketlerine bakıyorken konuşuyor. “Mutluluğun içinden taşıyor, farkında mısın?”

Yanaklarım kızarak dolaptaki en büyük bardağı alıyorum. “Daha bile mutlu olabilirim, inan.”

“Adamı yatağa atarsan, evet.”

Fin’i nadiren benden kısa olduğu bir zamanda yakaladığıma sevinerek kafasına vuruyorum. “Terbiyesiz.”

“Ariel içerde sorguya çekiyor, eğer sınavı geçerse bu gece seni almaya hak kazanacak.”

“Bundan neden benim haberim yok?”

Fin tek kaşını kaldırarak eğildiği yerden bana bakıyor. “Ariel ne zaman planlarını bizimle önceden paylaşmış ki şimdi değişsin?”

Bardağı iki elimin arasında sıkıştırıp efendimi selamlarcasına eğiliyorum. “Yüce Ariel ne söylerse o olur.”

Fin de aynı şekilde başını eğerken Ariel mutfığa giriyor. “Ne yapıyorsunuz siz?”

“Sana tapınıyoruz Yüce Ariel.”

Fin nişanlısının paçalarına yüzünü sürüyorken Ariel gülerek onu saçlarından tutup kaldırıyor. “Kalk ey kulum kalk, bir kadeh daha şarap içip gidiyoruz, bunların sevişmesi lazım.”

Gözlerimi devirerek buzdolabının soğuk su haznesinden bardağımı dolduruyorum. “Emin olun artık daha güzel sevişeceğim.”

“Kim sevişiyor?”

Larkin içeri girdiğinde derhal sesimi keserek buz gibi suyu kafama dikiyorum, neyse ki Ariel beni batırdığı gibi kurtarmasını da biliyor. “Biz. Bir kadeh daha içip gideceğiz, siz takılın.”

Larkin gülümseyerek bana bakıyor. Kimin sevişeceğini adı gibi biliyor, adı herif. Yanaklarım alev alev yanıyor ve bir bardak daha soğuk su dolduruyorum. Larkin elindeki tabakları tezgaha bırakıp kolunu belime sarıyor ve şakağımdan öperken suyuma gözünü dikiyor. Ben ona elimdeki bardaktan su içirirken Ariel hayranlıkla bizi izliyor. “Biz şaraptan vazgeçtik, gidiyoruz.”

Fin aşağıdan “Gidiyor muyuz?” diye sorarken Ariel şiddetle başını sallıyor.

“Hem de nasıl gidiyoruz, öyle böyle değil. Kalk hayatım.”

Fin kalkıp Ariel’in yanına geçerek bize dönerken ben bardağı bırakıp Larkin’den ayrılıyorum. “Biraz daha kalsaydınız.”

Ben Ariel’e kaş göz yapıyorum, ama o bana inat esniyor. “Çok uykumuz geldi, yaşlı insanlarız biz.”

Fin’in de nişanlısından aşağı kalır yanı yok, hemen bir esneme de o patlatıyor. Biraz sonra biz iki uykucu moruğu yolladıktan sonra yalnız kalıyoruz.

“Masayı da biz mi toplayacağız?”

Larkin başını iki yana sallıyor. “Biz yukarı çıkacağız.”

“Yukarda ne var?”

Larkin Brent tek kaşını kaldırarak bana öyle bir sırtıyor ki mutfığın kapısını kapatıp onu yere yatırmamak için kendimi zor tutuyorum. “Yukarı en son çıkan tavuk olsun!”

Ben merdivenlere koşarken Larkin bir kahkaha atıp arkamdan geliyor. “Tavuk olursam nasıl sevişeceğiz?”

Ben duyduğum şeyle önümdeki basamağa takılıp ellerimin üzerinde yere yapışınca Larkin bir anda yanımda bitip beni kaldırıyor. “Tamam, sakın...”

“Sen bu topluluğa çıkma işini biraz fazla ciddiye aldın. İstersen bir de çatıya çıkıp bağır?”

“Yataktan basın toplantısı düzenleyeceğim.”

“Şapşal—“

Dudaklarım Larkin’in dudaklarıyla kapandığı için servis dışı kalıyorlar ve bir an sonra yer yine ayağımın altından kaydığında irkilerek başımı geri çekiyorum. “En azından yaparken haber ver!”

“Böylesi daha heyecanlı—“

“Kolum arkada kalırsa görürsün!”

En azından bir gün kolum gerçekten arkada kalırsa şaşırmayacağım.

“Saçının bir telini bile arkada bırakmam, o yüzden şimdi sus. Sevişiyoruz.”

Ben kıpkırmızı kesilerek önümdeki adama uzanırken o adam benim elbisemin fermuarını açıyor ve ellerinin değdiği her yer yanıyor. Elbise birazdan omuzlarımdan çıkıp kollarımdan sıyrılarak belimden yere düşerken ben de Larkin’in gömleğinin düğmelerini açmaya başlıyorum. Bütün bu soyunma işleri devam ederken öpüşmeye çalışıyoruz, ama ikisini bir arada yapmak biraz zor, o yüzden ben iç çamaşırlarımla yatağa uzanırken Larkin kendi işini kendisi görüyor.

Birazdan Larkin bütün kumaşları bir kenara itip yatağa çıkarken ben onu boynundan kendime çekip belimi kaldırıyorum ve tenlerimiz birbirine değdiği anda nefesim kesiliyor, ama aynı anda televizyon da açılıyor. Larkin gülererek dirseğinin altındaki kumandayı bir kenara atacakken televizyondaki flaş haberin sesiyle bir an kalakalıyor.

“Albert Brent’in metresi olduğunu iddia eden kadın canlı yayınıımızda! Az sonra!”

Albert Brent. Baba Brent.

Larkin üzerimden çekilip yatakta otururken ben de doğrularak televizyona bakıyorum. Yüzü saklanmış sarışın bir kadın fotoğrafçıların flaşlarına elini siper ederek televizyon kanalının binasına yürüyor. Larkin elinde televizyonun kumandasıyla öylece görüntüleri izliyorken ben onun elini tutuyorum. “Muhtemelen yalan haberdir, birisi para koparmaya çalışıyordur.”

Larkin başını iki yana sallıyor. “Değil, doğru. Benim gitmem gerek.”

Larkin kalkıp yerdeki giysilerini tekrar giymeye başlarken ben olduğumdan daha çıplak hissederek ona bakıyorum, ama o beni görüyor gibi değil. Öfkeli mi yoksa üzgün mü anlayamıyorum. “Benim de gelmemi ister misin?”

Yine başını iki yana sallıyor. “Sen burada kal, ben seni ararım.”

Başımı sallamaktan başka bir şey yapamıyorum. Yarı çıplak bir şekilde kollarımı kendime sararak Larkin’in giyinmesini izlerken o işini bitirdiğinde dönüp bana bakıyor.

“Çok özür dilerimi”

“Gerek yok, gitmen gerekiyor.” Gülümsüyorum, ama kabalık edip etmediğimi de bilmiyorum. Birazdan Larkin eğilip beni öptüğünde biraz olsun hafifliyorum. O da beni bırakmak istemiyor gibi biraz daha dudaklarımda asılı kalıyor, sonra elimi tutarak geri çekiliyor ve birazdan yok olduğunda boşlukta kalan elim kucağıma düşüyor.

* * *

Hayatım sonu daha başından belli olan bir gençlik korku filmi gibi. Parlak bir günde, çok normal bir kasabada başlayan mutlu serüven bir anda talihsiz bir cinayetle cehenneme dönüyor. Daha yarım saat önce yüzlerindeki aptal gülümsemelerle oradan oraya koşan gençler şimdi peşlerine takılan katilden kaçıyorlar.

Ben de bir haftadır aynı o gençler gibi kapana kısılmış, ne yapacağımı bilemeden, uçtuğum bulutların üzerinden yüzüstü yere yapımış gibi yaşıyorum.

Larkin beni o gece çiftlik evinde yatakta bıraktığından beri hayatım çalkalanıyor. Daha doğrusu Brentlerin hayatı şiddetli depremlerle yerle bir olurken ben artçı şoklarla birlikte manzaraya bakıp elim kolum bağlı bir halde uzaktan onları izliyorum.

Bir hafta önce Larkin'in beni yatakta bıraktığı gece Albert Brent'in ve onunla birlikte ailenin diğer bütün fertlerinin kirli çamaşırları adını ezberlemeyi reddettiğim o sarışın kadın yüzünden bir bir ortaya serilmeye başladı.

Öncelikle Albert'in nasıl uzun iş gezilerine çıkma bahanesiyle aylarca metresiyle birlikte yaşadığı haberi medyaya bomba gibi düştü. Kimse inkar etmedi, çünkü Albert Brent gerçekten de bir gün şirketteyse bir ay dışardaydı. Herkes onun çok önemli bağlantılarla hem şirketini güçlendirip, hem de küresel ekonomiyi hareketlendirdiğini sanıyordu, ama neyi hareketlendirdiği şimdi belli oldu.

Bu “kaçamak” buluşmalara ek olarak sarışın metres bütün bunlardan Dina Brent'in haberi olduğunu ve çenesini kapalı tutması için ona para teklif edip, tehditler yağdırdığını söyledi. Sarışın kadının bütün gazete ve dergilere dağıttığı sessizlik antlaşmalarının ve gelen e-maillerin tarihlerine bakılırsa Albert Brent'le olan ilişkileri on sene öncesine kadar uzanıyor.

Adam neredeyse ikinci bir karısı varmış gibi on senedir bu kadınla beraber olmuş, inanılır gibi değil, ama doğru. Ben Dina Brent'in yerinde olsaydım o antlaşmaları ve e-mailleri bir kenara atıp o kadını öldürürdüm.

Buraya kadar her şey normal bir “zengin adam ve metresi” skandalından başka bir şey değildi, en fazla bir ay içinde çözülüp yerini yeni skandallara bırakabilecek kadar basit bile denilebilirdi, ama o sarışın kadın susmak bilmedi. Son darbesi Larkin'in Rivka'ya neden gönderildiğini bir bir açıklamak oldu ve işte ip de tam o noktadan sonra koptu.

Belki de o kadın konuşmaya başladığı anda Brentler her şeyi inkar etmeliydi, ama onlar sessiz kaldıkça kadın konuştu, kimse onu susturmadıkça da insanlar inandı ve sonunda Larkin'in sırrı düşüncesizce ortaya serildiğinde önce bütün Morina, sonra da birkaç gün içinde tüm dünya ayağa kalktı.

Beni şok eden ilk şey Albert Brent'in böylesine büyük bir sırrı metresiyle paylaşmasıydı. Zaten bu ortaya çıktıktan sonra Dina Brent'in o antlaşmaları ve e-mailleri de neden yolladığı anlaşıldı. Oğlunu ve onun sırrını korumaya çalışıyordu, ama bu kahrolası kadın 10 sene boyunca evli bir adamla beraber olmakla kalmayıp işine gelmediği ilk fırsatta ne biliyorsa medyaya sattığı için Dina'nın yıllar süren çabaları da sonuçsuz kaldı.

Kimse bu kadının bir anda neden ortaya çıktığını bilmiyor. Bazıları ortada gayrimeşru başka bir çocuk olduğu iddia ediyor, bazıları da Albert Brent'in onu terk edip on senedir ayaklarına serdiği paraları bir anda çekince ne yapacağını şaşırıldığını söylüyor.

Ben hiçbirine inanmıyorum ve sabırla ilk elden bir cevap almayı bekliyorum, ama şu anda pek mümkün gibi görünmüyor. Dürüst olmak gerekirse birkaç gündür cevaplar ya da skandallar umrumda değil, ben sadece Larkin'i görmek istiyorum. Ancak o da imkansız, çünkü Larkin üç gündür ev hapsinde yaşıyor.

Malikaneye arabayla ulaşmanın imkanı yok. Denedim, biliyorum. Daha bahçe kapısına varmadan her yanı gazeteciler sarıyor. Öyle bir iki tane de değiller, ellerinde fotoğraf makineleri ve kayıt cihazları olan korkutucu bir ordu halindeler. Günlerdir kapının önünde uyudukları ve çok az yemek yedikleri için de oldukça huysuzlar.

Araba seçeneği ortadan kalktığı anda elim kolum bağlanıyor. Larkin bana gelmeden benim ona gitmem söz konusu bile değil. Kimse beni alıp onun yanına götüremediği gibi, Larkin de evden çıkamıyor.

Sorun sadece gazeteciler değil, Larkin gerçekten evde hapis, kanunlar tarafından, küresel yasalarda belirlendiği şekilde gözetim altında tutuluyor. Henüz resmi olarak varlığı bile kabul edilmemiş bir güç için herhangi bir lisansı olmadığı ve öğrencilik zamanlarında aldığı izinlerin de süresi geçtiği için toplum içine çıkmasına izin verilmiyor.

Küresel yasalara göre lisanssız olduğu için güç kullanımı kısıtlanan ve gözetim altında tutulan insanları ancak birinci dereceden aile üyeleri, ya da doktor onaylı özel izin almış yakınlarının ziyaret etmesine izin veriliyor. Ande, Paris ve Yasmin'in izin almaları çok uzun sürmedi. Para, güç ve kontrol bu durumda onlara yardım etti, ama benim durumumda işler biraz daha zor. Ne birinci dereceden aile üyesiyim, ne *Brent & Brent*'in kıdemli bir çalışanıyım, ne de para, güç ya da kontrolüm var. Özel güçlerim olmadığı gibi, özel iznim de yok.

Hafta içinde aldığım kısacık mesajlardan başka Larkin hakkında bildiğim hiçbir şey yok. Mesajlarını sırayla tekrar tekrar okuyup kendimi oyalamaya çalışıyorum.

İyiyim, evdeyim.

Evden çıkamıyorum, çok üzgünüm Viva.

Burada olman için ruhumu bile satacak haldeyim, ama yapamam, lütfen bana kızma.

Yorgunum, sadece uyukluyorum. Eve tek başına gitme, şoförü sana tahsis edecekler.

Öğleden sonra Ande sana Pamuk'u getirecek.

Ben ofiste Dina ya da Ande'nin uğraşmakla vakit kaybetmemesi gereken işleri hallederken bir taraftan da Pamuk'un gelmesini bekliyorum. Sanki o kedi gelirse Larkin de onunla gelecekmış gibi garip bir umut besliyorum, ama birazdan Ande kapıdan elinde Pamuk'un kafesi ve eşyalarıyla girdiğinde omuzlarım çöküyor.

“Toplantı odasına Viva.”

Günlerdir elime yapışık şekilde duran telefonumu da alıp Ande'nin arkasından toplantı odasına giriyorum. “Larkin nasıl?”

“İyi. En azından fiziksel olarak...”

Ande masanın üzerine bıraktığı kafesin kapısını açıp Pamuk'u serbest bırakıyor, ama ufaklık dışarı çıkmaktan korkar gibi görüldüğü için ben ellerimle onu çıkarıp kucagımda tutuyorum. Pamuk patilerini benim gömleğime bastırıp adeta bana sarılmaya çalışırken ben bir yandan onu okşayarak sakinleştirmeye çalışıyorum, bir yandan da Ande'den daha detaylı bir durum raporu kopartmaya çalışıyorum.

“Ne zaman evden çıkabilecek? Avukattan haber var mı?”

Ande yuvarlak gözlüklerini çıkartıp gömlek cebinde taşıdığı yumuşak bir bezle silerken başını iki yana sallıyor. “Sandığımız kadar kolay olmayacak. Olay basına sızdığı için her zaman izinlerin altına imza atanlar şimdi tereddüt ediyorlar—“

“Ama kanun dışı olan bir şey yok, Larkin'in güçleri otoritelerden saklanan bir durum değildi, sadece bütün dünya bilmiyordu.”

Ande başını sallıyor. “Ama artık herkes biliyor. Brentlerin yoluna taş koymak isteyen çok fazla devlet adamı var Viva.”

Para, güç ve kontrol her zaman işleri kolaylaştırmıyor. Bir kez yere düştüğünüzde elinizden tutup kaldırmak isteyenlerden çok bir tekme de kendileri vurmak isteyen insanlar var. Brentler şu anda öyle bir durumdalar ki bu, yolda ayağı takılıp yere yapışmak değil, düpedüz dipsiz bir kuyunun içinde tutunacak bir yer ararken düşmeye devam etmek.

“Peki ben ne zaman onu görebileceğim?”

“Ben de seninle o konuyu konuşmak için toplantı odasına çağırmıştım.” Ande yanında getirdiği çantasından bir zarf çıkarıp hemen önümde masanın üzerine bırakıyor. “Bunlar Doktor Mendel'in yolladığı formlar, doldurup imzaladıktan sonra görüş iznin iki gün içinde çıkacak.”

Birkaç gündür yüzüm ilk defa gülüyor ve zarfı alıp mutlulukla göğsüme bastırıyorum. Doktor Mendel'i tanıdığımı daha önce hiç bu kadar sevindiğimi hatırlamıyorum.

Ande elimdeki zarfı işaret edip bir de kalem uzatıyor. “Hemen doldurursan iyi olur, onları da alıp tekrar eve döneceğim.”

Önce Pamuk'un patilerini gömleğimden söküp onu yere bırakıyorum, sonra da zarfın içindeki kağıtları çıkarıp iştahla doldurmaya başlıyorum.

Beş farklı form 10 dakika içinde eksiksizce dolup tekrar zarfa girdiğinde ben daha da sabırsızlandığımı hissediyorum. “İki günden daha çabuk olamıyor mu?”

“Formlar ilk defa elimize geçtiğinde iki aydan bahsediyorlardı.”

Çenemi kapatıp başımı sallıyorum. Aç gözlü olmaya gerek yok.

“Teşekkür ederim Ande. Doktor Mendel’e de sevgilerimi ilet, mesajlarıma cevap veremiyor, çok meşgul olduğunun farkındayım.”

Ande gülümseyerek başını sallıyor ve uzanıp beni hafifçe yanağımdan öptükten sonra ortadan kayboluyor.

*

İş çıkışı Fin ile birlikte eve dönmek üzere asansörlerden çıkıyoruz. Ben bir elimde Pamuk, diğerinde onun kafesiyle birlikte yürüyorken Fin de kediciğin maması ve oyuncaklarıyla birlikte benim yanımdan gidiyor. İkimiz dünyadan habersiz bir şekilde köşeyi dönüp resepsiyonun önüne çıktığımızda bir anda binanın cam kapılarından flaşlar patlamaya başlıyor.

Deklanşörlerin sesini duymasam ya bir göktaşının tam ben köşeyi dönünce Morina’ya çarptığını ya da son kez parlak bir ışık görerek kör olduğumu sanacağım. Yapabildiğim tek şey ara sıra da olsa önümü görebilmek için gözlerimi kırpıştırarak yürümeye çalışmak oluyor.

“Ne yapıyor bu insanlar burada!?”

“Benim iş sonrası sefilliğimi ilk sayfa haberi yapmak istemedikleri kesin. Sana gelmişlerdir.”

“Bana mı!?”

Fin sırtarak başını sallıyorken ben ağzım bir karış açık bir şekilde camlardan yansıyacak olmasına aldırmadan fotoğraf çeken gazetecilere bakıyorum. Flaşlar inatla patlamaya devam ediyorken o arada görüyorum ki güvenlik görevlileri ve resepsiyondakiler de kapıları kapatıp kilitliyor ve muhtemelen gözleri kör olarak kapının dışındakilere uzaklaşmalarını söylüyorlar.

Çıkışa insandan duvar örmüş gazeteci ordusu bir tek beni değil bütün çalışanları içerde hapsettiği için biraz sonra meraklı fısıltı ve gülüşlerin yerini homurdanan sesler almaya başlayınca ben artık bir şey yapmam gerektiğine kanaat getiriyorum. “Fin, yürü.”

Fin’i kolundan çekiştiriyorum, ama o gelmeye pek istekli değil, koluya birlikte beni de geri çekiyor. “Deli misin!? Onların arasına dalarsak bizi çiğ çiğ yerler.”

“Boyuna bakan da seni adam sanacak, yürü!”

“Olmaz, arka kapıdan çikalım—“

“Arka kapı yok Fin, yürü, insanlar bize bakıyor, hadi—“

“Servis kapısından çıkarız, koş!”

Fin kolunu çevirip benim boşa kalan elimi yakaladığı gibi beni tekrar asansörlerin tarafına çekiştiriyor. Ben kollarımdaki Pamuk’u düşürmemeye çalışarak onun arkasından koşarken son

anda başımı çevirip gördüğüm kadarıyla kör edici flaş ordusu da kapıdan ayrılıp korkutucu bir güruh halinde bizim gittiğimiz yöne doğru akıyor.

“Oraya gidiyorlar!”

“Biliyorum, dön—geri dön!”

Fin beni çevirip tekrar ön kapıya koştururken ben artık telaşla savrulmaktan çok her adımda gülmeyi tercih ediyorum. “Paparazziyle köşe kapmaca oynuyoruz, hale bak!”

“Prens Brent’le aşk yaşamasaydın!”

İkimiz de gülerek kapıya doğru koşuşturuyorken güvenlik görevlileri bize kapıları açıp iyi şanslar diliyorlar, ama biz dışarı adımımızı attığımız anda bir grup akıllı fotoğrafçı geride kalmış, bizi gördükleri anda az önce binanın arkasına dolaşanlara sesleniyorlar. “ÖN KAPIDALAR!”

Fin bir kahkaha atarak yolun karşısını gösteriyor. “Koş! Araba orada!”

Çığlıkla kahkaha arasında bir ses çıkarak koşturuyorum ve sonunda arabaya ulaşım içeri atladığımızda etrafımız bir anda yine flaşlarla çevriliyor. Ben yüzüme patlayan parlak ışıklara bakarak elimi gözlerime gölge etmeye çalışırken Fin de arabayı yola çıkarmaya çalışıyor.

“Çekil! Dostum çekil, ezileceksin!” Fin kornayı kökleyip gaza basınca yol üstündeki grup iki yana açılıyor ama flaşlar hala durmuyorken o sırada ben sürekli bağırانların ne dediklerini de yavaş yavaş seçmeye başlıyorum.

“İddialar doğru mu Bayan Royd!?”

“Viva! Viva buraya bak!”

“İlişkiniz ciddi mi?”

“Evlilik ne zaman!?”

“Bay Brent’i mi görmeye gidiyorsunuz Bayan Royd!?”

“Viva bu tarafa!”

“Yanınızdaki bey kim!?”

“Güçsüz müsünüz Bayan Royd!?”

Araba sonunda hızını alıp insan trafiğinden ayrıldığında suratıma yapışıp kalmış bir şok ifadesiyle yola bakıyorum. Kucağımdaki zavallı kedi tırnaklarını gömleğime geçirmiş, içi titreyerek sonsuza kadar orada kalacakmış gibi başını bile çevirmiyor.

“Fin, az önce olanlar gerçek miydi?”

“Oldukça. Ünlü oldun Viva.”

“Larkin’le beraber olduğumu nereden öğrendiler? Markete bile beraber gitmedik!”

“Bana sorarsan geç bile kaldılar. Ariel ilk günden beri bahçedeki çalıkların arasında paparazzi arıyor, senin haberin yok.”

“Delinin tekiyle evleneceksin, farkındasın, değil mi?”

Fin gözlerinden okunan bir sevgiyle gülümserken ben de rahat bir nefes alıp arkama yaslanarak kucağımdaki yavru kediye sakinleştiriyorum.

Yarım saat sonra eve vardığımızda arabanın sesini duyan Ariel kapıyı açtığı gibi dışarı atlıyor, elinde televizyonun kumandası, içeriyi işaret ediyor. “Viva televizyonda! Koşun!”

Fin arka koltuktan Pamuk’un kafesini ve mamasını alırken ben de kucağımdaki kedicikle beraber içeri giriyorum. “Ne çabuk yetiştirmişler—aman tanrım.”

Çılgınlar gibi bir oraya bir buraya koşuşum ve şapşal bakışlı fotoğraflarım yetmezmiş gibi o suratın yanında 6 yaşında yerel gazete için çektiğim resim de duruyor. Kısacık kesilmiş kahküllerim, telli dişlerim ve neredeyse korkmuş gibi görünen sırtışımla iki milyar insanı karşılıyorum.

İki milyar insandan yüz tanesi bile Ariel kadar büyük bir istek ve heyecanla izlese yeter. Magazin kurdu arkadaşımın gözleri yuvalarından çıkmak üzere. “Bütün çocukluk fotoğraflarını ve anılarını tonla paraya satabiliriz—“

“Ariel!”

Ariel koltuğa tünediği yerden gülerek bana bakıyor. “Ünlü oldun Viva! Sonunda!”

* * *

“Arabaya yerleştirmemi istediğiniz başka bir şey var mı Bayan Royd?”

“Hayır, teşekkür ederim. Çantamı alıp hemen geliyorum.”

Larkin’i görmekten başka hiçbir şey istemiyorum, teşekkür ederim.

Beni almak için gelen şoförü Pamuk’un kafesiyle birlikte arabasına yollayıp bir koşu odama giderek şaşkınlıktan ve heyecandan unuttuğum çantamı alıp tekrar merdivenlere koşturuyorum. Larkin’le buluşmama en fazla bir saat kaldı, ama bu kısacık süre bile yıllar gibi geliyor.

Görüşme iznimin kağıtları bu sabah erkenden elime ulaştı ve daha zarfı açıp kağıtları ucundan görmemle birlikte Larkin’e mesaj atmam bir oldu. Mesajıma cevap olarak yarım saat içinde kapımda şirketin şofölerinden biri belirdi.

İçim içime sığmıyor, öyle ki arabanın içinde hareket etmeden oturabileceğimi bile sanmıyorum, ama yine de yapmak zorundayım. Çantanın içinde cüzdanımın ve telefonumun da olduğundan emin olunca hemen koşturup kendimi arabaya atıyorum. Ben daha gidelim demeden araba bir anda yola atılıyor, gülümsüyorum. Larkin benden önce tembihlemiş olmalı...

On dakika, on beş dakika, yarım saat derken ben gittikçe sabırsızlanmaya başlıyorum. Yol sanki bitmek bilmiyor. “Ne kadar kaldı?”

Şoför gülümsüyor. “Çok az kaldı efendim. En fazla yirmi dakika.”

Başımı sallıyorum ve uslu bir çocuk gibi arka koltukta oturmaya devam ediyorum. Merak ettiğim o kadar çok şey var ki... Hepsinin Larkin hakkında olduğunu tekrarlamama gerek var mı?

Hasta mı? Sağlıklı mı? Kızgın mı? Gururu tamir edilemeyecek kadar mı kırık? Beni gerçekten özledi mi? Yoksa sadece omzunda taşıdığı başka bir yük müyüm?

Gözlerimi bir an için kapatarak kafamda kurduğum saçma sapan şeyleri dışarı attığımı hayal ediyorum. Bütün o omzundaki yük saçmalıkları sanki beynimden sıyrılıp kulaklarımdan çıkıyormuş gibi düşünüyorum, aksi halde aklımdan çıkarmam mümkün değil.

Bütün bu olaylar başladığından beri kendimi Larkin Brent’in sevgilisi gibi değil de dış kapının mandalı gibi hissediyorum. Öyle kaliteli bir mandal da değilim, alüminyum, düz ve önemsiz bir mandalım. Brentlerin saray yavrusu villalarındaki varaklı kapı kollarının aile ilişkileri konusunda benden daha çok şey bildiğini varsayarsak çok da isabetsiz bir düşünce değil—işte yine yapıyorum! Tanrım! Beyinden kulaklara oradan da dışarı... Beyin, kulak, dışarı...

Ben derin bir nefes alarak gözlerimi açtığımda dikiz aynasından şoförle göz göze geliyoruz. “İyi misiniz Bayan Royd. Biraz durmamı ister misiniz? Temiz hava için...”

“Hayır hayır! Lütfen, devam edelim.”

Adam ya benim deli olduğumu sanıyor ya da amansız bir hastalığım olduğunu. Her iki durumda da son gördüğüm kişinin Larkin olmasını tercih ederdim sanırım. Bir de Ariel... Ve Fin. Annem ve babamı zaten göreceğim... Belki şirketten birkaç kişi daha—elbette Ande! Ande’yi nasıl unuturum!

Ben tımarhanede, hastanede ve cenazemde kimleri görmek istediğimi bütün detaylarıyla düşünüp akla sığmaz hayaller kurarken az önce geçmek bilmeyen zaman bir anda doluveriyor sanki. İşte geldik, Brentlerin malikanesinin bahçe kapısı bizim için açılıyor.

Hayal kurmaya o kadar dalmış olmalıyım ki bir fotoğrafçı kamerasını cama yaslayıp acımasızca flaşını suratıma patlattığı anda etraftaki diğer insanların varlığını fark ediyorum. Araba yavaş yavaş bahçenin içindeki çakıllı patikadan villaya doğru ilerlerken fotoğrafçıların sesi de, ışıkları da geride kalıyor, çok geride... Hatta öyle ki benim heyecandan beş katı hızlı atan kalbim ve her an beni terk edecek olan aklımın aldığı kadarıyla bambaşka bir gezegende bile olabilirler. Zerre kadar umrumda değil!

Araba durduğu anda kapıyı açıp dışarı fırlıyorum ama tam merdivenlere koşturacakken unuttuğum şey aklıma geliyor. “Pamuk!”

Tekrar arabanın içine girip koltukta bıraktığım kedi kafesini alıyorum ve tekrar merdivenlere koşturuyorum. Kapıda bekleyen uşağın ya da antrede toz alan hizmetçilerin bana nasıl baktıklarına aldırmiyorum bile. Hedefine kilitlenmiş bir savaş füzesi gibiyim, hemen üst kata çıkıyorum. “Larkin?”

Odadan çıt çıkmıyor ama birazdan birisi gelip belime dolandığında neredeyse ruhum bedenimi terkedermişçesine zıplıyorum. Pamuk’un kafesin içinde tırnaklarını bir yerlere geçirdiğini duyuyorum, ama ondan önce dönüp bana dokunan ellerin sahibini kendime zincirlemem gerek. “Neredesin sen!?”

Gülüşüyor. Mavi gözleri, dudakları, burnu, kulakları, dişleri—her şeyi yerli yerinde! Şükürler olsun...

“Arabanın yanaştığını duyunca arka bahçeden dolaştım, ama sen çoktan fırlayıp kaçmıştın. Biraz önce arkadan geldim.”

Arkamdan sinsice yaklaşıp korkutulmaktan ne kadar nefret etsem de Larkin gece uyurken camdan girip üzerime atlasa bile umrumda olmayacakmış gibi hissediyorum. Ayrıca aptallaşıyorum ki bu iyiye işaret, demek ki hala zil zurna aşığım.

“İyisin... Gülüyorsun.”

Larkin başını sallıyor. “Ağlamamı mı bekliyordun?”

Omzularımı silkip tek elimle onun boynunu kavıyorum. “Bilmem... Bambaşka, yabancı bir adam görecekmışim gibi düşünmüşüm demek ki.”

“Biraz daha uzak kalksak yüzümü unutacakmışsınız Bayan Royd. Yazık...”

“Asla...” diyerek uzanıp dudaklarımı onun o güzel dudaklarına dokunduruyorum, ama benim nazik jestime karşılık Larkin nefes alması için ihtiyacı olan sanki benmişim gibi bana *saldırıyor*. Dudakları benim dudaklarımı çevreleyip dili benim tadımı almaya çabalıyorken bir eli belimi tutmuş, beni düşmekten kurtarıyor, diğeri de Pamuk’un kafesini alıp bir yerlere bırakıyor, ama ben göremiyorum. Bütün vücudum onun, ellerim, kollarım—her şeyden çok dudaklarım...

Bir an sonra ayaklarım yerden kesiliyor ve ben unuttuğum o muhteşem hissi tüm gücüyle tekrar yaşarken bu sefer ayakta durmaya bile uğraşmadan bir yatağa düşüyorum. Larkin’in yatağı... Büyük, beyaz, yumuşak, serin...

“Haber vermedim, özür dilerim—Viva? İyi misin?”

Aradığınız kişiye şu anda ulaşamıyor, lütfen biraz sonra tekrar deneyin...

İyi miyim? *İyi miyim?* Harikayım!

“Yataktayız Larkin.”

Mavi gözlü utanmaz adam bilmişlikle sırıtıyor. “Farkındayım, ben getirdim.”

“Dizlerim titriyor.”

Aslında bütün vücudum titiyor, ama adını hatırlayabildiğim tek parçam dizlerim.

“Biraz dinlenmek ister misin?”

Larkin üzerimden çekilmeye yelteniyor, ama o kadar kolay değil, hemen yakalarından tuttuğum gibi onu geri alıyorum. “Şaka mı yapıyorsun? Yeterince dinlendim—ayrıca yorulduğumu kim söyledi?”

Üzerimdeki adam gülerken ben uzanıp yine onun dudaklarını buluyorum. Her ne yapmamız gerekiyorsa bekleyebilir ya da daha güzeli biz sürekli öpüşelim, evdeki herkes bize hizmet etsin. Evet, karar verilmiştir.

Larkin gevrek bir gülüşle dudaklarını benden çalıyor. “Öpüşürken yemek yiyebileceğimizi sanmıyorum, onun için ara vermemiz gerekebilir.”

“Beni mi dinliyorsun?”

“Kızdın mı?”

Muhtemelen burada kaldığım süre içinde tek yüz ifadem olacak olan o saf gülümsemeyle başımı iki yana sallıyorum. “Hiç kızmadım, devam et. Öpüşmeden yapmamız gereken şeyler listesinden bir de konuşma eksilmiş olur. Yaklaş...”

Larkin hemen söz dinleyip tekrar beni öpmeye başladığında zaman denen şey yine kayboluyor. Bütün sayaçlar sonsuza geri saymaya başlıyor, benim başım dönüyor, kalbim acı verecek kadar hızlı atıyor, ama sarıldığım adamın Larkin olduğunu bilmek yeterli.

*

Larkin ve ben diğ er insanların da bu evde yaşadığını ve muhtemelen birkaçının beni görmekten mutlu olacağını hatırladığımızda birbirimizden ayrılıp sadece el ele tutuşmayı başararak arka bahçedeki öğlen yemeğine inebiliyoruz.

Açılan kapıdan bahçeye adım atar atmaz şen ve tanıdık bir ses beni karşılıyor. “Viva! Sonunda!”

Paris yürüme ihtiya ı hissetmeden bahçenin diğ er ucundaki masadan hemen önüme ışınlanıyor ve pahalı par  m n n   ekekli kokusuyla bana sarılıyor. Birkaç ay önce bu kadını gördüğüm her yerde boğma refleksinin nasıl bu kadar çabuk değışip sevgiye dönüştüğünü bilmiyorum, ama Paris kadar ben de rahatlıyorum. Sanki her şeyin normale dönmesi için benim buraya gelmem gerekiyormuş gibi hissediyorum.  nemliyim, bekleniyorum ve en önemlisi bu insanlar beni seviyor...

“Biraz daha bu evde Larkin’e bakıcılık yapmak zorunda kalsaydım ne yapardım bilemiyorum...”

Ya da tamamen bencil ihtiyaçları için beni kullanıyorlar. Her durumda bana ihtiyaçları var, yeterli.

“Antartika’daki hayvanlar seni özlemiş olmalı.”

Ne kadar şakacı ve sevimliyim  yle! Paris hemen gülüyor. “Geçen ay Hint Okyanusu’na geçtik ve hangi taşımacılık ekibiyle çalışıyoruz bil bakalım?”

Bir trigonometri, bir de Paris’in soruları beni bu kadar zorluyor. “Hiçbir fikrim yok? Kim?”

“Leon! Senin ex-aşkın Leon!”

İşte bu tamamen bir süpriz. “Leon sadece ticari taşımacılık yapıyordu?”

“Biz de ticari sayılırız, bir sürü para veriyoruz.”

Ne diyeceğimi bilemeden sadece gülümsüyorum. Leon’un bana böyle bir şeyi ilk gün haber vermemesine mi kırılmalıyım, yoksa Paris’in memnuniyetinin altında başka bir anlam mı aramalıyım bilemiyorum. Son zamanlarda Larkin’e ve onun başından geçenlere o kadar odaklanmışım ki, değil Leon, dış dünyadan herhangi bir haber bile beni hazırlıksız yakalıyor. Kendimle ilgili olan haberler hariç.

Magazin dergilerinin en dedikodu dolu sayfalarında şaşkın suratlı, makyajsız ve genellikle marketten ya da şirketten çıkarken yakalanan kaçamak fotoğraflarım yer alıyor. Bana kalsa hiçbirinin varlığından haberdar olmayacağım, ama Ariel bütün haberleri ve fotoğrafları kesip bir klasörün içinde biriktiriyor. İleride çocuklarımıza g sterecekmişiz.

“Paris, bu tarafa da uğrayacak mısınız yoksa daha ilk dakikadan kızı canından bezdirecek misin?”

Paris arkadaki Yasmin’i kovalarmış gibi elini sallıyor ve bizi rahat bırakıp o tarafa y r memize izin veriyor. Masanın başına geldiğimizde Yasmin oturduğı yerden kalkıp bana sımsıkı sarılıyor. Paris’in   ek kokulu par  m  ve bomba haberinden sonra Yasmin çok daha

cana yakın ve dostça hissettiriyor. “Hoş geldin Viva. Hepimizden önce senin burada olman gerekiyordu aslında...”

Ben de aynı şey düşündüğümü söyleyerek başımı sallıyorum ve Paris konuya hemen bir açıklama getirmekten geri kalmıyor. “Ama ne yaparsın, bürokrasi işte. Ondan bir kurtulabilsek daha mutlu bir uygarlık olacağız.”

“Bürokrasinin sana işlemediğini sanıyordum Paris, ne oldu?” diye soruyor Larkin.

“O kuralı henüz Hint Okyanusu tarafındakilere öğretebilmiş değilim, ama Leon’un çevresi tahmin ettiğimden bile geniş, çok yardımcı oluyor.”

Konu yine dönüp dolaşıp Leon’a geliyor. Neler oluyor? Ne zamandan beri benim hayatıma ikinci dereceden etki eden insanların yolları kesişiyor?

“Leon’la uzun zamandır konuşmuyoruz, nasıl? İyi mi?”

Paris bunu duyunca çay fincanını yarı yolda indirip tekrar tabağına koyuyor. “Gayet iyi...”

Cevabın gerisi gelmeyince ben de önüme dönüyorum. Leon bana çok kırgın olmalı. Larkin için onu sattığımı düşünüyor, benden nefret ediyor bile olabilir. Haklı da... Bir hafta yatağımdan çıkarmayıp, sonra da bir yabancı gibi hiç aldırmadan sadece arkasından sarhoşken el salayıp yolladım.

Harika. Larkin’le o kadar zamandan sonra buluştuğum ilk anda Leon meselesi karşıma çıkıyor, hem de Paris sayesinde. Kozmik karma dedikleri şey bu olsa gerek.

“Dina da öğlen yemeğine geleceğini söylemişti, ama avukatlarla görüşmesi uzun sürdü sanırım.”

Yasmin saatine bakarken ben de göz ucuyla Larkin’e bakıyorum, ama o pek rahatsız olmuşa benzemiyor. Anne ve babasının artık iki bambaşka insan olduğu fikrine alışmış olmalı. Aslında oldukça beklenilir bir durum, çünkü bir tek Larkin değil, bütün Morina, Brentlerin boşanma ve mal paylaşım antlaşmalarına alışkın hale geldi. Sokaktan geçen herhangi bir insanın bile Dina Brent’in ne kadarlık bir mal varlığıyla bu işin içinden çıktığını bildiği bir dönemde Larkin’in gergin olmasını beklemek biraz fazla hayalcilik oluyor sanırım...

“Bayanlar... Larkin...”

Ande’nin sesini duyar duymaz bu sefer ben oturduğum yerden fırlıyorum. Benim yüzümdeki gülümseme Ande için yeterince büyük bir teşekkür oluyor ki hemen gelip bana sarılıyor. “Tek eksiklerimiz de tamamlanmış, hoş geldin Viva.”

“Teşekkür ederim Ande, her şey için...”

Ande geri çekilip yuvarlak gözlüklerini düzelterek gülüyor. “Ben ne yaptım ki? Hadi oturun, neden bu tabaklar boş?”

Ande ellerini birbirine vurunca evin uşağı hemen onun yanında beliriyor. “Buyrun Bay Markel?”

“Bayan Brent yemeğe yetişemeyecek, servis yapalım lütfen.”

Uşak itaatkar bir biçimde başını sallayıp ortadan kaybolurken Ande de masadaki yerine geçtiğinde her şey normale dönüyor, masadaki gergin hava daha da hafifliyor ve diğerleri kendi aralarında sohbet ederken ben Larkin’in omzuna başımı yaslayıp onları dinliyorum.

*

Öğlen yemeği, beş çayı, akşam yemeği, sohbet, muhabbet, Dina Brent’in bu gece gelmeyeceğini haber vermesi, kısa bir film ve yürüyüş derken gün bitiyor ve asıl soru gelip çatıyor: ben nerede uyuyacağım?

Kibar olup odamın nerede olduğunu mu sormalıyım, yoksa hiç aldırmadan Larkin’le sarmaş dolaş yukarı mı çıkmalıyım? Sorunun cevabını kendi kendime vermem gerekiyor, çünkü kimse bana misafir odasını gösterecekmiş gibi durmuyor.

“Ben yatıyorum, iyi geceler...”

Paris esneyerek yerinden kalkıp kendi odasına giderken birazdan Yasmin de onu takip ediyor ve ben Larkin’le salonda yalnız kalıyorum. Birbirimize bakıp anlamlı bir şekilde gülümsüyoruz, ama sürekli benim beynimden canlı yayın alan sevgilimin sorusu hemen hazır.

“Karar verdin mi?”

“Bilmem... Sen ne diyorsun?”

“Yanlış hatırlamıyorsam seninle yarım kalmış bir işimiz vardı.”

“Hımm... Nasıl bir işmiş?”

“Çok özel, hassas ve uzun bir iş. Bütün gece sürebilir.”

Burnumun ucundan ayak parmaklarıma kadar kızarmış olmalıyım, gülerek bakışlarımı kaçırıyorum. Haklı, oldukça hassas ve yarım kalan bir işimiz var. Ben de bitirmekten yanayım, hatta o işin tam bir fanatığı olduğumu bile söyleyebilirim.

“Peki öyleyse, yarım kalan işimizi bitirelim Bay Brent.”

Larkin tüm çekiciliğiyle gülümseyerek kalkıyor ve bana yolu gösteriyor. “Siz önden Bayan Royd.”

“Hem bütün gece iş yaptıracaksınız, hem de yürütüyorsunuz. Büyük kabalık, hiç yakıştıramadım Bay Brent.”

Larkin bunu duyunca keyifle bir kahkaha atarak beni tuttuğu gibi yine ayaklarımı yerden kesip odasında belirtiyor. “Memnun musunuz?”

“Oda dönüyor, ama evet.”

“O zaman şöyle uzanıp biraz rahatlayın Bayan Royd.”

Gülerek onun istediği şeyi yapıyorum. Beyaz yatak sanki kollarını açmış beni karşılıyor. Ben uzanınca Larkin de yanıma uzanıp kolunu belime dolayarak dudaklarıma eğiliyor. “Viva?”

“Hımm?”

“Buradasın...”

Gözlerim kapalı, onun dudaklarını beklerken gülümsüyorum. “Buradayım. Sen de buradasın. İkimiz de buradayız, yataktayız...”

Larkin sessiz bir gülüşle beni öpmeden önce dudaklarıma fısıldıyor. “Mesaj alındı Bayan Royd.”

Bu seferki öpüşmemizin uzun zamandan sonra buluşmuş olmamızla uzaktan yakından ilgisi yok. Aksine, sanki hiç ayrılmamış gibiyiz. Dudaklarımız, ellerimiz, tenlerimiz birbirini tanıyor, biz daha düşünmeden birbirlerine dokunup bir diğeriyle eşleşiyor. Vücutlarımızı saran kumaşlar yavaş yavaş üzerimizden sıyrılıp ikimizi de daha da hafifletirken beyaz örtüler buruşuyor. Ben onun sabırsızca hızlanan nefesini dinlerken o benim bütün ruhumu duyuyor, ama saklayacak bir şeyim yok, izin veriyorum...

Bir erkekle sevişmek bilmediğim bir şey değil. Temel adımlar hep aynı, sonunda ne olacağı, nasıl başlayıp nasıl biteceği kitap gibi açık, ama Larkin’le ilk tanıştığımız andan bu yatağa kadar olan her şey o kadar farklı, o kadar beklenmedik ki bu sefer ne olacağını kestiremiyorum. Bacaklarım onun bacaklarına dolanıyor, o benim boynumu öperken ben onun saçlarını tutuyorum, o belimin altından beni kavrayıp kendine kaldırırken ben başımı onun boynuna saklıyorum.

Başım çılgıncasına dönüyor. Daha önce hiç bayılmadım, ama artık korkmaya başlıyorum. Bayılmaktan değil, bayılırsam kaçıracağım şeyden, aramızdakinin yine yarım kalmasından korkuyorum. Ben bayılmamaya çalışırken Larkin üzerimde hareket ediyor, ısınan teni bana sürtünüyor. Ne hissettiğimi anlayamaz haldeyim. Canım yanıyor mu? Hayır. Hala uyanık mıyım? Larkin’in nefesini boynumda hissettiğime göre öyleyim. Zevk alıyor muyum?

...

“Larkin...”

Larkin bu seslenişimi anın getirdiği zevkin dışavurumu olarak algılamış olacak ki dudaklarımı öpüyor, yüzüme yapışan saçlarımı eliyle geriye itip hafifçe yükselerek bana yer açıyor, ama hareketi hiç durmuyor. Zevk alıyor muyum? Elbette alıyorum—yani—almalıyım! Neden anlayamıyorum? Neler oluyor?

Hayır, sakın! Sakın bayılma—sakın...

Sakın...

Canım yanıyor mu? Hayır.

Hala uyanık mıyım? Bilmiyorum...

*

“Uyanıyor—uyanıyor—Viva? Viva, canım, beni duyuyor musun?”

Evet, yaşasın, uyanıyorum—kaçırmadım! Aç gözlerini Viva, hadi...

“Ariel?”

Ariel!? Neredeyim ben? Yüzümdeki bu plastik de neyin nesi? Neler oluyor!?

Telaşla ellerimi kaldırıp suratımdaki şeyi çıkarmaya çalışıyorum, ama Ariel kollarımı tutup engelliyor. Her şey hareket ediyor. Hala başım mı dönüyor? Hayır, Ariel de benimle birlikte hareket ediyor. Nereye gidiyoruz?

“Ariel! Ariel—Larkin...”

Çok hızlı hareket ediyoruz, niye bu kadar hızlı hareket ediyoruz? Midem bulanıyor.

“Larkin gelememi Viva, evden çıkması yasak, hatırlıyor musun? Tatlım hastenedeyiz—sedyedesin, sakın ol. Bayıldın, çok uzun süredir baygındın—Viva? Duyuyor musun?”

Duyuyorum. Duyuyorum, ama cevap veremiyorum! Ariel?

“Duymuyor! Doktor Mendel neler oluyor? Duymuyor!”

Duyuyorum! Doktor Mendel! Duyuyorum!

Elimi uzatıp Doktor Mendel’in kolunu tutmaya çalışıyorum, ama avcum boşluğu kavradığında kaşlarımı çatıp inleyerek kendimi salıyorum. Çok hızlı gidiyoruz—kahrolası sedye neden bu kadar hızlı gidiyor? Midem... Başım...

Canım yanıyor mu? Evet, hem de çok.

Hala uyanık mıyım? Bilmiyorum.

Ölüyor muyum? Muhtemelen...

* * *

Başucumdan gelen seslerle uyanıyorum. Zaman ya da mekan kavramı anlamsız. Tek bildiğim şey yorgun olduğum, çok yorgunum. Bütün kaslarım ağrıyor, öyle ki başımı çevirmeye bile korkuyorum.

“Viva? Uyandı! Eileen, Asher!”

Anne? Baba?

“Ariel... Ariel?”

Başımı zorlukla seslerin geldiği tarafa çevirip kapıdaki Ariel’in yüzünde güller açarak yanıma gelmesini izliyorum. Hemen ardından annem ve babam odaya giriyor. Öyle telaşlı bir halleri var ki hastane odalarına ışınlanma yasak olmasa bir anda başımın dibinde bitecek gibi koşturuyorlar.

Hastane... Hastanedeyim. Neden? Nasıl? En son hatırladığım şey... Bilmiyorum, emin değilim.

“Anne?”

“Bebeğim, buradayım tatlım, nasılsın?”

“Üzerimden tır geçmiş gibiyim. Ne oldu bana?”

Annem ve babam bakışıyorlar. İkisi de tam anlamıyla perişan haldeler. Annemin saçları kabardıkça kabarmış, babamın saçlarıysa en son gördüğümünden beri sanki daha seyrek ve daha da beyazlamış. İkisinin de gözleri şiş, anneminkiler kızarmış, ağladığı her halinden belli. Onları bu kadar üzecek, telaşlandıracak kadar ciddi ne oldu? Neden hatırlayamıyorum? En son neredeydim ben? Larkin—Larkin’i görmeye gittim. Villa, yemek, Paris—aman tanrım. Yarım kalan iş, yatak—aman tanrım.

“Ariel!”

Annemle babamı bana ne olduğunu anlatma utancından kurtarmak için hemen başımın diğer ucundaki Ariel’e dönüyorum. Fin de onun yanında. İkisinin de annem ve babamdan geri kalır yanları yok. Bütün gece beşik sallamış gibiler.

“Ne zamandan beri buradayım? Ne oldu—eğer duymak istemeyeceğim bir şeyse ayrıntıya girme—ya da gir—başım...”

Ellerimi başımın iki yanına bastırarak sıkıyorum. Sanki her şey yavaş yavaş geri geliyor. Önce hastane odası, sonra Larkin’le geçirdiğim zaman, şimdi de baş ağrısı ve Ariel’in üzerindeki giysiler. Giysileri değişik. En son sedyenin üzerinde giderken gözlerimi açtığımı hatırlıyorum. O zaman üzerinde sabahlığı vardı, şimdi bir tişört ve pantolonla oturuyor.

“Üç gündür buradayız Viva. Geldiğinden beri ilk defa adam akıllı uyanıyorsun.”

“Larkin nerede?”

“Evde hapis.”

“Hala mı?”

Ariel üzüntüyle başını sallıyor. “Hala. Bir yol bulmaya çalışıyor, sürekli konuşuyoruz.”

İnanamıyorum. Larkin’le sevişirken hastanelik olduğuma inanamıyorum! O kadar güçsüz, o kadar işe yaramazım ki sevdiğim adamla seks yaparken bile hastanelik olup üç gün baygın yatıyorum.

Bütün bunları düşünürken yine annem ve babam aklıma geliyor, onlara bakıyorum, ama ben ne kadar utançtan yerin dibine girmek için çabalasam da onlar dünyanın en mutlu iki insanı gibi bana gülümsüyorlar.

“İyi misin bebeğim?” diye soruyor annem. “Bir şey istiyor musun? Su? Yemek?”

Dilim kağıt gibi kuru, ama hiçbir şey içmek ya da yemek istemiyorum. Garip bir şekilde tok hissediyorum, ve bu hissın kaynağı muhtemelen elimin üzerindeki kataterden bağlı olan serum.

Ben bir şey istemediğimi mırıldanırken Doktor Mendel geliyor. Elinde kocaman, kalın bir klasör. Benim klasörüm. Hayatımın klasörü.

“Viva, iyi görünüyorsun,” diyor Doktor Mendel ve ben onun yalancı olduğunu söyleyip takılmaya fırsat bulamadan o etrafımdaki insanları kenara çekip yer istiyor. “Bakalım gerçekten görüldüğün kadar iyi misin. Gözlerini iyice aç ve ışığı takip et.”

Doktor’un kalem şeklindeki minik fenerinden çıkan ışığı sağa ve sola bakıp birkaç kez takip ediyorum. Doktor feneri cebine koyup yatağın ayak ucuna doğru geriliyor ve örtüyü kaldırıp ayaklarımın altında parmaklarını gezdiriyor. Gıdıklandığım için hemen ayaklarımı kendime çekmeye çalışıyorum, ama çekebilecek kadar gücüm yok, sadece parmaklarımı içeri doğru kıvrıp rahatsızca yüzümü buruşturuyorum, Doktor Mendel gülümsüyor. “Gayet güzel. Elleri göreyim...”

Ellerimi yavaşça kaldırıp iki yana sallıyorum ve Doktor onları da beğenmiş olacak ki başımdakileri tekrar eski yerlerine davet ediyor.

“Ne olduğunu sana anlattılar mı?”

Başımı iki yana sallıyorum. “Anlatmadılar, ama ben tahmin edebiliyorum.”

Doktor Mendel buruk bir anlayışla gülümserken ben iç çekerek annemle babama bakıyorum. “Biraz Doktor’la yalnız kalabilir miyim?”

Annem bir an itiraz edecekmiş gibi görünüyor, ama babam ona kaş göz yapıp yanımdan kaldırıyor ve bana da kapının önünde göz kırptıyor. Onların arkasından Ariel ve Fin de teklif beklemeden odadan çıkınca Doktor Mendel’le yalnız kalıyoruz ve ben onun yüzüne baktığım anda soru sormayı boşverip hüngür hüngür ağlamaya başlayınca Doktor yanıma gelip oturarak elimi tutuyor. “Biliyorum Viva, biliyorum...”

“Hayatımın en utanç verici şeyi! Neden?”

Konuşuyorum, ama ağlamaktan söylediklerimi muhtelemeden bir tek ben anlıyorum. “Nasıl oldu?”

Doktor Mendel elimi hafifçe kendi elinin içinde sıkarak anlatmaya başlıyor. “Larkin’le yakın olduğunuz sırada onun gücü sana fazla gelmiş olmalı diye tahmin ediyoruz Viva. Yüksek elektrik akımına yakalanmış gibi olduğunu söyleyebilirim. Hafif bir kalp krizi geçirdin—“

Ben kalp krizini duyunca daha da çok sarsılarak ağlamaya başlıyorum ve Doktor elimi iki elinin arasına alarak beni sakinleştirmeye çalışıyor. “Ama önemli bir hasar yok, şükürler olsun ki iyisin Viva. Sadece çok yorgunsun. Üç gündür aralıklarla uyandın, ama hiçbirini hatırlamaman normal, sakinleştiricilerle seni tekrar uyuttuk. Kalbinin dinlenmeye ihtiyacı vardı.”

“Kalp krizi geçirmişim! Sevişirken kalp krizi geçirmişim! Daha rezil bir şey olabilir mi!?”

“Herkesin başına gelebilir—“

“70 yaşındaki azgın bir adamın başına gelebilir, ama 21 yaşındaki genç bir kızın başına gelmez! Herkes gibi güçleri olan, normal bir kızın başına gelmez! Ancak *benim* başıma gelir!”

Elimi Doktor Mendel’in elinden çekip yüzüme kapatıyorum. Saklanmak istiyorum, kimsenin beni görmemesini, yok olmayı istiyorum!

“Viva, beni dinle...”

Başımı iki yana sallıyorum, ama bu gerçek bir itiraz değil. Birinin beni avutmasına ihtiyacım var, yine de neyin bu utancı ve hayal kırıklığını dindirebileceğini bilmiyorum.

“Hiçbir şey senin iyi olmandan daha önemli değil—“

Hayır! Ellerimi yüzümden indiriyorum. “Bu önemli! Bu her şeyden önemli!”

Titreyerek iç çekiyorum. “Her şeyi olduğu gibi kabullenmeye çalışıyorum. Güçlerimin olmaması, farklı olmam, bazı şeyleri diğerleri gibi yapamamak artık alıştığım bir şey, ama benim anlayışına inat, benim eksiklerime inat bulduğum güzel şeyler de elimden gittiğinde artık dayanamıyorum! Larkin’i seviyorum, ben o adama aşığım Doktor. Neden onunla birlikte olamıyorum!? Neden bunu da bana fazla görüyorlar? Neden başkaları mutlu olurken ben sevdiğim adama dokununca ölüyorum?”

Söylenecek hiçbir şey yok. Doktor Mendel de sessiz kalıyor. Ben ağlıyorum, o yine benim elimi tutuyor. Yorgunum, ama sanki sonsuza kadar ağlayabilecek gibiyim. Ne zaman susarım bilmiyorum...

*

Doktor’a bir süre kimseyi görmek istemediğimi söyledim, o benim inatçı tavrımdan daha inandırıcı ve tıbbi bir sebep bulmuş olacak ki gerçekten de kimse şimdiye kadar odaya girmeye çalışmadı.

Dizlerimi kendime çekmiş, öylece yüzüm kapıya dönük bir şekilde yatıyorum. Aralık jaluzilerden gördüğüm kadarıyla hemşireler ve diğer hastaların yakınları kapının önünden geçiyorlar. Ara sıra annemi ve babamı da görüyorum ve onlar buraya bakmadan gözlerimi kapatıp uyuyormuş taklidi yapıyorum. Korkunç bir evlat olabilirim, ama benim huysuzluğumdan

onların da etkilenmesini istemiyorum. Sevgilimin yatağındayken kalp krizi geçirmiş olmam herkes için yeterince sarsıcı...

Neden burada olduğumu, neden huysuz ve her şeyden nefret eder halde olduğumu hatırlayınca her şeyden biraz daha nefret ediyorum. Bu sefer sırtımı kapıya dönüp yüzüm pencerelere dönük bir şekilde yatıyorum. Dizlerim göğsüme yapışık, küçülebildiğim kadar küçülüyorum.

“Hala uyuyor mu bilmiyorum... Ben bir bakayım Larkin...”

Ariel’in sesini duyunca bacaklarımı bırakıp başımı kapıya çeviriyorum. Ariel içeri girip kapıyı örtüyor ve cevap beklermiş gibi bana bakıyor. Başımı iki yana sallıyorum. Konuşmak istemiyorum, şimdi değil. Herkese kızgıyım. Kendime, Larkin’e, evrene...

Ariel hiç itiraz etmeden fısıltıyla konuşmaya devam ediyor. “Uyuyor, Larkin. Ben sana haber veririm... Tamam... Sen de...”

Ariel telefonu kapatıp yanıma geliyor ve popoma hafifçe vurarak beni ittiriyor. “Biraz kenara kay, ben de yatacağım.”

Onun söylediği gibi biraz kenara kayıp üzerimdeki örtüyü kaldırıyorum, Ariel de ayakkabılarını çıkartıp hemen yanıma kıvrılıyor, ben hiçbir şey demeden bana sarılıyor, sıkıyor, başımı öpüp biraz daha sarılıyor. “Bilirsin, ya döverim ya severim. Bu sefer piyangodan sevmek çıktı, şanslısın.”

“Çok şanslıyım gerçekten...”

“Tabii şanslısın. Annen ve baban burada, ben buradayım, Fin burada, Leon burada...”

Leon’un adını duyunca yay gibi geriliyorum. “Nereden çıktı? Hanginiz haber verdiniz?”

“Biz haber vermedik. Paris’le birlikte geldiler.”

Biliyordum! Paris boşu boşuna Leon’dan bahsedecek biri değil. Aralarında bir şey var. Neden olmasın ki? İkisi de güçlü, ikisi de normal. Sevişirken kimse kalp krizi geçirmiyor...

İkisinden de nefret ediyorum.

“Leon’la Paris’in arasında bir şey var mıymış?”

Ariel hafifçe gülüyor. “Birkaç kaçamak dokunuş yakaladım, ama tam olarak seviyesini çözemedim. En azından birkaç kez yatmış olmalılar. Okyanusun ortasında ben Paris olsam Leon’la yatardım.”

“Sen Leon’la Paris olmasan da yatardın, ama Fin vardı.”

“O da doğru...” Ariel bir an bekleyip sonra belimi çimdikliyor. “Sakin Fin’e söyleme.”

“Bunu bana zaten yıllar önce Fin söylemişti.”

Ariel homurdanınca ben gülümsüyorum. O da benim tebessümümü görünce hemen atlıyor. “Ve Ariel Fisk yine başarıyor sayın seyirciler! Vivian Royd’u en boktan zamanlarda bile güldürmeyi başarma rekoru hala Bayan Fisk’in elinde.”

“Ariel ben neden mutlu olamıyorum?”

Benim sesimin tonu değişince Ariel'in de havası bir anda sönüyor, iç çekerek çenesini omzuma yaslıyor. "Tabii ki mutlu oluyorsun, ama bu sefer durum biraz garip."

"Benim durumum her zaman garip. Leon'da da böyle olmuştu. Ben hep geride kalıyorum, hep bozukluk benden çıkıyor."

"İstesen Leon'la gidebilirdin Viva. O kadar aşık olsaydın, okulmuş, gelecekmiş hiç takmaz onunla birlikte giderdin. Larkin'i Leon'la bir tutamazsın—gerçi tutmuyorsun da."

"Tutabilsem şu anda ölme pahasına da olsa Larkin'le bir kez daha sevişme hayalleri kurmazdım."

"Ya da genel olarak bu kadar dramatik olmazdın..."

Başımı sallıyorum. "Hayatım Shakespeare trajedilerine benzedi Ariel. Ne yapacağım ben?"

"İyileşeceksin, sonra da sizi seviştirmenin bir yolunu bulacağız."

"Larkin beni isteyecek mi?"

Göz ucuyla Ariel'in öfkeyle kaşlarını çatıldığını görüyorum. "O ne demek? Herhalde isteyecek—kafasını koparıyorum onun."

"Zaten başında benden başka bir sürü dert var, bir de benim dramamla uğraşmak istemezse?"

"Dramayı kendi kendine mi yarattın? Gücüne hakim olsaydı! Aslında ben de ona kızıyorum! Salak herif, öyle bir gücün varsa kızın üzerine atlamadan önce durup bir düşün. Bu kız sana sarılınca bile başı dönüyor."

"Her şey bir anda oldu, ikimiz de tahmin edemedik. Larkin'e kızma Ariel."

Ariel omzunu silkiyor. "Görevim bu, ben Viva'nın takımındayım. Larkin'i diğerleri düşünsün—bu arada, Yasmin de burada."

Herkes gelmiş. Ande ve Dina da burada derse şaşırmayacağım. "Başka?"

"Ande sık sık uğruyor, uğramasa da arıyor. Dina'dan ses çıkmadı. O da oğlunu avutuyor olabilir."

Başımı sallayarak biraz gözlerimi kapatıyorum, Ariel yine saçlarımı öpüyor. Böyle durumlarda annemden farkı olmuyor. En pis sırlarımı bilen ve her durumda beni kaldıracabilecek deli bir anne...

"Larkin'e kızıyorum diyorum, ama ambulandan sonra beni aradığında sesini duysaydın... Ona bir şey oluyor sandım Viva."

"Her şeyi berbat ettim."

"Etmedin! Artık kızmaya başlıyorum. Neden her fırsatta kendini küçümsüyorsun? Sen bir şey yapmadın Viva! Bir daha buna benzer bir laf duyarsam pataklama moduna geçeceğim, haberin olsun."

Sessizce başımı sallıyorum. Ariel'in duymuyor olması demek benim hala ona benzer şeyleri düşünmediğim anlamına gelmiyor.

"Viva, Larkin geliyor."

Ariel yataktan fırlayınca ben de irkilerek arkamı dönüyorum. Kimse ortalıkta yok. “Ne zaman?”

“Gördüm, birazdan—“

Ben Ariel’in rastgele gördüğü gelecek zamanları sorgulamaya vakit bulamadan kapının dışında işler karışıyor. Paris’in ve Yasmin’in sesini duyuyorum.

“İzin aldın mı?”

“Delirdin mi sen! izinsiz nasıl çıkarsın!”

“Bu sefer kodese tıkacaklar—Larkin!”

Ben üzerimdeki örtüyü fırlatıp yataktan atlamaya teşebbüs ediyorum, ama göğsüme bağlı kablolar ve elimin üzerindeki katater canımı acıtarak beni tekrar yatağa çekince acıyla inleyerek yerime oturuyorum. Zaten hemen sonra Ariel dışarı fırlayıp kapıyı açıyor ve annemle babamın şaşkınlık dolu bakışlarının arasında Larkin odama giriyor.

O bana bakıyor, ben hastane önlüğümün içinde kimbilir ne sefil bir halde ona bakıyorum, o omuzları düşerek bana yürüyor, ben ayağa kalkmaya çalışıyorum, ama hemen sonra Larkin’in elleri omuzlarımdan, dudakları dudaklarımdan beni tekrar yerime oturtunca yine her şey yok oluyor.

“Larkin—Larkin lütfen geri çekil!”

Biraz sonra dudaklarımız zorla ayrılınca ben bağlı olduğum makinenin ısrarlı biplerini duyuyorum ve gözlerimi açtığımda Doktor Mendel’in Larkin’i bir kenara çektiğini görüyorum. “Ne yapıyorsunuz?”

“Viva hala çok zayıfsın, Larkin’den bir süre uzak durmanı rica edeceğim.”

“Neden? İyiyim ben!”

Ben ne kadar kızgın sam Larkin o kadar pişman ve üzgün görünüyor ve başını sallıyor. “Anlıyorum—özür dilerim Doktor. Kendimi tutamadım.”

Doktor Mendel ve Larkin orada benim onayım olmadan bir anlaşmaya varırken ben itiraz etmek istiyorum, ama Ariel önüme gelmiş, önlüğümü çekiştirerek düzeltip beni yatağa yatırmaya çalışıyor. “Sen yat—“

“Ama Ariel baksana ne diyorlar—“

“Viva sen yat, ikinizden önce başka bir problemimiz var.”

“Neymiş başka problem? Başka problemimiz falan yok, iyiyim ben!”

Ben Ariel’i itmeye çalışırken bu sefer de odaya iki polis memuru giriyor.

“Bay Brent, bizimle gelmenizi rica etmek zorundayım.”

Gözlerim faltaşı gibi büyüyor. Larkin evden kaçmış! Paris’in ve Yasmin’in bağırışları boşuna değilmiş. “Larkin! Hayır—bakın, memur bey, durun!”

Ariel bu sefer beni öfkeyle yatağa yapıştırıyor. “Sen sakın bir şey söyleme. Bize düşmez Viva, yat!”

Hiçbir şeyi kontrol edemiyorum. Kimse beni dinlemiyor. Polisler Larkin'i alıp götürüyor. Yasmin ve Paris'in gittikçe uzaklaşan seslerini duyuyorum. Oda sanki bir anda başıma yıkılacak gibi oluyor. Başımın tepesindeki makine ötüyor, gözlerim kararıyor, annem ve babam odaya koşuyor, en sonunda Doktor Mendel'in sesini duyuyorum, ama sonrası karanlık...

* * *

Gözümü her açtığımda başımda bekleyen başka birini görüyorum. Uyandığım zamanlar değişiyor. Bazen gündüz, bazen gece, bazen hep gece...

En çok annemi, babamı ve Ariel'i görüyorum. Ard arda gecelerini koltukta geçirecek kadar beni koşulsuzca seven bir tek onlar var sanırım. Babamı hep uyuklarken yakalıyorum, annemse bazen kitap okuyor, bazen sessizce ağlıyor, o zamanlar uyandığımı belli etmiyorum. Ariel müzik dinliyor, dergi okuyor, mesajlaşıyor ve her zaman uyandığımı fark ediyor. Birisiyle yıllarca aynı odada uyumanın faydaları... Ariel artık nefes alışımın değişmesinden uyandığımı anlayabilir hale gelmiş.

Çok sık olmasa da ara sıra Leon'un da başımda beklediği günlere rast geldim. Hep onun fısıltıyla telefonda konuşmasıyla uyandım, ama o benim uyandığımı hiç fark etmedi. Paris'e durum raporu vermekle meşguldü.

Ariel'in yokluğunda Fin ve bazen de ona eşlik eden Yasmin'i görüyorum. Fin tek başına olduğu zamanlarda defterine uzun uzun notlar alıyor, Yasmin'le beraber takıldığında da kağıt oynuyorlar. Sessiz, ama rahatlar.

Başka bir zaman olsa hayatımın iki farklı kesiminden gelen arkadaşlarımın benim için bir araya gelmelerine sevineceğim, ama bu sefer bir şey hissetmiyorum. Hatta bazen kıskanıyorum. Onların benim iyiliğimden başka düşünmeleri gereken başka bir şeyleri yokmuş, hayatları benimkinin aksine tamamen sorunsuzmuş gibi geliyor. Muhtemelen yanılıyorum, ama kendime engel olamıyorum.

Beni bu kadar uzun süre hastanede tutmalarının aslında önemli bir sebebi yok, sadece olur da aklıma eserse evden kaçıp Larkin'in polis ekipleriyle korunan kapısına dayanacağımdan korkuyorlar, o kadar. Bir de tabii bütün bunları yaparken yine bir kalp krizi geçirmemden.

“Viva, uyanık mısın?”

Günlerdir o kadar uyuşuğum ki bazen gözlerim açık uyuyorum, o yüzden Ariel'in sorusu oldukça mantıklı.

“Evet. Haber var mı?”

“Üzgünüm tatlım, hala izin yok, ama Ande'nin söylediğine göre paranın kokusunu alınca geri adım atmaya daha yatkın olmuşlar. Televizyonu açmamı ister misin?”

“Hayır, uyuyacağım...”

Arkamı dönüp bu sefer de sol tarafımın üzerine yatıyorum. Bu kadar çok yatmaktan etlerim çürüyecek, ama umrumda değil. Kalkıp ne yapacağım?

“Viva?”

“Ariel uyumak istiyorum, sen de uyu, hala gece.”

“Doktor Mendel yarın seni eve göndermek istiyor. Artık burada kalmana gerek yokmuş. Kriz riski yok, tekrar işe bile dönebilirmişsin...”

Kapattığım gözlerimi açıp karşıdaki duvara bakıyorum. İşe dönmek... İş... Brent & Brent.

“İşe gidebilecek kadar iyi hissetmiyorum.”

Ariel aslında ne demek istediğimi anlamış olacak ki üstelemiyor. “Tamam, ama en azından eve dönelim, için açılır. Hastane kokusundan bıkmadın mı sen de?”

Ben her şeyden bıktım.

“Olur, döneriz...”

“Tamam, hadi uyu, ben diğerlerine haber verip döneceğim, tamam mı?”

Sessizliğim Ariel için yeterli bir cevap oluyor, o dışarı çıkarken ben gözlerimi kapatıp uyumaya çalışıyorum.

*

“Annecim iyiyim, lütfen...”

“Tamam bebeğim, al sen aç.”

Annem az önce elimden çekip aldığı anahtarlarımı bana geri veriyor, ben de odamın kapısını açıp içeri giriyorum. Kokusu hala aynı. Ariel’in kremleri ve benim şampuanımla karışık tatlı bir koku. Her şey aynı, ama ben yıllardır buraya uğramamış gibiyim.

“Banyoya gireceğim, siz dinlenin, kaç gündür uyumuyorsunuz.”

“Sen gir canım, biz dinleniriz—Asher, yiyecek bir şeyler alıp gelir misin?”

“Aç değilim anne.”

“Sonra acıkırsın—Asher, hadi.”

Babam her zaman annemle iyi anlaşmanın tek yolunun bir söylediğini bir daha tekrarlatmamak olduğunu söyler, yine aynı teknikle hemen evin kraliçesinin isteğini yerine getirmek için kapıya yöneliyor. “Pizza alacağım, sonra canın çeker, değil mi Viv?”

Canım babama gülümsüyorum. “Çeker baba, üzerine ne istiyorsan ondan koydurabilirsin ama—“

Babam ben lafımı bitirmeden gülümseyerek araya giriyor. “Jambon hariç, tamam, siz keyfinize bakın, ben alışverişi yapar dönerim.”

Annem babama el sallayıp uğurlarken ben dolaptan bir havlu çekip banyoya giriyorum. Yavaş yavaş üzerimdeki hastane kokulu giysileri çıkarırken bir yandan da suyu açıyorum. Çok geçmeden banyo sıcak buharla ısınıyor, havlumu duşakabinin yanındaki askıya asıp içeri giriyorum.

Su o kadar güzel ki sürekli uyumanın yanında bir de bunu sonsuza kadar yapabilirim. Muhtemelen fazla su altında kalmaktan derim buruş buruş olup bir zaman sonra dökülmeye başlar, ama umrumda değil. Ne umrumda ki?

“Viva, telefonun çalışıyor, açayım mı?”

Elime biraz şampuan sıkarken dışarı sesleniyorum. “Kim?”

“Dina Brent...”

Sıktığım şampuan suyun altında kalmaktan zaman aşımına uğrayıp erirken annem dışardan yine sesleniyor. “Viva? Hala çalışıyor, açıyorum—“

“Hayır, dur! Bırak çalsın, ben sonra ararım!”

“Tamam...”

Sonra arayıp ne diyeceğim? Özür dilerim Bayan Brent, oğlunuzun başına bir sürü iş açtım, nasılsınız mı demeliyim? Aslında tam tersini söylemeliyim. Oğlunuz beni öldürüyordu, bu konuda ne diyorsunuz?

Kimi kandırıyorum, muhtemelen kadının sesini duyduğum anda heyecandan bir kriz daha geçireceğim. Belki de hiç aramamalıyım. En kötü ne olabilir? Kovulurum. Ben zaten işe gitmek falan istemiyorum. Önümüzdeki ay mezun oluyorum, tekrar annemlerin yanına taşınırım olur biter. Kimseye bir zararım yok, gerekirse yarım gün bir yerlerde garsonluk yaparım. O arada da otobiyografimi yazarım. Otuz sene içinde birisi merak eder de kitap basılırsa belki biraz para da kazanırım. Güzel plan, kafam çalışmaya başladı sanırım...

“Viva? İyi misin?”

Annemin telaşlı sesinin ardından kapıyı zorlamasıyla uyanıyorum. Ben gelecek planlarımı düşünürken farkında olmadan yıkanıp durulanmışım bile.

“İyiym anne, iyiym—çıkıyorum, korkma.”

“Ödüm koptu Vivian, hadi çık artık, buruş buruş oldun...”

Havluyla önce saçlarımı kurulayıp, sonra kollarımın altından kendime doluyorum ve banyodan çıkıyorum. Annem çoktan saç kurutma makinesini bulmuş, fişe takılı bir şekilde çalışma sandalyemin arkasında beni bekliyor. “Hemen giyin, üşüteceksin. Sonra da otur saçlarını kurutayım, çocukken çok severdin, hadi...”

O kadar mutlu bir şekilde söylüyor ki itiraz etmeye içim elvermiyor. Gülümsüyorum ve elime ilk gelen çamaşırları ve eşofmanları giyip annemin önünde sandalyeye otuyorum. Kurutma makinesinin sesi o kadar yüksek ki annem birkaç kez bir şey sorup anlamadığımda konuşmayı bırakıyor.

Annemin parmakları saçlarımı havalandırırken sıcak makine ara sıra enseme ve kulaklarımı yakıyor, ama sesimi çıkarmıyorum. Annem birazdan elini enseme koyuyor. “Yandım mı bebeğim?”

Cevap vermek yerine garip, boğuk bir ses çıkarıp elimi uzatıyorum, annem saç kurutma makinesini kapatıyor, elimi tutup önüme geliyor ve o benim başıma sarılırken ben yüzümü onun karnına gömüp sarsıla sarsıla, rahat rahat, dakikalarca ağlıyorum...

*

Sonunda ağlamayı bırakıp muhtemelen beynimi burnumdan çıkartacak şekilde sümükürerek bütün ruhumu kağıt mendillere akıttıktan sonra konuşabilecek duruma geliyorum.

“Dina Brent’i aramam gerek...”

“Sonra ararsın, dinlen biraz—“

“Olmaz, bir daha cesaret edemem anne. Telefonum nerede?”

Yataktaki kağıt mendil istilasının arasından kalkıp telefonumu buluyorum ve ekrandaki cevapsız aramayı tekrar aramak için sadece iki kere aynı düğmeye basıyorum. Aramak çok basit, ama konuşmak o kadar kolay olmayacak, eminim.

Telefon daha ilk çalışından sonra açılıyor. “Viva?”

Yutkunuyorum, sesimin çıkmamasından korkuyorum, ama günlerden sonra ilk defa şansım yaver gidiyor ve konuşabiliyorum. “Bayan Brent, nasılsınız?”

“Sen nasılsın? Hepimizi çok korkuttun Viva? Hastanede misin?”

“Hayır, eve döndüm.”

“Morina’da mısın?”

Gidip annemin yanına oturuyorum. Durumu o kadar büyütmişüm ki zavallı anneciğim bana destek olmak için elimi tutuyor.

“Evet, Morina’dayım. Yurttayım, annem ve babam buradalar.”

“İyi, çok iyi...”

Dina Brent’in her zaman kontrollü olan tonu yer yer telaşlı, hatta çaresiz çıkıyor. Aklıma binbir türlü şey geliyor, ama hangi birini soracağımı bilemiyorum.

“Larkin nasıl?”

“Aslında senden Larkin’le ilgili bir şey rica etmek için aramıştım Viva. Uygun olduğun bir zamanda yüz yüze konuşmak isterim.”

Kaşlarımı çatarak anneme bakıyorum, o da merakla “Nedir? Nedir?” diye soruyor.

“Her zaman uygunum, isterseniz şimdi şirkete gelirim—“

“Ben şirkette değilim, ayrıca sen lütfen bir yere çıkma, ben gelirim. Yurdun adresini alabilir miyim?”

Dina o kadar telaşlı ki daha işe girdiğim ilk gün defterine kaydettiğim adresi bana tekrar soruyor, ama benim de ona bu gerçeği hatırlatacak kadar sabrım yok, hemen söylüyorum. 15

dakika içinde burada olacağını söylüyor, o da sadece kibarlığından, anında buraya ıspanlanabileceğini ikimiz de biliyoruz.

Telefonu kapattıktan sonra durumu anneme anlatıyorum, o da hemen soru ve itirazla karışık bir tepki yapıyor. “Ne istiyormuş en azından sorsaydın. Doktor Mendel, Larkin’le görüşmeni şimdilik yasakladı, biliyorsun değil mi Vivian? Öyle bir şey isterse kabul edemeyiz.”

Onun yasağı kıcımın kenarı demek istiyorum, ama annemin kullandığım kelimeleri pek hoş karşılamayacağı ortada. “Biliyorum, biliyorum—anne her taraf sümüklü mendil, kadın şimdi gelir!”

Ben koştura koştura odayı toplayıp yüzüme birkaç kez soğuk su vururken annem de babamı arayıp biraz daha oyalanmasını söylüyor, ama başka bir açıklama yapmıyor. Birazdan kapı çaldığında ben yatağın dibindeki son sümüklü mendili de alıp cebime sıkıştırıyorum ve kapıyı açıyorum.

Dina Brent bütün zarafeti ve asilliğiyle daracık yurt koridorunda bana bakıyor ve gülümsüyor. “Çok iyi görünüyorsun Viva.”

Eminim...

“Buyrun efendim, içeri geçin lütfen.”

Dina Brent çantası kolunda, ince topuklarının üzerinde içeri girdiğinde eşofmanları içindeki annem saçlarını elleriyle geriye itip konuğuna elini uzatıyor. “Eileen Royd, hoş geldiniz Bayan Brent.”

“Teşekkür ederim Bayan Royd.”

İkisi de kibarlığın gereklerini aradan çıkarınca annem, Bayan Brent’e yatağının başucunda, güzel bir köşeyi işaret ediyor. “Oturun lütfen, ayakta kaldınız.”

Dina Brent oturup çantasını da ayaklarının ucunda yere bırakınca bana dönüyor. “Annenle daha güzel bir sebeple tanışmak isterdim aslında...”

Kimse itiraz etmeyince Dina Brent bir an anneme bakıp sonra tekrar bana dönüyor. “Larkin’i merak ettiğini biliyorum. Gayet iyi, evde. Seni görmeye geldikten sonra dışarıyla bağlantısı kesilmek şartıyla evde kalmasına izin veriyorlar. En azından mahkeme kararı çıkana kadar...”

Dina’nın her kelimesinin ardından benim yüzüm daha da asılıyor, biraz daha konuşmaya devam ederse acı çekmeye başlayacağım.

“Kararın aleyhimize çıkma ihtimali çok yüksek, ama avukatlarımız savcıyı bir antlaşmayla ikna edebilirler. Ben de o yüzden seninle konuşmak istedim.”

“Nasıl bir antlaşma bu?”

“Larkin’in 6 ay boyunca dışarıyla ilişkisi kesilerek Rivka’da kalması şartıyla hakkındaki suçlamalar düşürülecek, ama tahmin edersin ki Larkin gitmek istemiyor. Viva, onunla konuşmanı rica edeceğim. Senin için kalıyor...”

Annem tam lafa karışacakken ben hızla ona bakıp susmasını işaret ediyorum, ama annem dinlemiyor. “Bayan Brent, Vivian’ın oğlunuzla görüşmesi tıbbi olarak sakıncalı.”

“Anne, lütfen—“

“Ama öyle, Vivian. Larkin’in zor durumda olduğunu anlıyorum, ama nasılsa kendisi de mantığın sesini dinleyecektir.”

“Anne!”

Dina Brent uzanıp elimi tutuyor. “Viva, annene hak veriyorum. Onun durumunda ben de olsam aynı şeyi düşünürdüm,” diyor ve anneme bakıyor. “Ama Bayan Royd, sizden ricam kendinizi benim yerime de koymanız. Oğlum, Viva’yı çok seviyor, bu bizim bildiğimiz türden bir sevgi, alışılmış bir bağlılık değil, sağlıklı olduğunu ya da zararsız olduğunu da söyleyemem, neler olduğunu hepimiz biliyoruz, ama Larkin kendi evinde bile duramıyor. Villa tam bir cehennem oldu. Eğer onu bu halde içeri kapatırlarsa—“

“Rivka’ya gitmezse cezası ne olacak?”

Benim sorumun üzerine Dina yine bana bakıyor. “En az bir sene bekliyoruz, o da yüksek korumalı cezaevinde olacak. Güçleri yüzünden...”

Titreyen ellerimi ağzıma kapatıyorum. Çılgılık atmakla yine kendimi kaybedip ağlamaya başlamak arasında gidip geliyorum, neyseki kalbim bu sefer beni yarı yolda bırakacak gibi değil, o da güçlü olması gerektiğini anlamış gibi.

“Eve girebilecek miyim?”

“Vivian, hayır—“

Annemin itirazına karşılık ilerde çok pişman olacağıma emin olduğum bir şey yapıyorum ve avazım çıktığı bağıriyorum. “Anne ne yapayım? Onu içeri tıkmalarına izin mi vereyim? Benim ne halde olduğumu görmüyor musun? Larkin benim çektiğimin yarısı kadar bile acı çekiyorsa hiç düşünmeden orada olmam gerek—anlamıyorsunuz, ben o adamı *çok* seviyorum. Bizim birbirimize yaşattığımız şeyler bir sefer tadına bakıp bırakılacak şeyler değil!”

Bu sefer de annem ağlamaya başlıyor. Söylediklerim mi, yoksa bunları söyleyiş tarzım, sesim ya da ona karşı çıkışım mı dokundu bilmiyorum, ama biraz sonra başını iki yana sallayıp banyoya girdiğinde üzgün ve anlayışlı olmaktan çok, öfkeli ve kalbi kırık olduğunu anlıyorum.

Kendi çocuğu, içinde taşıdığı parçası yabancı birinin oğlu için ona bağıriyor, karşı çıkıyor, aptal yerine koyuyor...

En azından ben hayır dediğimde annemi hapse atmayacaklar. Larkin her durumda kazanıyor.

“Beni eve alacaklar mı?”

Dina Brent şaşkınlıkla bir banyo kapısına, bir de bana bakıyor. “Avukatlar bir şeyler ayarlar. Viva, annen...”

“Annemle ben ilgilenirim Bayan Brent, siz lütfen avukatlarınıza haber verin. İzin çıkar çıkmaz bana haber vermenize bile gerek yok, hemen bir şoför yollarsanız sevinirim.”

Dina Brent yüzünde minnettarlıkla karışık bir endişeyle bana bakıyor ve ayağa kalkıyor. “Ailenle aranızda girmek istemiyorum Viva, ama sana minnettarım.”

“Larkin’in fikrini değiştirebilir miyim bilmiyorum...”

“Senin iyi olduğunu görmesi yeterli, şu anda mantıklı düşünebilecek gibi değil.”

Elimin tersiyle gözlerimi silerek başımı sallıyorum. “Tamam, ben bekliyorum. Siz ne gerekiyorsa yapın.”

Dina Brent yere bıraktığı çantasını alıp ortadan kaybolunca ben de dönüp banyo kapısına bakıyorum. “Anne?”

Banyodan hiç ses gelmiyor, kaşlarımı çatıyorum. “Anne?”

Kapıyı açıp boş bir banyoya karşılaştığımda kalbim sızlıyor. Annem beni bu halde bırakıp gidebildiğine göre onun gönlünü alabilmek için basit bir özürden çok daha fazlası gerekecek.

Bütün yaşadıklarım yetmiyormuş gibi bir de annemin kalbini paramparça ettim, daha kötü ne olabilir bilmiyorum, ama başıma gelmemesi için dua ediyorum.

* * *

Gün bitmek üzere, ama hala avukatlardan bir haber yok. Demek ki kimse Vivian Royd'un muhteşem varlığıyla Larkin Brent'in aklını başına getirmesini dört gözle beklemiyor. Saat 10'a geliyor, bu saatten sonra kimsenin izin falan çıkartacağını sanmıyorum. Saçlarımı toplayıp yatağa giriyorum.

Annemden haber almadım, ama babam birkaç kez arayıp nasıl olduğumu sordu. İyi olduğumu, biraz yalnız kalmak istediğimi söyledim. Doktor Mendel hastaneden çıkarken korkulacak bir şey olmadığını söylediği için daha rahat olmalılar ki gerçekten de şu saate kadar kimse bir daha arayıp sormadı. Annem rahatlıktan çok, yaşadığı devasa hayalkırıklığı yüzünden benim sesimi duymak istemiyor olabilir. Hoş, ben de onunla tartışmayı dört gözle beklemiyorum. İkimiz de bir süre sakinleşsek daha iyi olacak.

İznin hemen bugün çıkmaması belki de daha iyi oldu. Birkaç saat önceki halimle beni Larkin'in yanına götürselerdi iki kelimeden sonra ona burada kalması için ben yalvarmaya başlayabilirdim. Şimdi daha iyiyim. Ne kadar olabilirse... Aklımın hala çalışan bir tarafı, mantıklı tarafı Larkin'i Rivka'ya gitmesi için ikna edecek yolu biliyor.

Sırt üstü uzanarak başımın üzerindeki şampanya renkli tavanı Larkin olarak hayal etmeye çabalıyorum.

"Bana dokunamıyorsun bile Larkin. Bundan sonra her öpüştüğümüzde yığılıp kalacağım korkacağım. Şimdi iyiyim, o yüzden beni düşünme..."

Lafın sonunu getiremiyorum. Beni düşünmemesini söyledikten sonra konuşmayı nereye çekeceğim hakkında tek bir fikrim bile yok—aslında var, ama söylemem gereken o şeyi önce benim kabullenmem gerekiyor, kabullenmem için de yaklaşık 50 sene geçmesi...

Derin bir nefes alıyorum, hadi tavan, biraz yardımcı ol!

"Şimdi iyiyim... Larkin, aramızdaki şeyin normal bir ilişki olmadığının farkındasın, değil mi? Bu aşk değil, bağımlılık."

Bir insanın başka bir insana bağımlı olması aşk değil midir zaten?

Ben kendi söylediklerimden şüphe ederken, kendi kelime oyunlarıma bile inanmazken Larkin bana nasıl inanacak? Tek bir bakışında aslında ne demek istediğimi anlayacak.

"Çok kötüyüm, canım çok yanıyor, her şeyden, herkesten nefret ediyorum, ama yapabileceğimiz bir şey yok. Birbirimize zarar veriyoruz ve sen bunu hak etmiyorsun Larkin..."

“Ve sen hak ediyor musun? Seni öldürüyordum Viva! Ortada suçlu olan biri varsa o da benim!”

Uzanıp bana dokunmaya çalışıyor, ama ben zorla da olsa geriliyorum. Korktuğumu anlayınca o da ellerini kendine çekip odada uzak bir köşeye oturuyor. Dışarıda bizi izleyen Doktor Mendel’in her an içeri atılmaya hazır olduğunu tahmin edebiliyorum. Bileğime taktıkları kalp ritmi dedektörünün ufacık bir alarmıyla bile beni odadan çekip çıkarabilirler.

“Ne söylemeye çalıştığımı anlamıyor musun?” diye soruyorum. Günlerdir kendi kendimi inandırdığım şeyi artık onun da anlaması gerekiyor.

“Bitirmek mi istiyorsun? Emin olamıyorum—ne zamandan beri bunu düşünüyorsun?”

Sesi o kadar çaresiz, o kadar üzgün çıkıyor ki...

“Başlayamadık bile Larkin! Şu halimize bak! O kadar saçma sapan bir yere geldik ki ben sana dokununca ölmekten korkar oldum...”

Bu adam günlerdir söyleyeceklerimi ezberlemeye çalışırken karşımda duran duvar değil, kanlı canlı bir insan. Larkin... Benim Larkin'im.

Ama geri adım atamam, bu kadar duygusal yatırımdan sonra olmaz, dayanmam gerek.

“Bunu mu devam ettireceğiz? Sen sadece bana uzaktan bakabilmek için mi Rivka'da aylarca bekleyeceksin?”

“Evet!”

Evet, elbette evet. “Hayır Larkin. İkimiz de bunu hak etmiyoruz.”

“Ben Rivka'ya gitmek zorunda olmasam aynı şeyi düşünecek miydin? O zaman da bitirelim diyebilecek miydin?”

Bakışlarımı kaçırıyorum. Aylardır bakmaya alıştığım, göremediğimde özlediğim mavi gözler bu sefer beni korkutuyor.

“Olayın senin Rivka'ya gitmenle ilgisi yok. Bütün bunlar o gün çiftlik evinde olduğumuz gece de yaşanabilirdi, ben o zaman da yatakta bayılıp kalabilirdim, o zaman da aynı şeyleri düşünmek zorunda kalacaktık. Ölebilirdim Larkin, beni sen öldürmüş olabilirdin.”

Korkunç bir şey yapıyorum, farkındayım, ama yalan söylemiyorum. Ayrı dünyaların insanları olduğumuz gibi saçma sapan bir şeyin karşısında durmuyoruz biz, bu tam bir ölüm kalım meselesi.

“Birbirimize aşık olmadığımızı düşünüyorsun...”

Hızla başımı kaldırıp Larkin'in gözlerinin içine bakıyorum. Biliyordum, bir yerde, bir şekilde hazırlıksız yakalanacağım kesindi! Kahretsin! İtiraz etmek anlamsız.

“Aşık mıyız?”

Delirmiş gibi bir an gülüyor ve kollarını açıp altı üstüne geçmiş odasını gösteriyor. “Sence!?”

Odadaki izler aşk acısından çok bir uyuşturucu bağımlısının çektiği bağımlılık krizlerine benziyor.

“Ne fark eder, Viva!?”

İrkilerek dikkatimi tekrar Larkin’e veriyorum. Aklımın iplerini bir kez kaybettikten sonra toparlamam imkansız, her şeyi duyuyor.

“Birisine aşık olmanın tek bir yolu mu var? Herkes tarafından kabul edilen belli sebepleri mi var? Ben sana aşığım, çünkü sen beni tamamlıyorsun! Sensiz yapamıyorum, çünkü bir kez seninle nasıl olabileceğini gördüm! Bağımlı mıyım? Evet! Şu anda sana dokunamıyor olmak ne kadar canımı yakıyor anlayabiliyor musun?”

Başımı sallıyorum ve kucağımda birleştirdiğim ellerimin üzerine iki damla yaş düşüyor, demek ki ağlıyorum, harika...

“Viva, beni dinle...” Önümde diz çöküyor, ama kesinlikle dokunmuyor. “Kapının dışında senin gibi benim gücümü paylaşabilen yüz, bin—*bir milyon tane* kadın bile olsa ben yine seni seçerdim. Aynı şey benim için geçerli olsa—“

“Kapının dışında beni dokunarak öldürebilme ihtimali olan bir milyon tane erkek olsa mı?”

Gülerek başını eğiyor. “Öyle demek istememiştim...”

Ben de gülümsüyorum. Çok eski bir şarkı vardır, *gülümse, yüreğin ağrısı bile, gülümse, parçalansa bile*¹ der, şu anda ikimiz de aynen bunu yapıyoruz.

“Şu anda benim kadar güçsüz ve sıradan olmanı dilerdim Larkin. Kapının dışındakiler umrumda değil.”

Az önce anlatmaya çalıştığı şeyin işte bu olduğunu söylemek ister gibi bir ışıkla gözleri bana dikiliyor, ama söylemesine gerek yok, ben zaten biliyorum.

Keşke geçirdiğimiz kısacık zamanda oradan oraya ısınlanıp saatlerce birbirimize sarılarak nasıl bir mucize olduğumuzu düşünmek yerine normal çiftlerin yaptığı gibi gezip tozsak, paparazzileri ya da metresleri düşünmeden beraber olsaydık. Keşke o bana, ben ona bu kadar bağlanmadan, normal çiftler gibi geçimsizlikten ayrı kalmak zorunda kalsak, anlamsızca kavga edip, sebepsizce barışabilecek kadar rahat olsaydık.

Yasakların, dedektörlerin ya da kalp krizlerinin canı cehenneme. Uzanıp iki elimle birden onun yüzünü tutuyorum. Sakalları heyecandan buz kesmiş avuçlarımı gıdıklıyor, ama bileğimdeki ufak aletten hiç ses gelmiyor. Demek ki bu dokunuş, bu duruş zarar vermiyor. Sadece bununla yetinebilir miyiz?

“Ne yapacağımızı sen bana söyle, lütfen. Sen ne dersen onu kabul edeceğim.”

Odasına adımımı attığımdan beri ona sorduğum en zor soru buymuş gibi gözlerimin içine bakıyor. Kafasının içindeki karmaşayı anlamak için akıl okuyabilmeme gerek yok. Çılgıncasına bir çıkış yolu bulmaya çalışıyor. İkimizin de üzülmeyeceği, sonu mutlu biten bir hikaye yazmak

¹ Charlie Chaplin – Smile / *Smile, though your heart is aching, smile, even though it's breaking.*

istiyor, ama başaramadığı çok açık. Ben günlerdir düşünüyorum, bulabilsem buraya gelmeme bile gerek olmadan şehrin en yüksek binasının tepesinden haykıracağım, ama yok işte, yok...

“Böyle bittiğine inanamıyorum,” diyor, sanki en başından beri gözünün önünde duran şeyi şimdi fark etmiş gibi şaşkın. “Özür dilerim, Viva.”

“Ne için? O gün benimle aynı asansöre bindiğin için mi?”

Başını sallıyor. Belli ki ikimiz de her şeyin nasıl başladığını düşünme aşamasına gelmişiz. “Suçu asansöre atabiliyorsak ne mutlu...”

Parmaklarımı saçlarının arasına sokuyorum, alnından, kulaklarının üzerinden çekip arkaya iterek düzeltiyorum. O kadar çok oyalanıyorum ki Larkin sonunda aklımdan geçen soruyu cevaplıyor. “Bir kez daha sana bir şey olursa—“

“Boşver, iyileşirim—“

“Viva—“

Uzanıp onun dudaklarını örttüğüm anda kapattığım gözlerimin arkasında şimşekler çakıyor, bileğimdeki alet delirmiş gibi ötmeye başlıyor ve odanın kapıları açılıp içeri birileri girdiği anda Larkin beni üzerinden itip ayağa fırlıyor. “Tamam! Tamam, bir şey yok—uzak duracağım, biraz daha vakit verin, lütfen.”

Ben yutkunarak oturduğum yerde dengemi bulmaya çalışırken Larkin geriliyor, geriliyor ve sonunda odanın diğer ucundaki koltuğa oturduğunda Doktor Mendel benim yanıma geliyor. “Viva? İyi misin?”

Başımı sallıyorum. Dengemi alt üst eden tek şey Larkin’in güçleri değil, bütün her şey bir anda üzerime çökmüş gibi hissediyorum. Birazdan bu odadan çıktığımda her şey bitecek. Larkin’i bir daha görmeyeceğim, hayatlarımız ayrılacak, ben belki fiziksel olarak daha iyi olacağım, ama ruhum bomboş kalacak.

“Konuşmamız bitti, gidebiliriz.”

Larkin oturduğu yerden ayağa fırlıyor. “Viva, hayır..”

Doktor Mendel’e tutunarak ayağa kalkıyorum ve Larkin’e bakarak hafifçe gülümsüyorum. “Uzatmanın ikimize de bir faydası yok, sen de biliyorsun. Hem nasılsa ikimiz de aynı şeyi düşünüyoruz. Rivka’ya git Larkin, beni düşünme...”

İşte ne oluyorsa o anda oluyor. Bütün hayatımı alt üst eden o mavi gözlerden yaşlar süzölmeye başlıyor. Larkin başını sallayarak tekrar oturuyor, benim kalbim parçalanıyor. O ağlıyor, ben gidiyorum...

Doktor Mendel beni odadan çıkardığı anda bileğimdeki dedektöre asılıyorum. Çekiştiriyorum, ittiriyorum, ama kahrolası şey çıkmıyor. “Birisi bunu kolumdam çıkarsın—Doktor—çıkartın şunu!”

Doktor Mendel hemen gelip kolumu tutuyor ve dedektörü çıkartıp birine uzattıktan sonra beni sarmalayarak insanların arasından çıkarıyor. “Fin’in evine gidiyoruz, tamam mı?”

Başımı sallıyorum. Buradan çıktığım sürece nereye gittiğim önemli değil.

Doktor beni bilmediğim yollardan götürüp evin bambaşka bir kapısından çıkarıyor, muhtemelen dış kapının önünde bekleyen gazeteci ordusundan kaçabilmek için yapıyor, ama ne soracak, ne de cevabını dinleyecek kadar sabrım var. Hiçbir şey söylemeden arabaya biniyorum, emniyet kemerini takıp ellerimi yüzüme kapatıyorum.

“Viva—“

“Konuşmayalım, gidelim, lütfen Doktor...”

Doktor Mendel birazdan arabayı çalıştırıyor ve ben eve ulaşana kadar bir kez bile ellerimi gözlerimden çekmiyorum. Bugüne dair ne kadar az şey hatırlarsam o kadar iyi...

*

“Ariel? Ariel, uyuyor musun?”

Fin’in fısıltısı ve odaya sızan ışıkla gözlerimi açıyorum, yüzüm duvara dönük, Ariel’in belime sarılmış olan kolları çözülüyor. “Şşşş, Viva uyuyor, ne oldu?”

Tekrar gözlerimi kapatıyorum. Ariel saatlerdir benimle birlikte duvarı izliyor, en azından uyuyormuş gibi yaparak içini rahatlatmak istiyorum.

“Eileen telefonda, gelip Viva’yı almak istiyorlar. Ne dememi istersin?”

Ariel yavaşça beni bırakıp yataktan kalkıyor. “Şimdi olmaz—telefon nerede, ben konuşurum...”

“Salonda, koltuğun üzerinde.”

“Tamam, kapıyı çok yavaş kapat...”

Birazdan kapı yavaşça kapanıp ışık ve sesler yok olduğunda tekrar gözlerimi açıyorum. Saatin kaç olduğunu bilmiyorum. Geceye mi yoksa sabaha mı yakınız emin değilim. Oda karanlık, ama gözlerim karanlığa alışkın. Yatakta doğrulup Ariel’in baş ucuma koyduğu bir bardak suyu alıp son damlasına kadar içiyorum. Boş bardağı aldığım yere bırakıyorum, ama elimi çekmek zor geliyor.

Ne yapacağım ben?

Şirkete geri dönemem. Larkin’den ayrılmak demek bütün Brent adını arkada bırakmak demek. Oraya gidip hiçbir şey olmamış gibi telefonla konuşup koşuşturmaya devam edemem, Dina’nın yüzüne bakamam, Ande’yle şakalaşamam.

Ben boş bardağa tutunmuş, ne yapacağımı düşünürken odanın kapısı tekrar açılıyor ve birazdan yatak arkamda hafifçe çökerek Ariel’in kolları omuzlarıma sarılıyor. “Uyanmışsın...”

Başımı sallıyorum. Hiç uyumadığımı bilmesine gerek yok.

“Annenler aradı, seni almak istediler, ama bırakmadım. İyi yapmış mıyım?”

Gülümseyerek bardağı bırakıyorum ve Ariel'in kollarına tutunuyorum. "Çok iyi yapmışsın. Annemin sesi nasıldı?"

"İyi. Merak etme, bir daha o günün konusunu açmaz."

"Ama beni görmeye hiç gelmedi."

"Gel demedin ki? Onlar da seni sıkboğaz etmekten korkuyorlar artık. Biraz daha etraf durulsun, mezuniyet geçsin—"

"Ariel, ben işten ayrılacağım."

Ariel bir an sessiz kalıyor. Saçmaladığımı söylemesinden çok korkuyorum.

"Tamam, ama hemen haber vermen gerek, onlar da yerine birini aramaya başlasınlar—gerçi Dina tahmin ediyor olmalı."

Şaşkınlıkla başımı yana çevirip göz ucuyla arkadaşşıma bakıyorum. "Kızılmıyor musun?"

"Ne için?"

"Geleceğimi çöpe attığım için?"

Gülüyor. "Sırf biraz daha orada çalışmış olmak için kendine işkence etmene gerek yok. Başka işler de bulunur."

"Bulunur değil mi?"

"Tabii bulunur! Hadi gel, bugün Çarşamba, yemek yapıyorum."

Çarşamba, Ariel'in yemek günü, gelenek, tanıdıklık...

Örtüleri üzerimden itip dağılmış saçlarımı toplayarak yataktan kalkıyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Tembel Pizzası!"

Ariel bana en küçük ayrıntısına kadar pizzasının tarifini anlatıyorken odadan çıkıyoruz. Bizi gören Fin'in yüzü öyle bir aydınlanıyor ki odaya girdiğime bile pişman oluyorum. Çok geçmeden Ariel mutfağı istila ediyor, Fin ve ben sarmaş dolaş tezgahın önündeki küçük taburelere tünerken hayat devam ediyor...

* * *

Bir arkadaşım ne zaman işleri kötü gitmeye başlasa “Hayattan hiçbir beklentim kalmadı!” derdi. O zamanlar bir insanın hayattan beklentisinin kalmaması sadece ironik bir şaka gibi gelirdi. Ama artık biliyorum, çünkü Larkin hayatımdan çıktığından beri benim de hayattan hiçbir beklentim kalmadı.

Hiçbir şeyden zevk alamıyorum. Yaptığım her şey yalnızca günlerin geçmesini sağlayan farklı aktiviteler. Yediğim yemekler, dinlediğim müzik, gördüğüm filmler ya da önceki gün Ariel’in beni sürükleyerek götürdüğü o konser... Çocukluğumuzdan beri hiç utanmadan dinlediğimiz tek pop grubunun yıllar sonra bir araya geldiği o efsanevi konser beni bir kaç hafta önce zevkten dört köşe edebilecekken, şimdi sıkıcı ve başarısız bir klasik müzik dinletisiyle aynı kulvarda koşuyor.

Her günüm hasta olup yatağa düşmeden önceki o gri günler gibi geçiyor. Her an halsizlikten gözlerim kapanacak, midem bulanıp, başımı bile kaldırmaya mecalim kalmayacak gibiyim. Bir taraftan bir an önce hastalığın beni güçsüz düşürmesini ve işini bitirmesini bekliyorum, bir taraftan da inatla savaşıyor, çünkü yatağa düşersem ne zaman tekrar ayağa kalkabileceğimi kestiremiyorum.

Zaman geçtikçe bu ayrılığın Leon’la olan ayrılığımın ne kadar farklı olduğunu daha iyi anlamaya başladım. Leon’dan sonra haftalarca ağladığım o zaman içinde pişman olduğum bir ton farklı şey vardı. Leon’la beraber olamamak elbette canımı yakıyordu, ama can açısından çok, biraz daha cesur olamadığım için kendime kızıyordum. Neden aileme bu kadar bağılıyım? Neden yıllar sonra—belki de hiçbir zaman elde edemeyeceğim o gösterişli kariyer için sevdiğim adamı bırakmak zorundaydım? Neden Ariel ve Fin’den uzak kalmak, düzenimi bozmak, her şeye baştan başlamak o kadar zor geliyordu? Okula Leon’un yanında, uzaktan da devam edebilirdim. Mutlaka sınıfta oturup dersi dinlememe gerek yoktu, ama yapmadım. O deneyime sırtımı dönemedim. Ailemi ya da Ariel ve Fin’i sık sık ziyaret edebilirdim, ama eskisi gibi olmazdı. Ortak yaşadığımız hayatın getirdiği o içtenliği arkamda bırakamadım.

Cevap başından beri belliydi aslında; o zamanlar Leon dışında tutunabileceğim, benim için hala önemli olan şeyler vardı, bırakamayacağım, fedakarlık edemeyeceğim, sabit şeyler.

Artık yok...

Larkin’le paylaştığım şey o kadar farklı ve özeldi ki, onunla yaşadığım hayat her şeyden bağımsızdı. Onunlayken her şey mümkündü sanki. Ailemden ya da arkadaşlarımdan uzak olmak, gösterişli bir kariyer ya da bütün hayatımı darmadağın edip tekrar başlamak o kadar da korkutucu gelmiyordu. Larkin’le beraberken dünyanın unutulmuş bir köşesine gidip sadece balık tutarak da

yaşayabilirdim. Cesurdum, yapmaktan korktuğum, geride bıraktığımda özlemini hissedeceğim bir şey kalmamıştı.

Bu umursamazlığım ve bir şekilde etrafımda olan bitenlerle bağımın kopmuş olması elbette ki o bırakmaya kıyamadığım insanları endişelendirmeye başladı. İki ya da üç gün önce (sık sık günleri karıştırdığımı söylememe gerek var mı bilmiyorum) Ariel'in Doktor Mendel'le yaptığı bir telefon konuşmasına kulak misafiri oldum. Ariel'in kısık sesi daha önce hiç tanık olmadığım bir endişeyle çıkıyordu.

“Belki de bir psikolog tavsiye etmenin zamanı gelmiştir Doktor, ne diyorsunuz?” diye sordu Ariel, ara sıra duraklayıp Doktor'un açıklamasını beklediği belli oluyordu. “Bilmiyorum, bana daha ağır bir depresyon gibi geliyor... Hayır, öyle bir şey görmedim, ama genel olarak çok kopuk, siz de biliyorsunuz... Tamam—tabii, geceleri kontroller devam ediyor. Ben uyanamasam bile Fin bakıyor... Anladım, teşekkürler Doktor, görüşmek üzere...”

O gün konuştukları şeyin aslında ne olduğunu ancak bugün anlayabildim, parçalar az önce birleşti; Ariel benim intihar etmemden korkuyor.

Yurttaki odamızı bırakıp mezuniyete kadar Fin'in yanına yerleştiğimizden beri odamdaki makas, cımbız ve bilimüm keskin ya da sivri alet bir anda kayıplara karıştı. Düzenli kullandığım ilaçların yeri her gün değiştiği için sürekli Ariel'e ya da Fin'e sormak zorunda kalıyordum. Sebebini şimdi anlıyorum. Anne ve babaların yeni yürümeye başlayan bebeklerini korumak için evdeki sivri köşeleri kaplayıp, prizleri kapattıkları gibi Ariel ve Fin de beni kendimi öldürmekten korumaya çalışıyorlar.

“Ariel, ağrı kesiciyi yine bulamıyorum, nereye koydun?”

Ariel hemen Fin'in kollarını üzerinden atıp televizyonun karşısından kalkıyor ve makarna tencerelerini koyduğumuz çekmeceyi açıp uzak bir köşesine uzanarak ufak ilaç şişesini çıkarıyor. Bana sormadan şişenin içinden iki küçük hap alıp şişeyi daha sonra yeni bir yere saklamak üzere cebine atarak bir bardak suyla birlikte reçetede yazan dozajı bana kendi elleriyle veriyor. “Al bakalım. Başın mı ağrıyor?”

“Ariel, intihar etmeyeceğim.”

En iyi dostumun her zaman bilmişlikle parlayan ela gözleri bu sefer saklamaya çalıştığı şaşşal bir şaşkınlıkla suratıma dikiliyor. “Ne—tabii ki etmeyeceksin! Nereden çıktı şimdi?”

Fin de televizyonun sesini kapatıp yanımıza gelirken ikisine birden bakarak hafifçe gülümsüyorum. “Her gece farklı saatlerde kontrole geliyorsunuz, ilaçlarımı, hatta tırnak makasımı bile saklıyorsunuz. Merak etmeyin, intihar edecek kadar delirmedim.”

Ariel gülerek başını sallıyor. “Öyle bir şey yapmıyoruz, sen kafanda kuruyorsun—al şu ilaçları.”

“Ariel, Doktor Mendel'le konuştuğumu duydum, saklamana gerek yok, ters tepmeyecek merak etme.”

Ariel yutkunarak bana bakınca Fin onun elindeki su bardağını ve hapları alıp bana uzatıyor. “Sen şunları iç. Ariel, sen de bana bak.”

Ben hapları ağzıma atıp bardaktaki suyu devirirken Ariel de söz dinleyerek Fin’e bakıyor.

“Viva intihar falan etmeyecek. Sana başından beri söylüyorum—“

“Herhalde etmeyeceğim! Sana söylediklerimi ne kadar çabuk unutmuşsun, ayıp Ariel.”

“Ama—“

“Ama falan yok. Her zaman demez miyiz, ölmenin en rezil yanı ardından kalanların üzülmeyeceği diye. Ben senin üzüleceğini bile bile neden kendi canıma kıyayım?”

Ariel boş bir ifadeyle başını sallıyor. Belli ki o da günlerdir benim intihar etme olasılığımın ne kadar absürd, ne kadar gerçek dışı olduğunu bir kez daha fark ediyor.

Lisedeyken alt sınıflardan bir kızın intihar ettiği gün okulda onun için bir anma töreni düzenlenmişti. Törenden sonra da okuldaki herkes sırasıyla—isterlerse gruplar halinde—okulun rehberlik öğretmeniyile görüşecekti. Tabii ki tuvalete bile beraber giden Ariel ve ben bu sefer de ayrılmayı reddedip rehberlik öğretmenin odasının dışında sıramızın gelmesini bekliyorduk. Hatırlayabildiğim kadarıyla ilk defa o zaman ölümün ne olduğunu konuşmuştuk.

“En çok ne için üzüliyorum biliyor musun?” dedim.

Ariel odaya girip çıkanları, neredeyse bayılacakmış gibi ağlayan bir grup kıızı ve bir köşede portatif bilgisayar oyunlarını oynayan tipleri izlerken dalgınca “Ne için?” diye sordu.

“Kelsey bir daha sabah kahvaltı edemeyecek ya da konserlere gidemeyecek—mezuniyet balosuna da gelemeyecek.”

“Eminim cennet buraya bin basıyordur, boşversene.”

“Geride kalanlar ne olacak? Bütün hayatları bir anda değişti. Artık evde Kelsey yok. Annesi ve babası onun mezuniyetini, evliliğini, çocukları—hiçbir şeyini göremeyecek. Yapılan planlar iptal oldu. Eşyalarını ne yapacaklar? Onları nasıl toplayacaklar, kime verecekler? Ben cesaret edemezdim—Ariel?” Yanımdan gelen küçük hıçkırık seslerini duyunca diğerlerini izlemeyi bırakıp Ariel’e döndüm. “Ağlıyor musun?”

“Ağlıyorum tabii!” dedi ve atılıp bana sarıldı. “Sakin ölme! Duydun mu? Sakin.”

Ölmeyeceğime söz verirken gülüyordum, ama biraz daha sarılmış halde kaldıktan sonra ikimiz de yelkenleri suya indirip hüngür hüngür ağladık.

İşte o günden beri birimizin diğerinden önce ölmesi yasak. Yoksa kim bizim eşyalarımızı toparlayacak? Kim her gün gittiğimiz yerlere gidip, diğerinin parfümünü ya da şampuan kokusunu aldığı anda bir köşeye kıvrılıp ağlamaya uğraşacak?

“Ben sana ölmeyeceğim diye söz vermedim mi?” diye soruyorum, Ariel de başını sallıyor.

“Verdin—ama yine de korktum! Ruh gibi dolaşıyorsun!”

İşin o tarafına itiraz edemem. Başımı sallıyorum. “Ruh gibiyim, ama gerçekten bir ruh olmayı planlamıyorum, rahatla. İyileşeceğim, biraz zaman verin...”

Birkaç yüzyıl kadar.

“Biz zamanı veriyoruz, ama diğerlerini bilemiyorum. Gazetecilere teker teker uzaklaştırma kararı çıkartmamız gerekecek.”

Sıkıntıyla iç çekerek bir kez daha başımı sallıyorum. Gazeteciler, paparazziler, fotoğraf makineleri, flaşlar...

Uzun zamandır ben etraftayken televizyon açılmıyor, çünkü ne zaman kıyıda köşede kalmış bir magazin veya sohbet programına denk gelsek birileri ya Larkin’in ya da benim adımları anıyor. Çoktan milletin ağzına sakız olmamışsınız gibi, daha da tuhafı Morina gündeminde başka önemli bir şey yokmuş gibi tekrar tekrar her şeyi anlatıyorlar, tartışıyorlar.

Kimsenin beni tanımadığı, basında sadece 6 yaşında şapşal bir fotoğraf olarak tozlu raflara kaldırıldığı günleri özölüyorum. Herkes Larkin Brent’i ve Vivian Royd’u konuşurken ben nasıl hayatıma devam edebilirim?

Edemem. Edemiyorum da...

*

Mezuniyetten önce Brentlerle ilgili yapmam gereken son bir şey var: gidip şirketteki masamı benden sonra gelecek olan asistan için boşaltmak. Eşyaları toplayıp bir kutuya koymak kolay, asıl zor olan orada yaşadıklarımı toplayıp bir yere kapatabilmek...

Beni gören herkesin yüzünden biraz buruk, biraz da korkak bir gülümseme var. Zamanında gidip baskıları geciktirdikleri için kavga ettiklerim bile gelip bana sarılıyorlar.

“İyi şanslar Viva.”

“Özletme, ara sıra bizi ziyaret et Viva.”

“İyisin, değil mi Viva? İyi görünüyorsun...”

Standart tepkiler...

“İyiym, teşekkür ederim.”

“Ben de sizi özleyeceğim...”

“Her şey için sağolun.”

Sonunda herkes varlığını kabul ettiği gibi gidişimi de kabullenip eski koşuşturmacasına döndüğünde ben son durağıma bakıyorum: Dina Brent’in ofisi. Bugün toparlanmak için geleceğimi biliyor, ama kapısı kapalı. Kırgın mı? Kızgın mı? Üzgün mü? Hiç bilmiyorum. İki hafta önce işten ayrılacağımı bir emaille haber verebildim ve uzun zamandır ilk defa bugün ofise adım atıyorum. Yurt odama gelip Larkin’le konuşmamı istediğinden beri Dina Brent’i görmüyorum. Neredeyse bir ay...

Kapıyı tıklatışımla Dina’nın içeri girmemi söylemesi bir oluyor, belli ki bir süredir odaya girmekten çok odayı *izlediğimin* farkında. İçeri girdiğimde alışık olduğumdan daha farklı bir

manzarayla karşılaşıyorum; her zaman meşgul olan Dina Brent'in telefonları çalmıyor, odasındaki televizyon kapalı, bilgisayarının kapağı inmiş, masanın köşesinde yığılmış olan dergi taslakları hala aralanmamış ve beyaz saçlı güzel kadın buruk bir gülümsemeyle bana bakıyor.

“Zaman geldi demek...”

Başımı sallıyorum ve boğazımdaki yumruya aldırmadan Dina'nın bana açılan kollarına uzanıp ona sarılıyorum. Hayatımı değiştiren kadına, sevdiğim adamın annesine, hayal dünyamın kraliçesine sarılıp onun pahalı, ama abartısız parfümünü derin bir nefesle içime çekiyorum.

“Her şey için teşekkür ederim efendim.”

“Asıl ben teşekkür ederim Viva. Umduğumun ötesinde bir asistan—bir dost olduğun için.”

Gözyaşlarımın parmaklarımla asıldığım ipek gömleği lekelememesi için Dina Brent'ten ayrılıyorum. Ben her zamanki gibi hiç çaba harcamadan göz yaşı döküyorken karşımdaki kadın son derece sakin ve asil, gülümsüyor. “Ne kadar oldu? 7 ay?”

Başımı sallıyorum. “Bu ayın sonunda 8 olacak.”

“İnan yıllar geçmiş gibi geliyor Viva. En az Ande yanımdan ayrılıyormuş gibi üzülüyorum, ama kalmanı istemem bencillik olacak.”

Cevap veremiyorum. Bir yanım kalmamı istediğini duymak istiyor, ama diğer tarafımsa eğer duyarsam itiraz edemeyeceğimden korkuyor. Dina Brent duruşumdan mı, yoksa acı çeker gibi ona bakışından mı anlıyor emin değilim, ama ısrar etmiyor.

“Eşyalarını nereye istersen oraya yollatacağım—“

“Gerek yok efendim—“

“Lütfen, en azından bunu yapmama izin ver.”

En azından? Hayallerimin kraliçesi şaka yapıyor galiba. Bu kadın olmasaydı asla olağanüstü bir şeye sahip olamayacaktım. Belki ölümle yüz yüze gelip, muhtemelen hayatım boyunca beni aşka ve ilişkilere karşı kötürüm bırakan bir ilişki de yaşamayacaktım, ama en azından pişman değilim, bu da bir şeydir...

“Ayrıca tavsiye mektubunu da e-mail olarak sana yolladım. Çıkış tazminatın çoktan hesabına yattı.”

“Ama ben kendi isteğimle—“

Dina Brent kırık bir gülümsemeyle bana bakarak bir patron değil de bir annenin şefkatiyle uzanarak hafifçe çenemi tutuyor. “Son birkaç aydır olan hiçbir şey isteyerek olmadı, farkındayım. Asla hakkın olmayan bir şeyi istemeyeceğini biliyorum, sen de vermeyeceğimi biliyorsun, o yüzden tazminat olayını tartışmayalım.”

Uslu bir çocuk gibi başımı sallıyorum. İşte bu his oldukça tanıdık.

“Ne zaman ve nasıl olursa olsun senden haber almak beni hep memnun eder Viva.”

“Biliyorum efendim, teşekkür ederim.”

Dina Brent'in vedası uzanıp saçlarımı düzelterek tek omzundan bırakmak şeklinde oluyor.
“Kendine dikkat et tatlım...”

Başımı sallıyorum. Umarım başarıyorum...

*

“Geldi, Asher! Viva geldi!”

Annemin sesi evin bütün açık kapılarından ve pencerelerinden taşıyor. Olur da kapıyı kapalı görüp geri dönmekten korkarmış gibi evin her köşesi beni içeri davet ediyor.

“Bırak bebeğim, bırak baban alır bavulları, gel buraya!”

Bagajı açık bırakıp gülümseyerek bana koşturan anneme sımsıkı sarılıyorum. Ne bir özür, ne de en küçük bir tartışma geçirmeden ikimiz de her şeye bir perde çekip en son hatırladığımız güzel anların birinden hayatımıza devam ediyor gibiyiz. Anne ve çocuğu arasındaki kayıtsız şartsız sevginin güvencesine şükrederek bir süre bebek gibi el üstünde tutulmayı kabul ediyorum.

“Diplomayı görmeden bavul falan taşımam!”

Gülerek bagaja eğilip sırt çantamın içinden silindir şeklinde koyu kırmızı bir kutu çıkarıyorum ve babama uzatıyorum. “Törende çektiğiniz fotoğraflar yeterince kanıt olmadı mı baba?”

“O kağıt çerçevelenip duvara asılmadan kanıt olmaz—işte bu!” Babam açtığı diplomayı kaldırıp yolun karşısında çimlerini biçen komşuların birine gösteriyor. “Kızım üniversiteden mezun oldu!”

Çim biçen komşudan başlayarak annemin ve babamın şen seslerini duyan herkes yanımdan geçtikçe bizi tebrik ediyor. Gülümseyip teşekkür ettiğim o kısacık dakikalarda sanki yıllarca küçülüyorum. Bavullarla birlikte eve ilerlerken 21 yaşında bir üniversite mezunu değil de 4 sene önce evimi bırakıp gitmiş 17 yaşındaki o genç kız oluveriyorum.

“SÜRPRIIIIIIIIZ!!!”

Bir anda evin içinden patlayan çığlıklarla elimdeki çantayı yere düşürüp korkuyla kalbimi tutuyorum. “Ariel!”

Bir tek Ariel mi, Ariel'in annesi ve babası, Fin'in ailesi, liseden birkaç arkadaşım ve Leon da benim kesinlikle beklemediğim ve açıkçası ummadığım sürpriz partideler. Yüzlerinde güller açıyor.

“Nasıl da üçümüz de mezun olduk, ayrı ayrı sevineceğimize toplu halde yer yerinden oynasın dedik!”

Fin arkadan ellerini kaldırarak Ariel'i işaret ediyor. “Biz bir şey demedik, hepsini Ariel dedi.”

Bunun üzerinde ortak arkadaşlarımız hep bir ağızdan Fin için besteledikleri “Aşık Kılıbık” şarkısını söylemeye başlayınca ben de kahkahayı basıyorum. Çıkan ses sanki benim değil, o denli yabancı ve mutlu...

Kılıbık uçuyor, Kılıbık kaçıyor, her bir gözünden ışıklar saçıyor!

Uç Kılıbık uç! Kaç Kılıbık kaç! Ariel keçilerini sayıyor!

Kılıbık gülüyor, Kılıbık seviyor, her bir cebinden boncuklar sarkıyor!

Gül Kılıbık gül! Sev Kılıbık sev! Ariel çocukları sayıyor!

Bizim Fin kılıbık, Aşık Kılıbık, gözü hiçbir şey görmüyor!

Gör Kılıbık gör! Bak Kılıbık bak! Ariel seni ne çok seviyor!

* * *

“Bilim çevreleri bu durumun Royd Sendromu olarak anılmasına—“

İçeri girdiğim anda babam televizyonu aniden kapatıp bana dönüyor. “Hazır mısın?”

Çantamdan arabanın anahtarlarını çıkarırken televizyonu işaret ediyorum. “İzleyebilirsin baba. 5 ay oldu, ayrıca soyadımız tarihe geçiyormuş, duydum...”

Babam omuzlarını silkiyor. “Tarihe geçmeyen bir biz kalmıştık, o da oldu, özel bir şey değil.”

Gülüyorum. Aslında babam haklı, zaman her şeyi o kadar çabuk tüketiyor ki beş ay önce fotoğrafçılardan kaçmak adına, gittiğim her restoranın arka kapısını eskitirken şimdi kimse yüzüme bakmıyor. Yakında sadece biyoloji kitaplarında öğrencilerin ezberlemekten nefret edecekleri bir terim olarak kalacağım.

“Ariel’le gelinlik provasından önce Doktor Mendel’e uğrayacağım. Aylık kan testi... Oradan çıkınca Ariel’le işimiz ne kadar sürer bilmiyorum, belki bu gece onunla kalırım.”

“Vivian, gidiyor musun?”

Annem ellerini kurularak mutfaktan çıkıyor, ona da planımızı kısaca anlatıp detaylar için arayacağıma söz vererek evden çıkıyorum. Doktor Mendel’in ofisine gitmem sadece yarım saatimi alıyor, ama kliniğin bekleme odasındaki kalabalık beni korkutuyor. Beni tanıyan hemşirelerden biri koluma girip beni daha sakın bir köşeye çekiyor.

“Gel Viva, senin işini halledelim, Doktor Mendel’in biraz önce acilen ayrılması gerekti...”

Doktor Mendel’in bana haber vermeden “acilen” ayrılması aylardır alıştığım bir durum. Rivka’ya gittiğini biliyorum. Bana hiçbir zaman oraya gittiğini söylemiyor, ama Larkin’in ondan başka bir doktor istemeyeceğini de adım gibi biliyorum.

Larkin’le ayrıldığımız günden beri her ay düzenli olarak bu kliniğe gelip testlerimi yaptırıyorum ve bazen burada, bazen de tamamen rastgele yerlerde Doktor Mendel’le karşılaşıyoruz. Ben ona Larkin’in nasıl olduğunu sormak istiyorum ve muhtemelen o da bana anlatmak istiyor, ama ikimiz de konunun yakınından bile geçmiyoruz. Onunla ilgili ne kadar az ayrıntı bilirim yokluğuna o kadar çabuk alışabilirim. 5 aydır tek bir haber bile alamıyorum, alıştım mı? Hayır, hiç...

Her gece yatağa girdiğimde aynı şeyleri düşünüyorum. Larkin de beni düşünüyor mu? Doktor’a beni soruyor mu? Yoksa o benden önce davranıp bütün bu olanlara alıştı mı?

Bütün soruları kafamdan defalarca geçirip çoğu zaman hiçbirine bir cevap bulamadan öylece uyuyup kalıyorum.

Larkin’le bu kadar bağlantılı olmak aynı sırada oturduğum bir arkadaşla kavga edip küsmeye benziyor. Sıranın ortasından bir çizgi çekip “Silginin ucu bile burayı geçmeyecek!” diyerek ilk

anın ateşiyile saçma sapan bir anlaşma yapmış gibiyim. Larkin’le yaptığım tek taraflı anlaşmanın üzerinden 5 ay geçti, aramıza çektiğim çizgi gittikçe silikleşiyor, Larkin hala orada, sırada hemen yanımda oturuyor, başımı biraz çevirsem silgisini de, onu da, yaptığı her şeyi de görebileceğim ama yapmıyorum. Ortadaki çizgi onu benden uzaklaştırıp rahatlatmak yerine daha büyük bir işkence oluyor. İşte severek ayrılmak tam olarak böyle bir şey.

Saniyeler içinde kafamda geçen şeyler başımı ağrıtmadan önce derin bir nefes alıp etrafıma bakıyorum.

“Neden bugün bu kadar kalabalık?”

Hemşire beni boş bir köşeye oturtup en son 8 yaşındayken gördüğüm eski model tüpleri ve iğneleri getiriyor. “Karil’deki saldırıyı biliyorsun—“

Başımı sallıyorum, ama Karil’deki e-devlet kaynaklarına dadanan hacker’ın Morina’yla, dahası benim biricik kliniğimle olan ilgisini pek çözemiyorum. Belki de çok açık bir ilgisi var, ama ben gazete, dergi ve televizyon gibi iletişim araçlarının varlığını unutacak noktaya geldiğim için cahil kalmış olabilirim. “Bizimle ne ilgisi var?”

Hemşire sol kolumu alıp turnikeyi dirseğimin biraz üzerine dolayarak iyice sıkarken cevaplıyor. “Dışardakilerin neredeyse hepsi Karil’den geliyor. Karil’in devlet kayıtlarına güvenmedikleri için vücut sıvılarını orada test ettirmek istemiyorlar. Haklılar, ben de olsam istemezdim, ama maalesef küresel sağlık sigortasının sınır dışındaki testler için bir kotası var, aşıldıktan sonra bütün testleri eski yöntemle yapıp kargoyla test merkezine yollamamız gerekiyor. Buradan sonuç almamız yasak. İki saat içinde maalesef kotayı aştık, bundan sonraki bütün testlerin böyle yapılması gerekiyor. Muhtemelen bir hafta daha böyle devam edecek—istersen başka tarafa bakabilirsin iğneyi batıracağım.”

“Önemli değil,” diyerek koluma batan iğneyi ve tüpün içine süzülen koyu kırmızı kanı izlerken iç çekiyorum. “Sonuçları almak ne kadar sürecek?”

Hemşire dolan tüpü çıkarıp daha küçük bir tanesini iğnenin ucuna takıyor. “En kötü ihtimalle bu akşam, kuryelerin ne kadar hızlı olduğuna bağlı. Ben Doktor Mendel’e haber vereceğim...”

Başımı sallıyorum, o sırada ikinci tüp de doluyor ve hemşire iğneyi çekip küçük bir pamuk parçasıyla deliğin üzerine bastırırken turnikeyi çıkarıyor. “Biraz böyle kalsın, sonra sana süslü yara bantlarından vereceğim.”

“Pembe olanlardan istiyorum!”

Hemşire ciddiyetle başını sallayarak tüplerin üzerine hızla “V. Royd” yazıp diğerlerinin yanına koyuyor ve çekmecedan ufak, yuvarlak bir yara bandı çıkarıp pamuğun yerine yapıştırıyor. “Tamamdır, gelecek ay görüşürüz Viva.”

Ariel'in gelinliğini hazırlayan butiğe girdiğimde geç kaldığım için beni azarlayacak olan bir Ariel beklerken tam tersi, çoktan gelin ve nedimesi için hazırlanmış şampanyayla çakırkeyif olmuş bir zevk topu buluyorum.

“Şimdiden sarhoş mu oldun?”

Benim sesimi duyunca Ariel yerinden fırlayıp hemen bir kadeh daha kapıyor ve yanıma yanaşıp kadehi elime tutuştururken kulağıma fısıldıyor. “Gelinliğe bir ton para veriyorum, ne verirlerse yiyip içeceğim.”

Canım arkadaşım doğru söylüyor. Geçen sene ilk demosundan sonra aldığı teklifle çok satan bir albüm kaydetmek yerine reklam müzikleri konusunda uzmanlaştığı için aldığı para pek de cüzdanını kabartmıyor. “Havyar bile var, hemen dadan...”

Ben gülerek kadehimden büyük ve yarı tatlı bir yudum alırken bizim durduğumuz devasa deneme bölümünü dükkandan ayıran perdelerin arasından ufacık tefecik bir terzi kadın çıkıyor. “Ah, baş nedimemiz de gelmiş, hemen işe koyulalım.”

Baş ve tek. Ariel de ben de gelinlerden önce sıra sıra nedimelerin yürüyüp etrafa gülücük saçtığı düğünlerden oldum olası nefret etmişizdir. O yüzden sık sık çocukluğumuzda yaptığımız düğün anlaşmasını tazeleriz, ilk ve en önemli şartı şudur: ikimizin de düğününde birbirimizde başka nedime olmayacak. Antlaşmanın ilk şartı tamam, Ariel sonunda evleniyor, ama gerisi hakkında o kadar umutlu değilim.

Leon'la beraberken (ve tabii ki onunla evleneceğime kesinlikle eminken) her şey planlıydı. Leon ve Fin birbirlerinin sağdıçı olacak, Ariel ve ben de nedimeler olarak salınacaktık. Leon hala Fin'in sağdıçı, ama artık damat olma hakkını kaybetmiş görünüyor. Her ne kadar hala teknik olarak bekar olsa da, benim kulvarımdan çıktığı açık. Paris'le bir öyle, bir böyle geçen ilişkileri arasında “sıcak yatak” olarak rol almayı şiddetle reddediyorum.

“Bayan Fisk, artık üstünüzü değiştirebilirsiniz sanırım...”

Ariel keyifle zıplayarak kadehini bana veriyor ve hemen soyunmaya başlıyor. “Eğer geçen haftadan beri kilo aldıysam kendimi keseceğim, aylardır ekmek yemiyorum!”

“Tığ gibisin tığ!” diyerek Ariel'in kadehini de kendiminkine boşaltıp geniş ve yumuşak koltukların birine seriliyorum. Ariel'in vücudunu saran uzun ve ince gelinliğinin aksine benim uçuşan etekli rahat eflatun elbisem hemen yanımdaki krakerleri ve baharatlı ekmekleri istediğim kadar tüketebilmeme izin veriyor.

“Sığdım! Sığdım—şükürler olsun!”

Ariel keyifle sağa sola zıplarken ben hem ona, hem de elindeki iğnelerle ters ters bakan terzi kadına gülüyorum. “Tamam Ariel, sakın ol, iğneler bir yerine batacak.”

“Ben sığdım ama bakalım Fin smokinine girebilecek mi? Geçen hafta her akşam yediğiniz pizzaları görmedim sanmayın, senin hatrına bir şey demedim.”

Konu hakkında yorum yapmayı redderek ağızıma ufak bir çörek atıp gelinliğin etek ucundaki işlemleri işaret ediyorum. “Muhteşem! Haika!”

Ariel gözlerini devirerek ellerini beline koyuyor. “Ağızındakini yut, boğulacaksın.”

Bir yudum şampanya alıp ağızımdaki yığıcı daha yumuşak bir hale getirirken telefonum çalıyor. Fin arıyor.

“Eet? Aazım dolu.”

“Sakın benim aradığımı belli etme.”

Lokmamı bütün bir şekilde yutup kaşlarını çatınca Ariel aynadan bana bakıyor. “Kim?”

“Söyleme Viva!”

“Annem,” diyerek yerimden kalkıyorum. “Ben hemen dışardayım, siz devam edin.”

Perdeleri aşıp butiğin diğer ucuna kadar yürüdüktan sonra ancak Fin’e cevap verebiliyorum. “Fin sakın smokin küçük geliyor deme, Ariel ikimizi de öldürür—diyeceksen de şimdiden kismaya başla, haftasonuna kadar ancak çökersin.”

“Smokinde bir şey yok, yüzüklerin içindeki yazıyı yanlış yazmışlar, değiştirmeyiz diye tutturdular, şimdi birisine kafa göz gireceğim—“

“Ne yazmışlar?”

“Ariel ve Fin. Donsuza dek.”

Gülüşümü gizlemek için elimi ağızıma kapatıyorum ama genzimden çıkan ses Fin’in tepesini attırmaya yetiyor. “Gülme! Bari sen gülme! Donsuza dek nedir Viva!? D ve S nasıl karışır!?”

“Klavyede yan yanalar—“

Fin bana karmakarışık bir şeyler bağırp telefonu suratıma kapatınca yüzümü buruşturup bu sefer ben onu arıyorum. “Tamam, özür dilerim. Hiç mi değiştirmiyorlar, yoksa para mı istiyorlar.”

“Para istiyorlar, ama tek kuruş vermem! Doldurduğum form ellerinde, S yazıyor orada,” Fin telefonu ağızından uzaklaştırıp uzakta bir yere bağılıyor. “S yazıyor! Sonsuza dek! Neden evlilik yüzüğüme donsuza dek yazdırayım, kafayı mı yediniz!?”

“Fin—“

“O zaman o adamı da kovun, herkesi kovun! Ne demek bir yanlışlık olmuş—“

“Fin!”

Fin’in sesi tekrar telefona yaklaşıyor. “Ne var! Yani—pardon Viva, ne yapacağımı şaşırdım. Leon da ortalarda yok. Ariel esprili bir kızdır, ama yüzüğünde don yazmasına ne der bilemiyorum.”

“Tamam sakın ol, ben birazdan yanına geliyorum, kimseyi dövme.”

“Ariel ikimizi de öldürecek.”

Gülüyorum. “Hiçbir şey olmaz, ben gelip oradakilere hadlerini bildireceğim, beni bekle.”

Fin’le anlaşp telefonu kapattıktan sonra tekrar Ariel’in yanına dönüyorum. “Annem evden çıkarken fırını kapatıp kapatmadığını unutmuş, gidip ona bakacağım, yarım saate dönerim.”

Ariel’in devirdiğı kadehler şimdi işime yarıyor, çünkü benim dandik yalanıma karşılık annemin neden *ışınlanarak* kontrole gitmediğini sormadan gülerak başını sallıyor. “Tamam, bizim işimiz daha uzun sürer, değil mi?”

Yere eğilmiş olan terzi de başını sallayınca ben pılımı pırtımı toplayıp kendimi butikten dışarı attığım gibi arabaya binip Fin’in imdadına koşuyorum.

*

“Size tek kuruş koklatmam anladınız mı beni? Koklatmam! Verin o parayı bana—evet, güzel.”

Kuyumcunun elinden paraları çekip Fin’in göğsüne yapıştırdığım gibi onu da kolundan çekiştirerek dükkandan çıkarıyorum. “Aptal herifler!”

Fin bir elindeki paralara, bir de bana bakıp gülümsüyor. “Rahatladın mı?”

Sinirden dağılmış saçlarımı geriye ittirip ona bir bakış atıyorum, ama o kadar çok sırtıyor ki ben de dayanamayp kakhahayı basıyorum. İkimiz gülerak arabaya bindiğimizde Fin bedaya getirdiğı yüzükleri çıkarıp içlerini tekrar okuyor. “Donsuza dek... O kadar da fena değil.”

“Tabii değil, hatta mecaz. Zenginlikte ve yoksullukta dermiş gibi...”

“Daha çok yoksul olur da donsuz kalırsak bu iş burada biter dermiş gibi, ama olsun.”

Biz sinirden bir gülme krizine daha girerken benim telefonum yine çalıyor. “Efendim?”

“Vivian Royd?”

Fin’in ağzını elimle kapatıp sesini keserek tekrar telefona dönüyorum. “Evet benim, kiminle görüşüyorum?”

“Efendim ben Morina Hayat Kliniğinden arıyorum, test sonuçlarınız hazır, gelip alabilirsiniz.”

“Ne kadar çabuk, harika! On dakikaya oradayım, teşekkür ederim.”

Telefonu tekrar çantama atarken Fin soruyor. “Ne ne kadar çabuk?”

Onu arabadan indirmeye zahmet etmeden yola çıkıyorum. “Sabah klinikte kan vermişim, Karil’deki olaylardan sonra herkes oraya üşüşünce testleri normal yollardan yapıyorlardı. Bu akşama kadar sonuç için beklerim diyordum, ama çabuk çıktı.”

Kliniğe vardığımızda otoparktaki arabaların daha da arttığını fark ediyorum. Karil grubu gittikçe genişliyor olmalı. Fin’le birlikte içeri girdiğimizde danışmadaki hemşire ismini söyleyene bir klasör uzatıyor, o tarafa yanaşıp bir aralık bularak elimi uzatıyorum. “Vivian Royd?”

Hemşire klasörleri karıştırıp sonunda bir tanesini bana uzatıyor. “V.Royd, herhangi bir sorun yok hanımefendi buyrun—sıradaki!”

Teşekkür ederek insanların arasından çıktığımda Fin tekrar yanıma geliyor. “Yine yüzün düştü, bir şey mi var?”

Omzumu silkip dosyayı kolumun altına sıkıştırıyorum. “Yokmuş, her şey normalmiş.”

“Ne güzel işte, neden üzülüyorsun?”

Hafifçe gülümseyerek klinikten çıkıyorum. “Alışkanlık... Sen bu akşamki prova yemeğine hazır mısın ondan haber ver, şaşkın damat.”

“Şaka mı yapıyorsun, donsuza dek!”

Çantamla birlikte dosyayı da bagaja atıp Fin’e gülüyorum. “Ben Ariel’in yanına dönüyorum, annem fırını açık bırakmış diyerek çıktım, sorarsa bir şey bilmiyorsun.”

“Anneni aradın mı?”

“Şaka mı yapıyorsun, donsuza dek!”

Fin gözlerini devirerek burnumu sıkıştırıp sonra ortadan kaybolurken ben de her şeyin yolunda olduğu benliğimi arabaya tıkıp tekrar Ariel’e ve bodur terzisine dönüyorum.

*

“Ariel ve Fin’e!”

“Donsuza dek!”

Bütün masa kahkahalara boğulurken Fin yüzünü buruşturuyor, ama Ariel’in umrunda değil, ikisi öpüşürken biz kaldırdığımız kadehlerden bir yudum alıyoruz. Prova yemeği bu kadar eğlenceli geçiyorsa iki gün sonraki asıl düğünün nasıl keyifli olacağını tahmin bile edemiyorum.

“Biraz daha şampanya isteyen?”

Soruma karşılık bütün eller havaya kalkınca ben masadaki bitmiş şişeyi alıp mutfağa yöneliyorum, Leon da yardım için bana eşlik ediyor. Boş şişeyi tezgaha koyup soğutucudan aldığım yeni şişeyle arkamı döndüğümde Leon’u hemen önümde buluyorum. “Leon?”

Elleri ceplerinde, sapsarı saçları mutfağın loş ışığında parlıyor. “Sonunda evleniyorlar...”

Soğuk şişeye sarılıp başımı sallıyorum. “Yarın öbür gün ufaklığın biri bacaklarımızın arasında koşturmaya başlayınca ne yapacağız bilmiyorum.”

“Viva?”

Ben bu ses tonunu biliyorum, hem de o kadar iyi biliyorum ki şu anda yapmam gereken tek şey ardıma bile bakmadan koşup kaçmak. Ama yapıyor muyum? Hayır. Aptal Viva! Aptal!

Leon benim sabit duruşumu olumlu bir tepki olarak algılamış olacak—ki haksız da sayılmaz—hafifçe yüzümü tutup eğilerek dudaklarımı öpüyor. Öpüşüyoruz. Bu haftasonu Ariel ve Fin sonunda evleniyor ve ben Leon’la öpüşüyorum. Aslında her şey olması gerektiği gibi, 19 yaşındaki halimin hayal ettiği, bir gün olmasını beklediği gibi. Ama ne ben artık 19 yaşındayım, ne de kalbim eskisi kadar güçlü ve heyecanlı bir şekilde çarpıyor.

Şişeyi aramızda yükselterek hafifçe geri çekiliyorum, Leon hala dudakları aralık bir halde bana bakarken soğuk şişeyi onun ellerine veriyorum. “Yapamam Leon, lütfen. Sen şişeyi içeri götür lütfen...”

Eski aşkım, saf hayallerle bir gün evleneceğimi düşündüğüm adam başını sallayıp mutfaktan çıkıyor. Artık miyadı dolmuş aşkım benimle aynı evdeyken kendimi beraber hayal edebildiğim tek adam kilometrelerce uzakta, yalnız...

“Viva! Gelirken bir de servis kaşığı getirir misin? Masanın üzerinde.”

Ariel’in sesi beni uyandırmak için yeterli oluyor masanın yanında geçerken kaşığı almak için uzanıyorum, ama ben daha ucuna bile dokunmadan gümüş kaşık elime yapışıyor, refleksle yakalayıp sımsıkı tutuyorum.

Az önce bu kaşık benim elime mi uçtu yoksa ben mi hayal görüyorum?

...

Olamaz. Her şey normal, bir değişiklik yok.

...

Olabilir mi?

Korkuyla elimdeki kaşığı masaya bırakıp yırtıcı bir hayvandan uzaklaşıyormuş gibi masadan çekiliyorum. Neler oluyor?

Ben kaşıkla bakışırken Leon tekrar mutfığa geliyor. “Viva?”

Suratına öyle garip bakıyor olmalıyım ki endişeyle yanıma gelip beni tezgahdan ayırıyor. “İyi misin—Ariel—“

“Sus, iyiyim, kimseye bir şey söyleme.”

Leon kaşıklarını çatarak başını sallarken bu sefer de içeri elinde boş bir kadehle Fin giriyor ve bizi sarmaş dolaş görünce hemen tek kaşı kalkıyor. “Rahatsız ediyorsam—“

“Fin içeri gir ve kapıyı kapat.”

Fin’in ifadesi derhal değişiyor ve arkasına bile bakmadan kapıyı itip benim yanıma geliyor. “Ne yapıyoruz? Gelinliğe bir şey mi olmuş?”

Başımı hızla iki yana sallayıp masadaki kaşığı işaret ediyorum, yanımdaki iki adam da dönüp gümüş servis kaşığına bakıyorlar. Onlar bir şey anlamıyor, ama ben elimi uzatıp kaşık avcumun içine vurduğu anda küçük bir çığlık atarak elimi çekip tekrar tezgaha yapışıyorum. Fin ve Leon faltaşı gibi açılmış gözlerle yere düşmüş kaşığa bakıyorken ben ikisinin de kollarından çekiştiriyorum. “Bana yine bir şeyler oluyor—bu sefer Larkin bile yok!”

Leon alnını sıvazlarken Fin beni kendine çekip sarılıyor. “Korkma Viva, bir şey yok—“

“Var, bir şey var! Baksana!”

Fin’in kollarını ittirip hemen önümdeki kaşığa elimi açıyorum ve gümüş kabus fırlayıp avcuma yapıştığında parmaklarımı kapatıp sımsıkı tutuyorum.

“Ama bu sabah kliniktekiler bir şey yok demişti!”

“Bilmiyorum Fin...”

Fin kaşığı elimden alıp tezgahın üzerindeki tuzluğu gösteriyor. “Bir de bunu dene, plastik.”

“Ne farkı var!?”

“Dene!”

Titreyen elimi tuzluğa doğru uzattığım anda plastik şey yerinden kıpırdayınca korkup hemen elimi indiriyorum. “Geliyor!”

“Viva test sonuçları nerede?”

“Arabada, bagajda...”

Leon başını sallıyor. “Siz içeri dönün, ben sonuçları alıp geliyorum.”

Neler olduğunu idrak edemiyorum, sadece başımı sallayıp Leon mutfak kapısından bahçeye kaçarken ben elimdeki servis kaşığını Fin’e gösteriyorum. “Bunu ne yapacağız? Yere düştü.”

Fin hafifçe gülümseyerek kaşığı alıyor ve sudan geçirip kuruladıktan sonra beni de kolunun altına alarak mutfaktan çıkarıyor. Odaya giriyoruz, ama suratım çarşaf gibi renksiz olmalı ki Ariel’in bakışları hemen bana dikiliyor. “Neden rengin kaçmış senin?”

Midemi tutarak masadaki şişeyi işaret ediyorum. “Şampanya fazla geldi sanırım.”

Ariel bunu duyunca şişeyi alıp uzak bir yere koyuyor. “Tamam, sen bundan sonra su iç. İlaçlarını ne zaman içtin? Belki karıştı, olabilir—Fin şu kadehe biraz su koyar mısın?”

Ariel’in ardından annemle babam da etrafımı sarıp ateşimi ve nabzımı kontrol ederken Leon elinde benim test sonuçlarım olan dosyayla odaya dalıyor. “Viva sen bunun üzerindeki ismi hiç okudun mu?”

Etrafımdaki insan perdesi ayrıldığında ben de ayağa kalkıyorum. “Ne—bilmiyorum—ne?”

“Valeria Royd’un sonuçlarını almışsın!”

“Ne!?”

Ben koşturup dosyayı Leon’un ellerinden sökerken yemek masasındakiler de ayaklanıyor.

“Neler oluyor?”

“Viva neden başkasının test sonuçlarını aldın?”

“Leon sen ne zaman dışarı çıktın?”

“Yani bu demek oluyor ki...”

Fin’in şok dolu sesiyle herkes susup önce ona bakıyor, sonra da arkadaşımın şaşkın bakışlarını takip edip beni buluyorlar. Ariel herkesten önce soruyor. “Neler dönüyor, biri bana açıklasın. Şimdi.”

Elimdeki dosyayı kapatıp masanın üzerinde duran servis kaşığına elimi uzatıyorum ve kaşık benim elime uçarken Ariel bir çığlık atıyor, annemle babam birbirlerine tutunuyorlar ve Fin kafasını kaşırken Leon yine mantığın sesi olarak cebinden telefonunu çıkarıyor. “Doktor Mendel’i arıyorum. Viva, otur lütfen...”

Birileri beni kolumdan tutup oturtuyor, ama kimin kim olduğunu bilemez bir haldeyim. Başım dönüyor, şoktan mı yoksa birazdan beni bulacak olan bir kalp krizinden mi bilmiyorum. Tekrar aynı şeyleri yaşamak istemiyorum, hastane istemiyorum...

“Viva, Doktor seninle konuşmak istiyor.”

Leon’un uzattığı telefonu alıp kulağıma yapııştırıyorum. “Doktor?”

“Viva, önce sakın olmanı istiyorum, sakınsın, değil mi?”

“Delirmek üzereyim, ama ortalığı birbirine katmıyorum.”

“Güzel, ben birazdan klinikten gerçek sonuçları alıp oraya geliyorum.”

“Size haber vermediler mi?”

“Rivka’dan birkaç saat önce döndüm, daha klinikle iletişime geçmeye fırsatım olmamıştı. Beş dakika içinde oradayım, merak etme, iyisin Viva.”

İç çekerek telefonu tekrar Leon’a uzatıyorum, o sırada Ariel bir bardak suyla gelip annemle benim aramda yere çöküyor. “Al tatlım, bunu iç...”

“Geceyi mahvettim Ariel...”

Ariel dizime vurup hafifçe saçımı çekiyor. “Saçmalama, hiçbir şeyi mahvetmedin, suyunu iç.”

Gülümseyerek sudan bir yudum alırken yemek için gelen diğer tanıdıklar da yatışıyor ve herkes sonunda bir yere oturmayı başardığında Doktor Mendel kapıda beliriyor. “Viva!”

Bardağı Ariel’in eline verdiğim gibi ayağa fırlıyorum, ama Doktor garip bir şekilde mutlu.

“Ne olmuş? İyi miyim? Yine kriz geçirmeyeceğim, değil mi Doktor?”

“Başardık Viva! Başardık, yaptık, iyisin, hatta çok iyisin!”

“Ne—nasıl—öyle mi iyiyim?”

Doktor heyecanla başını sallayarak dosyayı açıyor ve test sonuçlarını gösterirken diğer herkes de başımıza üşüşüyor. “Şu değerleri görüyor musun? Her ay yavaş yavaş yükseliyordu, ama bir şey çıkacağını düşünmüyordum—böyle bir şey çıkacağını düşünmüyordum, yeni bir kriz bile olabilirdi, ama bugün parçalar tam olarak yerine oturmuş olmalı! Viva, Larkin’in senin üzerinde yaptığı şey bir şok etkisi yarattı ve bizim çocukluğundan beri sürdürdüğümüz tedaviyi tamamen değiştirdi! Bu bir mucize!”

Ariel yine çılgılığı basınca herkes ona dönüyor, ama arkadaşım kimseye aldırmadan yerinde zıplayarak beni omuzlarımdan tutup sallamaya başlıyor. “Viva! Viva! Viva!”

“Aaaah—Ariel! Ariel! Ariel!”

İkimiz de başka hiçbir şey söyleyemeden birbirimize tutunup zıplıyorken ben gözüme koltukların üzerindeki ufak yastıkları kestiriyorum ve Ariel’i bir kenara alıp elimi onlara uzatıyorum. Bir an sonra iki yastık yerlerinden fırlayıp kucağıma geldiğinde ikisine de sımsıkı sarılıp çılgılığı basıyorum. “YAPABİLİYORUM!”

“Viva—“

“YAPABİLİYORUM! İYİLEŞTİM!”

“Viva?”

“ANNE! BABA!”

“VIVA!”

Doktor Mendel’in bağırmasıyla hepimiz donup kalıyoruz, ama Doktor gülümsüyor. “Seni önce kliniğe götürüp bazı testlerden geçirmem gerek, yastıkları bırakırsan hemen gidelim.”

Sarıldığım yastıkları olduğu gibi yere bırakıp üzerlerinden atlayarak Doktor’un yanına gidiyorum. “Belki ısınabiliyorumdur da!”

Gözlerimi sımsıkı kapatıp kendimi sıkıyorum, ama Doktor Mendel beni sarsarak konsantrasyonumu mahvediyor. “Viva sakın! Yapabiliyorsan bile burada deneme, çok tehlikeli. Kliniğe gidelim, orada anlayacağız.”

Başımı sallayıp diğerlerine dönüyorum. “Anahtarlarım! Araba anahtarlarını bulmam lazım!”

Bir anda herkes ayrı bir koldan koşuşturarak anahtarı aramaya başlıyor, birazdan annem bulduğunu bağırıp yanımıza geldiğinde toplu halde evden çıkıyoruz. Annem ve babamla birlikte Ariel’de arabaya atlıyor, Doktor Mendel anahtarları benden alıp bana yolcu koltuğunu gösterince geldiğim gibi koşturarak diğer tarafa geçiyorum.

Kliniğe giden yollar tam bir işkence! Dakikalar geçmek bilmiyor. Bir taraftan neyi ne kadar yapabildiğimi merak ediyorum, bir taraftan da yanılsıkla kendimi bir yere ısınlamamak için düşünceyi kafamdan atmaya çalışıyorum.

Neyseki benim faydasız uğraşlarım çok fazla devam etmeden kliniğe varıyoruz, kocaman bir grup koridorda koşturuyorken Doktor Mendel hemşirelere test odalarını hazırlamalarını bağırıyor. Telaşımız o kadar mutlu bir telaş ki hemşireler de birazdan gülüşerek oraya buraya gitmeye başlıyorlar.

Dakikalar içinde test odaları hazırlanıyor ve ben beyaz bir hastane önlüğüyle silindir bir kabinin karşısında Doktor Mendel’e bakıyorum. Bu kabini çocukluğumdan hatırlıyorum. İlk zamanlarda güçlerimi tetikleyeceğini umduğumuz için her hafta gelip en az yarım saat bunun içinde bekledikten sonra hiçbir yere ısınlanamadan tekrar çıkardım. Annem biraz daha böyle devam ederse klostrofobik olacağımdan korkuyordu, ama aksine ben her hafta değil, her gün o kabine girip denemek istiyordum. Yıllar geçtikçe hiçbir değişiklik olmayacağını anlayıp kabinden tamamen vazgeçmiştik, ama şimdi her şey değişti. Viva ve kabin tekrar buluşuyor.

Doktor Mendel kapıyı açıp her tarafı baş parmağımın ucu kadar büyük olan yüzlerce yuvarlak alıcıyla kaplı olan üzeri kapalı silindiri gösteriyor. “Burayı hatırlıyorsun değil mi?”

Başımı sallayarak kabinin içine girip duvarlara tutunuyorum. “Bugün olacak, değil mi Doktor?”

Doktor gülümserken uzanıp elimi tutuyor. “Daha önce hiç bu kadar yakın olmadık Viva.”

Ben derin bir nefes alarak başımı salladığımda Doktor kapıyı kapatıyor, kilitler yerine oturduğunda ben kapının arkasındaki ekrandan Doktor Mendel'i ve onun arkasında bekleyen ailemi ve arkadaşlarımı görüyorum. "Diğer kabinde görüşürüz."

Hepsi bana el sallıyor ve birazdan Doktor Mendel bir düğmeye bastığında ekran kapanıyor, sadece sesler duyuluyor. "Viva, duyuyor musun?"

Başımı sallıyorum. "Duyuyorum Doktor, her şey yolunda."

"Harika. Artık ne yapacağını anlatmıyorum bile, her şeyi biliyorsun. Sadece sakın ol ve odaklan."

Derin bir nefes alarak geniş bir gülümsemeyle gözlerimi kapatıyorum. Etrafımda dönen havaya ve alıcıların çıkardığı sönük cızırtılara odaklanıyorum. Hiçbir şey olmuyor. Neden olmuyor?

"Viva?"

"Doktor, olmuyor."

"Viva, gözlerini aç."

Gözlerimi açtığımda birisi kabinin kapısını açıyor ve gözlerinden yaşlar akan bir Ariel beni karşılıyor. "Yaptın şapşal! Baksana!"

Ariel'in gösterdiği yere bakıp az önce içeri girdiğim ve hala kapalı olan kabini görüyorum. Üzerinde 1 yazıyor. Arkamı dönüyorum. Bunun üzerinde 2 yazıyor.

Yaptım.

"Ariel?"

"Yaptın Viva! Gerçekten yaptın!"

2. kabinde çıkabildiğim günü defalarca hayal ettim. Her seferinde farklı bir şekilde seviniyordum; bazen çığlıklar atıp zıplıyor, bazen en sevdiğim şarkıyı bangır bangır çalmalarını söyleyip deliler gibi dans ediyordum...

Ama hiçbirinde şimdi yaptığım gibi kabinin önüne çöküp sarsılarak ağlamamıştım.

Yaptım, gerçekten yaptım.

* * *

“Bir süre hiçbir şeye dokunmadan dinlenmeni istiyorum. Eski alışkanlıklara devam.”

Elimdeki kağıt mendile burnumu silerken başımı sallıyorum. Anneme öyle bir sarılmışım ki neredeyse kucağına oturacağım, babam da hemen arkamda saçlarımı okşarken soruyor. “Yanlışlıkla bir yere ışınlanamaz, değil mi? Kolu bacağı geride kalmasın...”

Herkes gülüyor, ama ben kolumun geride kalma ihtimalini duyunca donup kalıyorum. En son kolumun geride kalacağından korktuğumda yanımda bambaşka biri vardı. Larkin...

Doktor benim nasıl henüz o kadar çabuk ışınlanmayı başaramayacağımı anlatıyorken lafını kesiyorum. “Doktor, Larkin’le konuşmam gerek.”

Bir anda bütün sesler kesiliyor, Doktor’un yüzü düşüyor.

“Yapmayın, lütfen. Bir şekilde beni Rivka’ya sokabilirsiniz, değil mi? Rüşvet, tehdit, ne olursa!”

“Viva...”

İtiraz kabul edecek halde değilim. Aylardır kendimi tutuyorum, iyiymiş gibi davranıyorum, Larkin’in adını bile ağzıma almıyorum, ama durum böyleyken hiçbir şey yapmadan oturamam. Her şey değişti, *ben* değiştim ve bunu Larkin yaptı. Onunla beraber olmak hata değildi, hayatımı mahvetmedi, aksine güzelleştirdi, bu mucizeyi bana Larkin verdi. Onun da bilmesi gerekiyor!

“Yemin ederim aşırı bir şey yapmayacağım, ama ona anlatmam gerek.”

“Tatlım saat zaten çok geç,” diyerek annem beni sakinleştirmeye çalışıyor, ama bir kez hızımı aldım, geri adım atamam.

“Saat önemli değil—hem Rivka’da daha öğlen! Doktor, lütfen, yalvarırım...”

Doktor’un bakışları anneme ve babama kaydığında onlara dönüyorum. “İzin vermeyecek misiniz!?”

Babam başını iki yana sallıyor. “Konu izin vermek değil Viva...”

“Ne peki? Baba ben kendimi bildim bileli bu günü bekliyorum! Şimdi düşüp ölsem tek pişmanlığım Larkin’e neler olduğunu anlatamamış olmam olacak.”

“Larkin, Rivka’da değil Viva.”

Babamı bırakıp Doktor’a dönüyorum. “Nerede?”

“Burada, Morina’da.”

“Ama...” Günleri yanlış mı sayıyorum? “Ne zamandan beri?”

Doktor çenesini sıvazlayarak masadaki kağıtlara bakıyor. “İki haftadır.”

Aklımın bir köşesi şimdi herkesi şu şaşkın hallerinde bırakıp koşturarak arbaya atlamamı ve Larkin’e ulaşmamı söylüyor, ama başka bir köşesi de bu durumdan neden benim haberim olmadığını merak ediyor.

“Baba?”

Babam yutkunarak bana bakıyor. “Larkin’in erken bırakılması için avukatları bizden de referans istediler.”

“O referansı iki haftadan daha uzun bir zaman önce verdiniz, değil mi? Ne kadar? Bir ay? Altı hafta?”

Babam köşeye sıkışınca annem araya giriyor. “Larkin’in burada olduğunu bilmenin sana bir faydası olmayacaktı.”

“Nereden biliyorsunuz!?”

“Viva, lütfen.”

Annemi boşverip Doktor Mendel’e dönüyorum. “Arabamın anahtarlarını alabilir miyim?”

Anahtarlar elime geçince dönüp bu sefer de Ariel ve Fin’e bakıyorum, ama onlar ne soracağımı önceden anlamış, derhal başlarını iki yana sallıyorlar.

“Haberimiz yoktu.”

“Yemin ederim yoktu, olsa ben susabilir miyim Viva?”

Ariel haklı. Böyle bir şeyi benden saklamayacak kadar beni tanıyan birisi varsa o da dostum Ariel.

“Benim ne halde olduğumu görmenize rağmen Larkin’in döndüğünü bana söylemediniz.”

“Larkin de böyle olmasını—“

“Larkin elbette böyle olmasını isteyecek anne! Adamı terk eden benim! Günlerce *ben* hastanede yatıp öleceğimden korktum! Bugün bunlar olmasaydı, Larkin’i görmek istemeseydim bana söyleyecek miydiniz?”

Annem başını eğip iki yana sallıyor, babam da ona omuzlarından sarılıp üzgün gözlerle beni izliyorken ben ağlamak istiyorum. Daha önce bunu öğrenmiş olmanın ne değiştirmiş olabileceğini bilmiyorum, belki yine de Larkin’i görmeyecektim...

Kimi kandırıyorum? Larkin’in Morina’nın yakınından geçtiğini bile bilsem tüm gücümle oraya gitmek için ne gerekiyorsa yapardım.

Diğerlerinin de benim iyiliğimi düşündüğünü biliyorum, mantıklı olan tarafım Larkin’in Rivka’da olmasının işleri benim için ne kadar kolaylaştırdığını anlayabiliyor, ama içimde öyle kalbi kırık, öyle yorgun bir yer var ki, ilk günden beri Larkin’i bir kez olsun görebilmek için beni her gece ağlatıp uykularımı kaçırdı, duyduğum her şarkıda, gittiğim her yerde Larkin’e ait bir şey görüp kalbimi sızlattı. O kırıklığa bu işin mantığını anlatamam, o gitmek istiyor, Larkin’e kavuşmak istiyor, bütün bu olanları tersine çevirecek de olsa, ölse de onu görmek istiyor ve ben kesinlikle itiraz etmiyorum.

“Şu halimle biraz daha güçlenmiş olmalıyım, değil mi Doktor?”

“Viva, hiçbir şeyden emin olamayız, çok hassas bir dönem—“

“Ama ölmem, lafı dolandırmayın, daha iyiyim, değil mi?”

Doktor Mendel iç çekerek başını sallıyor. “Aşırıya kaçma Viva, lütfen. Larkin’in dönüşünü senden sonsuza kadar saklamayacaktık, ama şu duruma biraz daha alışmanı beklemek de gaddarlık değil, biliyorsun.”

Bu sefer ben başımı sallıyorum. “Biliyorum ve Larkin hala Rivka’da olsa bile bu gece gerekirse herkesi ayağa kaldırıp onu görecektim. İşimiz kolaylaştı.”

Doktor Mendel hafifçe gülümseyerek çekmecesini açıyor ve beş ay önce Larkin’i en son gördüğümde taktığım o bilekliği çıkarıyor. “En azından bunu tak, bu sefer yan odada olmayacağız, ama en azından iyi olup olmadığını biliriz.”

Her ne kadar o aletin bende bıraktığı anılar acı verici olsa da bu sefer çıkış biletim olduğu için alıp bileğime takıyorum. “Ne zaman döneceğimi bilmiyorum, ama ararım...”

Annem gözlerini siliyor, ama itiraz etmiyor. “Dikkatli ol Viva.”

*

Brentlerin villasından iki sokak uzaktayım. Motoru susturdum, karanlık arabanın içinde yaklaşık yarım saattir amaçsızca oturuyorum.

Doğru şeyi mi yapıyorum? Larkin’in benim bu halde olduğumu bilmesi neyi değiştirecek? Belki bütün o çektiklerimizin sonunda iyi bir şeye neden olması bir süreliğine ikimizi de rahatlatacak, ama sonra? Doktor Mendel açık açık Larkin’in benim için bir tehlike olmadığını söylemedi.

Kendimi boşuna sorguluyorum, çünkü artık geri dönemem. Tam olarak 5 ay önceki durumundayım. Larkin’den ayrılmaya karar vermeden önceki o çaresiz, her şeyi kabul etmeye hazır haldeyim. Dokunamıyor muyuz? Öpüşmenin de, sevişmenin de canı cehenneme, onu görebildikten sonra ne önemi var?

Arabadan çıkıp her şeyi kilitledikten sonra yürümeye başlıyorum. Çok uzak değil, en fazla beş dakika sonra bahçe kapısında olacağım.

Belki biraz daha beklemeyeliyim. Doktor’un dediği gibi duruma alışana kadar. Kimbilir, belki Larkin artık gerçekten benim için bir tehdit değildir.

Bir an yolun ortasında durup arkadaki arabaya bakıyorum. Olmaz, bekleyemem. Yeteri kadar bekledim. Tüm hayatım boyunca bekledim. Yeter.

Anahtarları cebime atıp koşmaya başlıyorum. Birkaç dakika sonra villanın bahçe kapısına vardığımda ışıkları açık olan odaların pencereleri uzaktan ufacık görünüyor. Sağ yanımdaki zile basıp kameranın önünde duruyorum ve birazdan ekran aydınlandığında evin uşağının yüzü

görünüyor. Yaşlı adam bir an beni inceleyip sonra etrafına bakınıyor ve tekrar kameraya dönüyor.

“Bayan Royd, bir ricanız mı vardı?”

“Larkin’in evde olduğunu biliyorum, onunla konuşmam gerek—“

“Vincent? Viva mı?”

Larkin’in sesi! Geleceğimi biliyor!

“Larkin!”

Birazdan ekranda yüzü görüldüğünde atılıp panelin olduğu sütüne sarılmamak için kendimi zor tutuyorum. Saçları uzamış, birkaç gündür traş olmadığı da belli. Beni görünce gülümsüyor ve uzanıp kapıyı açan düğmeye uzun uzun basıyor. Ben aralanan demir kapılardan girerken ekran kapanıyor.

Yolum açıldığında villaya giden patikada koşuyorum. Saçım başım dağınık, nefes nefese ve muhtemelen pancar gibi kızarmış bir haldeyim, ama umrumda değil. Eve yaklaştığımda Larkin’in merdivenlerden indiğini görüyorum, etrafına bakıyor, sanki nereden geleceğimi kestiremiyormuş gibi. Şapşal, başka nereden gelebilirim?

“Larkin! Buradayım!”

Sesimi duyup bana dönünce son birkaç basamağı atlayıp bu sefer o koşmaya başlıyor, ben durup nefes nefese dizlerime tutunuyorum. Bana yetiştiğinde ikimiz de birbirimize bir adım atıyoruz, ama aylar geçtikçe dokunmaya o kadar korkar olmuşuz ki hiçbir şey yapamıyoruz.

Ellerimi ağzıma kapatıp ona bakıyorum, gülümsüyor, gözleri dolmuş. “Mendel aradı.”

“Ne söyledi?”

“Seni öpersem yığılıp kalmayacağını öğrendikten sonrasını hatırlamıyorum.”

“O zaman neden orada bekliyorsun?”

Gülüyor ve aramızdaki mesafeyi kapatıp tam önümde duruyor. Şu anda dünya üzerindeki en aptal iki insan biz olmalıyız, çünkü hala birbirimize dokunamıyoruz. Az önce sokakların arasında koşarken Larkin’i gördüğüm anda üzerinde ne varsa parçalarcasına sarılacağımı düşünüyordum, ama gerçek her zaman daha farklı oluyor.

“Neden döndüğünde beni aramadın?”

Bütün yüzümü inceledikten sonra gözlerimin içine bakıyor. “Farklı olan bir şey yoktu. Aylar geçti Viva, Doktor daha iyi olduğunu söylediği için tekrar işleri karıştırmak istemedim.”

“İşler hiç düzelmedi ki...”

Başını sallıyor. “Biliyorum.”

Uzanıp iki elimi de onun göğsüne koyuyorum. Hiç tartmadan, sorgulamadan o da ellerini benim ellerimin üzerine kapatıyor. İkimiz de hiçbir şey söyleyemiyoruz. Ne diyebiliriz ki?

Seni çok özledim.

Ayrılalım dediğimde aptallık ettim.

Sen yokken çok acı çektim.

Hala sana aşığım ve hiçbir şey umrumda değil.

Bir daha sakın gitme, ne olursa olsun...

Nasıl da düşündüğüm her şeyi duyuyor. Konuşmak yerine uzanıp öpüşüyoruz.

Aramızda sıkışmış ellerimi kurtarıp boynuna sarılıyorum, Larkin belimi kavrayıp ayaklarımı yerden kesiyor. Yaslanacak bir duvar ya da üzerine düşecek bir yatak olmadığı için şanslıyız, şimdilik yapabildiğimiz tek şey birbirimizin dudaklarını parçalamak. Canım yanıyor, belimin kıvrımı hiç normal değil ve kollarım uyuşmaya başlıyor, ama hepsini sanki başka biri hissediyor, ben de uzaktan izliyorum. Larkin beni tekrar yere indirip sımsıkı sarılıyor, yüzünü boynuma gömüyor. Bir şeyler fısıldıyor, fısıldadığını biliyorum, ama ne dediğini çıkartamıyorum.

“Başım dönüyor Larkin, ama sakın bırakma...”

Aylar önce bana dokunduğu anda kendini odanın diğer köşesine atmaya hazır olan adam şimdi kılını bile kıpırdatmıyor.

“Eve gidelim...”

Boynumu öperek başını sallıyor, sonra beni belimden ve bacaklarımdan tuttuğu gibi kucağına alıyor, gülüyorum. “Daha kolay bir yolu da vardı?”

“Daha o kadar aklımı kaçırmadım ve bilekliğini fark etmedim sanma.”

Larkin söylemese varlığını unuttuğum bilekliğe bakıp üzerindeki ufak yeşil lambayı gördüğümde gülümsüyorum. “Bileklik itiraz etmiyor.”

“Çünkü seni kucağımda merdivenlerden çıkarıyorum—sağol Vincent.”

Kapıdan girip merdivenlere giderken arkadaki uşağa el sallıyorum, o da gülümseyerek başını eğip selam veriyor.

“Dina nerede?”

Larkin beni ilk katta yere indirip dudaklarımı öptükten sonra cevaplıyor. “Yukarda, odasında.”

“Geldiğimi biliyor mu?”

“O yüzden odasında...”

“Kabalık olacak, ama şu anda annen pek umrumda değil Larkin, merhaba demesem kırılır mı?”

Larkin başını iki yana sallayarak tekrar dudaklarıma eğildiğinde gülümseyerek onu karşılıyorum. Her geçen dakika bütün bu olanlar tatlı bir mucizeden çok birazdan bitecek vicdansız bir rüya gibi geliyor. Muhtemelen bileklik de o yüzden sesini çıkarmıyor. Rüyalarda insanlar kalp krizi geçirip sevdikleri adamın kollarına yığılmazlar.

“Rüyada değilsin Viva.”

Doğru. Şu anda Larkin’e canlı yayın yapıyorum, değil mi?

“Senden ayrıldığım zaman da dünya dönmeye devam ederse inanacağım, o yüzden şimdilik ne düşündüğümü boşver.”

“Benden ayrılacağını kim söyledi?”

Omuzlarımı silkiyorum. “Hiç kimse. Yukarı çıkalım, gel...”

Sevgilimi elinden tutup onunla birlikte odasına çıkıyorum. Villada bizden başka kimseden çıt çıkmıyor. Dina bizim seslerimizi duyuyor mu bilmiyorum, ama umarım ikimiz için seviniyordur ve daha da önemlisi bu kadar zaman sonra ilk görüşmemiz ben bir sedye üzerinde bu evden çıkarken olmaz.

Larkin odaya girdiğimizde kapıyı arkasından itip benimle birlikte yürümeye devam ediyor. Yatağa geldiğimizde örtüleri kaldırıp ayakkabılarımı çıkararak içine giriyorum, Larkin de beni takip ediyor. Yumuşak yastıkların ve mis gibi kokan çarşafların arasında sarıldığımızda her şey yavaşlıyor. O her şeye kalp atışlarım da dahil.

“Duyuyor musun?”

Larkin gülümsüyor. “Gerçekten rüyada değilsin Viva.”

“Belki de öldüm.”

“Ölsen bilirdim.”

“Bilirdin, değil mi?”

Başını sallıyor.

“Ya sen de öldüysen?”

“Ölmedim, bak...”

Elimi alıp kalbinin üzerine koyuyor. “Duyuyor musun?”

Başımı sallıyorum. Her şeyin yavaşlaması kalbimi sakinleştirmiş olabilir, ama bütün sinir uçlarımı da açmış olmalı, çünkü bir anda sarsılarak ağlamaya başladığımda ne Larkin’in kalbini ne de kendiminkini duyabiliyorum.

“Geçti Viva, bitti...”

İşte şimdi başlıyor. Larkin’in göğsüne tırmanmaya çalışır gibi ona sarılıp hıçkırarak ağlıyorum. Bu seferki gece uyumadan önce düşen bir iki damla yaş değil. Adam akıllı, her şeyimi vererek kendimi adeta parçalıyorum.

“Bana söylemeyeceklerdi! Döndüğünü biliyorlardı—söylemediler! Sen de aramadın!”

“Biliyorum, özür—“

“Hayır, dileme! Özür dileme, ben seni ittim, ayrılalım dedim—ben bitirdim. Salağım ben!”

Larkin itiraz edip muhtemelen beni daha çok ağlatacak güzel bir şey söylemeye çalışırken ben onun dudaklarını kendi dudaklarımla meşgul ediyorum. Bileğimdeki zimbirtıdan ufak bir ses çıkıyor, ama ben geri çekilmek yerine kendimi Larkin’e daha da bastırıp bileğimdeki plastiği söküp atıyorum.

“Viva—“

“Sus.”

Sonrası tam bir karmaşa. Larkin beni üzerinden atıp yatağın diğer tarafında kendisi üzerime geçiyor. Öpüşüyoruz, ama bir yanda ikimizin de elleri bir şeyleri çekiştirip aradan çıkarmaya çalışıyor. Ben Larkin'in kemerini buluyorum, o benim tişörtümü, ben düğmeleri açıyorum, o pantolonumu bacaklarımdan çekip atıyor; ben onun tişörtünü çıkarıyorum, o bana sarılıp sütyenimin kopçasını çözüyor.

Bu sefer her şeyi hissediyorum, nerede olduğumu biliyorum, aklım yerinde, hala ağlıyor olabilirim, ama bu Larkin'i istediğim gerçeğini değiştirmiyor.

Birbirimize o kadar sert ve istekle dokunuyoruz ki eğer bu yataktan sağ çıkarsak her tarafımız morarmış olacak. Ellerimi onun omuzlarından koparıp saçlarını yakalıyorum, o da elini belimin altından geçirerek beni kendine yaslıyor. "Bilekliği atmasaydın daha kolay olacaktı."

"İyi, çok iyi, sus."

Gülümseyerek eğildiğinde dudakları dudaklarıma değiyor ve daha önce beynimde şimşek gibi patlayan o birleşme şimdi tam anlamıyla ruhuma doluyor. İkimiz de bir anda gözlerimizi açarak birbirimize bakıyoruz. Ben onu, o da beni kontrol ediyor. Hala hayattayız.

Ağlamakla gülmek arasında uzanıp Larkin'i öpüyorum, o da karşılık veriyor, ama dudaklarımızdan başka hiçbir şey hareket etmiyor. Ne ileri, ne geri, öylece birbirimize kenetlenmiş bir halde bakışıyoruz.

"Hareket et..."

"Böyle iyi—"

"Hareket et dedim."

Tek kaşını kaldırıp bana öyle bir bakış atıyor ki bu adamı ilk kez görmüş olan o şaşkın halim kendine bir yer bulup çıkıyor, yanaklarım kızarıyor, ellerim buz kesiyor ve Larkin hareket ediyor.

İyiyiz, hem de çok...

* * *

Telefon alıyor. Kimin telefonu çalıyor? Neredeyim ben?

Aniden gözlerimi açıp başucumdaki komodinin üzerinde titreyen telefonu alıyorum ve bir süre ne olduğunu anlamaya çalışarak bakıyorum, sonra yanıp sönen isimden Ariel'in aradığını  zebildiğimde açıyorum. "Efendim?"

"Uyandın mı?"

Gözlerimi ovuşturarak etrafıma bakıyorum. "Hayır, rüyamda konuşuyorum."

"Laf sokabildiğine göre ayıksın da... İyisin, değil mi?"

Hala Larkin'in odasında olduğuma göre iyiyim. Her ne kadar bilekliği tekrar takıp Larkin'in tişörtünü nasıl giydiğimi hatırlamasam da her şey yolunda. "İyiyim, Larkin'in yanındayım."

Benim sesimi duyunca Larkin de yattığı yerde dönüp gözlerini aralayarak bana bakıyor, gülümsüyorum. "Seni sonra arasam olur mu Ariel?"

Ariel karşı taraftan bir öpücük atıp kapatınca ben de iyice Larkin'e dönüp tüm ilgimi ona veriyorum. "Günaydın."

Onun g naydını boynuma bıraktığı sıcacık bir öpücük oluyor, sonra da belime sarılıp beni kendine çekiyor. "İyi misin?"

Başımı sallıyorum. "Ne zaman giyindik? Hatırlamıyorum..."

"Doğaldır, sızıp kaldın, ben  ş memen için giydirdim. Hayal meyal bir şeyler söyleyip yine uykuya daldın."

Ellerimi yüzüme kapatarak gülüyorum. "Yine ayık kalmayı beceremedim!"

Benim şapşallığım Larkin'i eğlendirmiş olacak ki keyifle gülerek bacaklarını bacaklarıma doluyor. "Nasılsa işimiz bitmişti. Ben de uyumadan önce bilekliğini taktım, başka bir şey olmadı."

Ellerimin  zerine dokunan dudaklarla parmaklarımı aralayıp Larkin'in parlayan gözlerine bakıyorum. "Bir şey olmadı Larkin. Bitti... İyiyiz, değil mi?"

Larkin mutlu, gözlerini kapatarak bana iyice sarılıyor ve derin bir nefes aldıktan sonra saçlarını öpüyor; iki gündür yıkamadığım ve yataktaki o kadar hareketten sonra düğümlenmiş olan saçlarımı.

"Yıkanmam gerek."

"Sonra yıkanırsın," diyerek elini üzerimdeki tişörtün belinden geçirip sırtımı tutuyor.

"En azından bu sabah annenin karşısında düzgün çıkayım Larkin."

"Annem çoktan gitmiştir..."

Beni yavaşça ittirerek bir taraftan tişörtü sıyırıp bir taraftan da beni altına alıyor. “Kimse bizi rahatsız etmez.”

Gülerek başımı ona kaldırıyorum. “Sen nasıl istersen—yaklaş, boynum tutuldu.”

Larkin boynumu tutarak başımı tekrar yastığa koyarken dudaklarımı kendi dudaklarıyla yakalıyor. Bacaklarımız çözülürken o benimkilerin arasına girip elini ikimizin arasına sokuyor, ben de keyifli bir ses çıkarıp ellerimi yatağın başına atarken her iki yandaki komodinin üzerinde duran gece lambaları şiddetle yere uçunca irkilerek onlara bakıyoruz. Ben refleksle ellerimi sımsıkı yumruklar yapınca Larkin bana bakıyor. “Sen mi yaptın?”

“Galiba?”

Larkin gülerek boynuma eğilirken ben ellerimi onun saçlarına götürüyorum, ama bu sefer de biraz ilerdeki masada duran su bardağı yere düşünce inleyerek ellerimi tekrar yumruk yapıp örtülerin altına sokuyorum, Larkin gülüyor. “Önemli değil...”

“Ne demek önemli değil? Beş yaşındaki çocuklar gibiyim ve muhtemelen sen yanımdayken devrelerim iyice karışıyor.”

“O zaman biz de evdeki bütün eşyaları yerlerine yapıştırırız.”

Bu sefer de ben gülüyorum. “O biraz amaca ters olmuyor mu?”

“Beş yaşında çocuklar gibiyim diyen sensin.”

Larkin’in lafını Vincent’in kapının dışından gelen sesi kesiyor. “Efendim, her şey yolunda mı? Bir şeylerin kırıldığını duydum.”

“İyiiz Vincent, bir şey yok, sağol...”

Vincent’in adımları uzaklaşırken ben Larkin’in dikkatinin dağılmasından faydalanıp onun altından kurtuluyorum, ama yarı yolda yakalayıp beni tekrar yatağa çekiyor. “Larkin, banyoya gitmem lazım—“

“Temizsin Viva, gel buraya—“

“Duşa girmeyeceğim,” diyorum, ama Larkin beni yine örtülerin arasına sarıp üzerime çıkmakla meşgul.

“O zaman?”

“İlla bilmek istiyorsan çişim var, tuvalete gideceğim.”

Larkin bir şeyler homurdanarak üzerimden çekilirken ben de bütün gururumu alarak yataktan çıkıyorum ve banyoya giderken yarı yolda arkamı dönüyorum. “Her çişim geldiğinde söylemeyeceğim merak etme.”

Gülüyor. “Ben de şimdi ne yapacağız diyordum. Dünyada senden başka kimse tuvalete gitmediği için...”

Gülerek üzerimdeki tişörtü çıkarıp suratına atıyorum, ama sevgilim benden daha çevik, havada yakalayıp kenara koyuyor. O tek kaşını kaldırarak beni izlerken ben el sallayıp tekrar banyoya dönüyorum, ama dönmemle birlikte banyonun fayansalarına kış üstü düşmem bir oluyor.

Popomu tutarak acıyla inerken Larkin kapıyı açıp içeri giriyor. “Viva, ne yaptın?”

“Işınlandım galiba, bilmiyorum—popom!”

Larkin kapının arkasında asılı olan bornozu çıkarıp yanıma eğiliyor, ben yumuşak havluyu kollarımdan geçirirken o gülerek saçlarımı kurtarıyor. “En azından tek parçasın.”

“Kollarım benim arkamdan patır patır yere düşseydi o zaman da gülecek miydin?”

Yüzünü buruşturarak kalkıp beni de ellerimden tutarak yerden kaldırıyor. “İlk seferde düşmediyse sonra da düşmez merak etme.”

“Nereden biliyorsun? Ben ne zaman bir şeyi kuralına göre yaptım ki şimdi bu doğru olsun...”

“Senin çışın yok muydu?”

“Var, çık—gülme!”

Larkin daha da gülerek kapıyı arkasından çekince ben bornozu çıkarıp klozete gidiyorum.

Hani istemeden ışınlanamayacaktım? Ya gerçekten kolum geride kalsaydı? Kolumu boşverdim, ya kafam kalsaydı?

Sifonu çekip ellerimi yıkarken aynadan kendime bakıyorum. Saçlarım kabarmış, yüzümde yastık izleri var, akşamdan kalma makyajım şık olmaktan çok uzak bir halde gözlerimin etrafına yayılmış, kısacası berbat görünüyorum, ama içerdekinin umrunda değil.

Ben kendi kendime gülümserken Larkin kapıya vuruyor. “Güldüğüme bakma, yine de Doktor’un yanına uğrayalım, tamam mı?”

“Larkin?”

“Evet?”

“Seni seviyorum.”

Sesinde gülümseyişinin izi var. “Kapının arkasından söylemek kolay, dışarı çık.”

Yerden bornozu alıp tekrar üzerime geçirirken kapıyı açıyorum. Kirişe yaslanmış, bana bakıyor. “Şimdi söyle.”

“Seni seviyorum.”

Uzanıp dudaklarımdan öpüyor. “Ben de seni seviyorum.”

Kocaman bornozun içinden kollarımı çıkararak uzanıp Larkin’e sarılıyorum, o da beni tutuyor. Ona dokunduğum anlarda düşen bardaklar, acıyan popolar ve hatta geride kalan kollar bile dünyadaki en iyi şeyler gibi geliyor. Larkin beni seviyor, ben de onu. Gerisinin ne önemi var?

*

“Sana özellikle aşırıya kaçmamamı söyledim, ama sen kalkmış bana ne diyorsun! Benim söylediklerimi dinlemeyeceksen seni klinikteki bir odaya kapatacağım Viva, şaka yapmıyorum, öyle bakma...”

Doktor Mendel dakikalardır beni azarlıyor ben de sessizce başımı sallıyorum, ama tek sorun suratımda şapşal bir gülümseme olması.

“Ama iyiyim, değil mi?”

“Şans eseri!”

Larkin’le bakışıp yüzlerimi buruşturuyoruz, ama Doktor’un sevgilim için de bir çift lafı var.

“Ya sen? Hadi Viva delinin teki, onu biliyoruz...”

Doğru. İtiraz etmiyorum. Larkin’le tanıştığımndan beri tek bir akıllı beyin hücrem kalmadı.

“Sen neden kendine hakim olamadın Larkin? Çok hayal kırıklığına uğradım, çok!”

Doktor Mendel masanın üzerindeki kağıtları beşinci defa düzeltip tekrar dosyanın içinde tıkarken bizden ses çıkmayınca iç çekerek masasının başındaki iskemleye çöküyor. “Evet, rahatladım. Bir şeyin yok Viva, birkaç gün etraftaki eşyalar istemeden uçuşabilir, ama sana verdiğim ilaçları düzenli aldığın sürece istemediğin zaman ışınlamayacaksın. O konuda biraz çalışmamız gerek.”

Hiç karşı çıkmadan uslu bir çocuk gibi başımı sallıyorum. “Yarın Ariel ve Fin’in töreninde pastayı uçurmazsam gerisiyle başa çıkabilirim.”

Doktor Mendel ben söyleyince hatırlamış gibi elini hafifçe masaya vuruyor. “Sizin yüzünüzden bende de akıl kalmadı—reçeteyi geri ver bakalım.”

Elimdeki kağıdı tekrar Doktor’a uzatıyorum, o da listeye bir ilaç daha ekleyip bana geri veriyor. “Bu ilacı sadece bugün ve yarın içeceksin, sırf yarın töreni atlatabilmen için veriyorum. Bugün bir tane iç, rahatsız olursan keseceğiz, düğün pastası senden daha önemli değil.”

Listeyi tekrar gözden geçirirken başımı sallıyorum. “Tamam Doktor, teşekkür ederim.”

Larkin de Doktor’la el sıkışırken ben onlara gülümsüyorum ve Doktor Mendel bana dönüyor. “İkiniz için de çok mutluyum, ama lütfen, tekrar rica ediyorum, *abartmayın*, olur mu?”

Larkin bakışlarını kaçırırken ben gülererek başımı sallıyorum. “Tamam Doktor, söz.”

“Güzel, yine tepem atmadan önce kaçın buradan.”

Larkin’i elinden tuttuğum gibi klinikten çıkarıyorum, biz kendimizi dışarı atınca benim telefonum çalıyor. Ariel. Onu aramayı tamamen unuttum!

“Hani beni arayacaktın?” diye daha ilk andan adeta ciyaklıyor.

“Ariel çok *çooooook* özür dilerim—“

“Larkin’le mi berabersin?”

Larkin’in beline sarılıp ona bakıyorum. “Başka kim olabilir?”

“Yatakta mısınız?”

“Hayır, neden?”

“Hiç—Fin! Sevişmiyorlarmış! Larkin’i arayabilirsin!”

Ben gülerken Larkin’in telefonu çalıyor ve ikimiz farklı taraflara ayrılırken Ariel’in de bir odaya girip kapıyı kapattığını duyuyorum. “Viva, kızlar akşam striptizci ağırılım diye tutturuyor, sabahdan beri 30 mesaj aldım. Striptiz falan istemiyorum ben, oracığā kusarım!”

Benim deli arkadaşımın ağızı çok laf yapar, ama Fin’le beraber oldukları ilk günden beri barda içki beklerken bile birisi onunla flört etse salgın bir hastalık gibi hemen ortamdan uzaklaşır. Evlendiklerinde sadakatte çığır açmalarını bekliyorum.

“İstemiyorum de, bitsin.”

“Söylemesi kolay. Bekarlığā veda partisi bizim de partimiz, striptizci isteriz diye slogan yaratıp yolluyorlar, korkunlar. Bir şey yap! Işınlan, kafalarına bir şey at!”

“Olmaz, yarın düğünde pastayı bir yerlere uurmamak için ilaç alıyorum.”

“Ne gerek var!? Pasta senden değeri mi—içme bir şey! Geri kaar falan!”

Gülüyorum. “Bir şey olmaz merak etme. Ayrıca önce eve uğrayıp sonra senin yanına gelirim, diğeriğini sustururuz.”

“Tamam, acele et.”

Elimden geleni yapacağımı söyleyip telefonu kapatıyorum, benim işimin bittiğini görünce Larkin de arabanın anahtarlarını sallayarak yanıma geliyor. “Fin beni bekarlığā veda partisine çağırıldı. Kumarhaneye gidiyormuşuz.”

“Hep beraber gidiyoruz. Siz yukardaki kumarhanede, biz de aşığāda gece kl b nde olacağız.”

“Katlar arası değişim serbest mi?”

Yakalarına tutunup dudaklarından öpüyorum. “Teknik olarak değil, ama ikimize genel kuralların s kmediğini herkes biliyor.”

Larkin gülerken ben yine ona hiç bırakmayacakmış gibi sarılarak arabaya doğru sürüklemeye başıyorum, ama yarı yolda beni durduruyor. “Benim biraz işim var, akşam Fin’in evinde buluşalım mı?”

Hoşnutsuzluğumu gizlemeye hiç niyetim yok, hemen dudağımı b k yorum. “İşin çok mu önemli?”

Başını sallıyor. “ok.”

“Hani bugün kimse bizi rahatsız edemezdi?”

Ellerini ceplerine sokarak omuzların silkiyor. “Yataktan çıkmak isteyen sendin.”

“Pis—anahtarlarımı ver ve git, hadi, g le g le.”

Larkin daha anahtarları cebinden çıkardığı anda ben elimi uzatıyorum ve anahtarlarım şıkırdayarak elime gelince sırtıyorum. “Bu yeni yeteneklerim triplerime trip katıyor, görüyor musun?”

Gülerek başını sallıyor. “Hiç görmez miyim. Suratıma çarpacak bir kapı olsa onu da yapacaktın eminim.”

Elimle hayali bir kapıyı itip Larkin'in suratına çarparak arkamı döndüğüm gibi arabama gidiyorum, Larkin geriden sesleniyor. "Viva!"

O tarafa bakmadan elimi kaldırıyorum. "Trip!"

"Seni seviyorum!"

"Ben de seni—ama hala trip!"

Larkin'in gülüşü uzaklaşırken ben de arabaya binip saatime bakıyorum. Partiye gitmemize daha altı saat var. Neden yataktan çıktım ki? Aptal Viva.

*

"Nefret ediyorum! Hepinizden! Senden de! Hani striptizciyi halledecektin!?"

Telefonum elimde, odanın bir köşesine sinmiş bir şekilde Ariel'in kükremesini izlerken Fin mutfak tezgahına oturmuş sırtarak elindeki biradan bir yudum alıyor. "Bir şey olmaz Ari, sen gözlerini kapatırsın."

"Sen sus! Azıcık kıskançlık kırıntısı göstersen ölür müsün? Bu akşam sana seks yok! Balayında da yok! HİÇ YOK!"

Fin gözlerini kurbağa gibi açarak ağzındaki bira yudumunu koca bir kayaymış gibi yutunca Ariel gözlerini deviriyor. "Tamam sadece şu önümüzdeki birkaç saat içinde yok."

"Hey! Öğk! Ben de buradayım!?"

Ariel koltuktan bir yastık alıp kafama fırlatıyor. "Sen hiç konuşma, hiç! Önümde Adonis gibi bir adam soyunurken nasıl eğlenmemi bekliyorsunuz?"

"O zaman Fin soyunsun—"

"Diğer bütün kızlar da izlesin!"

Fin arkadan sırtırken Ariel bir yastık da ona fırlatıyor. "Evlenmekten vazgeçmeme şu kadarcık kaldı Finley Kemp. Şu kadarcık! Bıdıcık!"

Fin birasını da alarak koşar adımlarla evden çıkarken Ariel derin bir nefes alıp koltukların birine çöküyor. "Çirkin bir şey isteseydiniz bari."

"Ellerinde ne varsa onu gönderecekler, ben daha sonra çirkinleştirmek için bir şeyler yaparım."

Ariel gülerek başını geri bırakırken beni şöyle bir süzüp sonra soruyor. "Seviştiniz, değil mi?"

Sırıtiyorum. "Hem de nasıl."

Kahkahayı basıyor ve kalkıp benim yanıma çökerek elimi tutuyor. "Bana düğün hediyesi vermene gerek kalmadı, biliyorsun, değil mi?"

"Zaten bir şey vermeyecektim."

"Şapşal!"

Ariel bana saldırıp kollarımı ısırmaaya başlayınca ben de gülerek onun saçını çekiyorum. “Doktor fiziksel aktivitede aşırıya kaçmayın dedi bak şimdi ışınlanaçağım kafam arkada kalacak—Ariel! Isırma!”

“Sus! Onu dün Brent’le deli gibi sevişmeden önce düşünecektin! O zaman bir şey olmadıysa şimdi de olmaz!”

İkimiz gülerek koltukta yuvarlanırken Fin içeri giriyor ve bir an üçümüz de öylece kalıp birbirimize bakarken Ariel başıyla beni işaret ediyor. “Viva benim için soyunacakmış.”

Fin yine sırtınca Ariel bu sefer koltuktan fırladığı gibi ona saldırıyor. Yerde boylu boyunca yatarken yapabildiğim tek şey arkalarından seslenmek:

“Bir taraflarınızı kırmayın yarın töreni hastanede yapmayalım!”

Ariel, Fin’in sırtına tırmanırken ikisi de onaylayan sesler çıkarıyorlar, ben de onları bırakıp odama gidiyorum.

Akşam ne giyinsem? Soyunacak Adonis umrumda değil, bu sabahki halimin Larkin’in üzerinde bıraktığı her türlü olumsuz anıyı silmem gerek.

Dolaptaki askıları teker teker kenara çekerken geçen sene Fin’in doğum günü partisinde giydiğim sarı bluzu görüyorum. Gülümseyerek onu diğerlerinin arasından çıkarırken uzanıp pantolonların arasından yine o gece giydiğim kotu da çekip dolabı kapatıyorum.

Problem çözülmüştür.

*

Gümbür gümbür çalan şarkıda bir kadın sevgilisinin onu sürekli aramasından sıkılmış, sabaha kadar dans edeceğini söylüyorken biz de ona eşlik edip pistin etrafındaki deri koltuklarda dans ediyoruz.

“Bayanlar, içkileriniz!”

Alkışlar ve keyifli gülüşler eşliğinde garsonun tepsisindeki renkli kadehler sahiplerini bulurken Ariel kendi kadehine vurarak diğerlerine bağırıyor. “Viva benim için bir konuşma yapacak!”

Bütün kızlar bağırıp ıslık çalarak beni alkışlarken ben kadehimi Ariel’e verip koltuğun üzerine çıkıyorum. Muhtemelen sesimi sadece bana yakın olanlar duyuyor ama birkaç kadehten sonra ben de ne diyeceğimi pek umursamıyorum.

“Bugün burada Ariel’in bekarlığına veda etmek için toplandık!”

Islıklar ve alkışlar bana es verirken kızlar yatıştığında devam ediyorum. “Ben bu kızı çocukluğumdan beri tanıyorum, Tanrı Fin’e sabırlar versin!”

Herkes gülerken Ariel kadehini yukardakine kaldırıyor. “İyi şanslar!”

Bazı kızlar gülmekten yerlere düşüyorken ben de bir yerlere tutunarak ayakta durmaya çalışıyorum. “Yani diyorum ki bugün süper bir gün, dans edelim!”

Ariel bana aşağıdan öpücükler atarken elini uzatıyor ve ben de onun seviyesine inince boynuma sarılıp zıplamaya başlıyor. Biz yukarı aşağı zıplayıp birbirimize şarkıyı bağırırken birisi arkadan Ariel’in omzuna hafifçe vurarak dikkatini çekiyor.

“Ariel Fisk, acele postanız var.”

Ariel arkasındaki kaslı postacıyı görünce çığlığı basarak elini gözlerine kapatıyor, ama postacı Adonis diğer kızların haykırıışları eşliğinde gömleğinin düğmelerini söküp çıkardığında ben kahkahayı basıyorum.

“Çı-kar! Çı-kar!”

Postacı Adonis tezahüratlar eşliğinde kafasındaki şapkayı çıkarıp kızlardan birinin kucağına atarken yanımdaki Ariel’in hala gözleri kapalı, el yordamıyla kadehini bulup alıyor. “Bitmedi mi daha!”

“Hadi Ariel, şu adama bakar mısın?”

“Bakmam!”

“Biraz daha içersen bakarsın, dik kafaya!”

Ariel dediğimi yapıp kadehin tamamını kafasına dikeyor ve yüzünü buruşturarak yutunca parmaklarını aralayıp Postacı Adonis’i tam pantolonun düğmelerini açarken yakalayıyor.

“Aman tanrım! Çıkaracak! Viva!”

Ben gülmekten yerlere yatacakken Postacı Adonis uzanıp Ariel’i elinden tuttuğu gibi yanına çekiyor. Diğer kızlar adeta delirirken Ariel gülmekle ağlamak arasında bağırarak başka yerlere bakmaya çalışıyor.

Garson etrafımızda dolaşıp herkese tekilalar dağıtırken ben de kendi payımı alıp kafaya dikeyorum ve o sırada birisi gelip tam sırtımın ortasını öptüğünde keskin alkol beni neredeyse boğuyor. Ben öksürürken Larkin uzanıp bardağı elimden alıyor. “Viva! İyi misin?”

“Ölecektim! Ne yapıyorsun sen burada?”

Larkin gülerek beni diğer kızlardan ve Postacı Adonis’ten uzaklaştırırken barı işaret ediyor. “Ariel nişanlısına SOS mesajı yollamış, onun için Fin hepimizi toplayıp buraya getirdi.”

Barın etrafında toplanmış pür dikkat Adonis’i izleyen erkek grubunu görünce gülüyorum.

“Reese gayet mutlu görünüyor!”

“Kim?”

“Reese! Fin’in okuldan arkadaşı! Adonis tam onun tipi!”

Larkin kulağını bana yaklaştırarak soruyor. “Kim?”

“Adonis!” diyerek Larkin’in başını çevirip arkada çamaşırını çekip bırakarak kızları deli eden güzel adamı gösteriyorum.

Larkin çıplak adamı şöyle bir süzüp bana dönüyor. “Ben daha güzel dans ederim.”

“O deli kızların yanında dans etmezsen sevinirim hayatım—gel, daha sessiz bir yere gidelim.”

“Sessiz yeri boşver, daha karanlık bir yere gidelim, beni takip et.”

Larkin beni elimden çekiştirirken ben etrafta dolaşan tepsilerin birinden bir shot kapıp kafama dikiyorum ve boş bardağı birileri elimden alınca Larkin’in sırtına sarılıyorum.

Birazdan Larkin beni merdivenlerin altında kuytu bir köşeye soktuğunda gülerek onun boynuna sarılıyorum. Birbirimizi duymamız imkansız, hemen arkamızda dev bir hoparlör bağılıyor, o yüzden biz de konuşmak yerine öpüşüyoruz.

Larkin’in elleri sırtıma doğru çıkıp sarı bluzun arkasındaki ipi çözerken ben de onun saçlarına asılıyorum. Birazdan Larkin uzanıp ellerimi saçlarından çıkarıyor, beni çevirip ellerimi hoparlörün üzerine yaslayarak ellerini bluzumden geçiriyor ve karnımı tutarak dudaklarını sırtıma bastırıyor.

Hatırlıyor. Neden özellikle bu sarı kumaş parçasını giydiğimi biliyor. O günün intikamını almak istercesine her öpüşte omurgamın üzerinde yavaşça yükselerek sonunda tekrar boynumu bulduğunda başımı çevirip dudaklarını yakalıyorum.

Oldukça uygunsuz bir şekilde adeta sevişiyorken şarkı değişince kısacık sessizlikte birbirimize gülüyoruz.

“Bu bluzu çerçeveletip yatak odamıza asacağım.”

“Bu gecedен sonra istediğini yapabilirsin...”

Larkin son bir kez beni öpüp sırtımdaki ipi tekrar bağılıyor ve birbirimizin saçlarını düzeltip yüzümüzdeki ruj izlerini olabildiğince temizledikten sonra tekrar insanların içine karışıyoruz.

“Viva! Bitti!”

Ariel mutlulukla şakıyarak beni yarı yolda yakalıyor ve bardaki Fin’e el sallıyor. “Canım kocacım hemen yetişmiş! Fin! Kocacım!”

Larkin ve ben gülerek Fin’in karıcığına kollarını açmasını izlerken ben Larkin’in elini tutarak ona yaslanıyorum. “Başım dönüyor, çok içtim...”

“Hava almak ister misin?”

Başımı salladığımda Larkin üzerindeki deri ceketini çıkarıp bana giydiriyor ve kimse bize aldırmadan klüpten çıkıyoruz.

*

Başımın dönmesini geçirmek için birkaç dakika yeterliydi, ama neredeyse yarım saat olmasına rağmen ikimiz de içeri dönmek için acele etmiyoruz. Otelin girişindeki banklarda oturuyoruz, bizim biraz solumuzda bir adam gitar çalıyor ve yanındaki kadın da onun usul notalarına eşlik ederek şarkı söylüyor. Gelip geçen insanlar onlar için para bırakırken ben de

başımı Larkin'in omzuna yaslamış, müziği dinliyorum. "Sabah beni bırakacak kadar önemli olan işini hallettin mi?"

Larkin gülümseyerek başını sallıyor. "Hallettim. Ne olduğunu hiç sormayınca barıştık sanmıştım."

"İlaç içmemiş olsaydım sana çok acayip numaralarımдан birini yapardım, bu sefer ucuz atlattın."

Larkin güldükçe ben müzikten vazgeçip onun sesine odaklanıyorum. Daha iki gün önce ben bu adamı mı unutmaya çalışıyordum?

"Ceketimin cebinde telefonum olacak, verir misin Viva?"

Dalgınca ellerimi ceplere daldırarak bir telefon bulmayı beklerken elim daha yumuşak bir şeye takılınca tutup çıkarıyorum. Siyah, kadife bir kese.

"Larkin?"

"Viva?"

"Bu düşündüğüm şey mi?"

Gülüyor. "Ne düşündüğüne bağlı..."

"Tek boynuzlu at!"

Larkin bir kahkaha atınca gelip geçen insanlar gülümseyerek bize bakıyorlar. Ben keseyi elimle yoklayarak gerçekten düşündüğüm şey olduğunu anlayınca (bir at değil elbette) siyah kadifeyi Larkin'in göğsüne yapıştırıyorum. "Şimdi mi yapacaksın?"

"Ne cevap vereceğini biliyor musun?"

Hiç düşünmeden başımı sallıyorum, o da gülümsüyor ve keseyi benim elimden alıp açarak içinden göz alıcı parlaklıkta tek taş pırlanta bir yüzük çıkarıyor. "Vivian Royd—"

"Ve teklif berbat oldu sayın seyirciler."

Bu sefer Larkin ellerini yüzüne kapatıp gülerken ben onun parmaklarını öpüp ellerini indiriyorum. "Şaka yaptım, devam et."

"Vazgeçtim."

"Seni vururum Larkin."

"O zaman başka tabii—Viva, benimle evlenir misin?"

Kısa bir süre düşünüp sonra başımı iki yana sallıyorum. "Maalesef... Hayır."

Larkin bir an gülüyor, ama benim ifadem değişmeyince onun da yüzü soluyor.

"Ciddi misin sen?"

"Ne cevap vereceğini biliyor musun dedin, ben de biliyorum işte."

Larkin kaşlarını kaldırarak bana bakıyor.

Biraz daha bakıyor.

Bakışıyoruz.

Sırıtiyorum. "Trip!"

Larkin bunu duyunca gülerek yüzüğü de keseyi de alıp ayaklanıyor. “Korkunç bir kadınsın sen—sormuyorum, vazgeçtim!”

Gülerek onun peşinden koşturuyorum. “Şaka yaptım! Larkin! Hey! Yüzüğümü ver!”

Biz otelin kapısının önünde koşuştururken içerden Ariel ve Fin ellerinde birer şişe suyla çıkıyorlar ve bizi görünce Ariel bağılıyor. “İyice kafayı yediniz siz!”

“Larkin yüzüğümü vermiyor!”

Ariel kaşlarını çatarak ellerini beline koyuyor. “Ne yüzüğü?”

Sonunda Larkin’in bileğini yakaladığımda keseyi onun elinden çekip içindeki yüzüğü çıkararak parmağıma takıyorum. “İşte bu yüzük!”

Fin içtiği suyu kaldırıma püskürtürken Ariel öyle bir çığlık atıyor ki gitar çalan adam ve şarkı söyleyen kadın bile susuyor. Bir an sonra biz gülerek birbirimize sarılırken insanlar bize bakarak yanımızdan geçip gitmeye devam ediyorlar.

* * *

“Ben de sizi Tanrı’nın ve bütün sevdiklerinizin huzurunda karı koca ilan ediyorum. Fin, gelini öpebilirsin.”

Fin, Ariel’in duvağını kaldırıp altına girerek onu öperken hepimiz gülerek onların mutluluğunu alkışlıyoruz. Benim hemen sol yanımda Leon ayağa fırlayarak bir ıslık patlattığında onun yanındaki Paris gülerek kulaklarını kapatıyor. Onun ardından Larkin ve ben de ayaklandığımızda sonunda Fin duvağın altından çıkıp Ariel’i de kolunun altına alarak bizim aramıza iniyor. Ariel, ailesinden sonra sırada bekleyen herkesi atlatıp beni buluyor ve biz sarılırken diğerleri bizim işimizin ne kadar uzun süreceğini bildiklerinden Fin’e yöneliyorlar.

“Evlendin!”

“Sen de evleneceksin!”

İkimiz de yüzüklü olan ellerimizi kaldırıp havada karşılaştırırken Fin bizim kollarımızın arasından başını sokup dudaklarını uzatarak öpücük talep ediyor. Ariel uzanıp kocacığını dudaklarından öptükten sonra ben de Fin’in kafasını çekip alından öpüyorum. “Başardın Fin, Ariel’i kafesledin. Sıradaki hedef nedir?”

“Bol bol bira içip sonunda şu göbeği salabilmek.”

Ariel o salınacak göbeğe bir tane vurup Fin’e sarılırken ben onun eteklerini arkasından toplayıp eline veriyorum. “Hadi gidin diğerleri bekliyor...”

Yeni evliler uzaklaşırken benim müstakbel kocam da gelip bana sarılıyor. “Seni görmek isteyenler de var, unuttuysan.”

Ben kendimi Larkin’e bırakarak döndürülmeye izin verirken biraz sonra Dina Brent’le yüz yüze geldiğimde derhal dikleşiyorum. “Bayan Brent, geldiniz!”

Sonunda azimle ikinci annem yapmayı başardığım kadın kollarını açtığında hiç düşünmeden sımsıkı sarılıyorum. “Ande dönmenizin zor olduğunu söylemişti, umudu kesmiştim...”

Dina saçlarını düzelterek benden ayrılırken gülümsüyor. “Hem senden, hem de gelinden bir gün içinde iki davet gelince ne yapıp edip gelmem gerekiyordu. Ayrıca Ande abartıyor, ben istediğim zaman her yerden dönebilirim, değil mi Ande?”

Ande yuvarlak gözlüklerini silmeyi bitirmiş, tekrar takarken başını sallıyor. “Tabii, siz nasıl diyorsanız—Viva gel buraya!”

Anne Brent gözlerini devirirken ben gülerek Ande’ye sarılıyorum. Küçük adam beni öyle bir sıkıyor ki neredeyse gözlerim yuvalarından fırlayacak. “Ande, ölüyorum.”

“Hiçbir şey olmaz! Bana bak, seninle konuşmamız gereken şeyler var, gel benimle.”

Ben daha ne olduğunu bile sormadan Ande beni kolumdan çekiştirince dönüp arkamdaki Dina'ya bakıyorum, ama o da başını sallayarak gitmemi işaret ediyor. Ande beni kalabalığın arasından çekip bahçeye çıkardığında cebinden bir telefon, bir de cep bilgisayarı çıkarıp bana uzatıyor.

“Ande, neden eşyalarını bana veriyorsun?”

“Ben emekli oluyorum da ondan. Benim yerime geçiyorsun.”

“Ne!? Olmaz—imkansız...”

Ben elimdeki aletleri Ande'nin göğsüne göğsüne ittirirken o başını iki yana sallayarak geri çekiliyor. “Bitti, bir kere dokundun, senindir!”

“Ben senin yerini nasıl alırım!? Delirdin mi Ande?”

“Bana bak *Bayan Geleceğin Brent'i*, benim tepemin tasını attırma, ne diyorsam onu yap. Önümüzdeki ay Larya'ya taşınıyorum, o zamana kadar ne sormak istersen sor, sonra vıdı vıdı duymak istemiyorum.”

Ağzım bir karış açık, bir ellerime, bir Ande'ye bakıyorum. “Siz gerçekten delirmişsiniz.”

“Onu içerdeki fıstığa anlat. Sırf senin biraz daha rahat olabilmen için beni yolladı, yoksa şimdi o sana teklif ediyor olsa eteklerini öperdin. Ayrıca bunun Larkin'le evlenmenizle de bir alakası yok. Ben evlenseniz de evlenmeseniz de gidiyordum, Dina da senden başkasını istemedi. O yüzden sadece teşekkür et ve sevin.”

Başımı sallıyorum. “Ande, çok teşekkür ederim. Hala hak etmediğimi düşünsem de...”

“Tokat geliyor...”

Ande elini kaldırıp tehditkar bir şekilde salladığında gülerek atılıp kısa boylu adamın boynuna sarılıyorum. “Tamam, dövme, kabul ediyorum.”

*

“Yeni evlileri ilk dansları için piste davet ediyoruz!”

Ariel ve Fin el ele piste çıktıklarında etraflarında dönerek herkesi selamlıyorlar ve onlar pozisyonlarını aldığında DJ neredeyse antika olan bir pop şarkısını çalmaya başlıyor. Ariel ve Fin'in çok ünlü senkronize dansını bilen üniversite tayfasıyla birlikte ben de ayağa fırlayıp alkışlamaya başlıyorum.

Dans basit: iki sol adım, iki sağ adım, etrafında dön, zıpla el çırp ve şarkı bitene kadar canının istediği her yerde aynı şeyi tekrarla, diğer her hareket opsiyonel.

Ariel eteklerini toplamış, gülerek dönüp Fin'le aynı anda el çırpıttıktan sonra bizim olduğumuz tarafa ellerini sallıyor. “Masa 5! Piste!”

Leon ve ben hiç düşünmeden fırlarken o Paris'i, ben de Larkin'i sürüklüyorum. Birazdan Ande ve Yasmin de sahneye çıktığında Ariel hepimizi sıraya geçirip Fin'e işaret veriyor ve şarkı

nakarata girdiği anda kazık kadar sekiz insan bir sola bir sağa gidip zıplayarak el çırpmaya başlıyor. Şarkı bitmeden neredeyse bütün davetliler de bize katılınca DJ bir kez daha çaldıktan sonra normal insanların müziklerine dönüyor, biz de masalarımıza geçiyoruz.

“Söz verin, bu dansı siz de çocuklarınıza öğreteceksiniz!”

Hepimiz gülerken Ariel’e söz veriyoruz ve keyifle kadehlerimizi kaldırırken herkes bir yudum aldıktan sonra Fin bıçağını kadehine vurarak herkesin dikkatini çekiyor. Ariel gülmseyerek ellerini hafifçe birbirine vurarak alkışlarken Fin onun başını öperek ayağa kalkıyor.

“Aslında bu konuşmayı sağdıç ve nedimenin bizim için yapması gerekirdi, ama ikisi de konuşma yapmaktan anlamadıkları için iş başa düştü.”

Ben gülerken Leon masadaki peçeteleri Fin’e atıyor. Fin yüzüne uçan beyaz şeyleri elinin tersiyle kovarken masalarda oturan bütün davetlilere şöyle bir bakıyor. “Bugünü bizimle paylaştığınız için hepinize çok teşekkür etmek istiyoruz. İnanın yapabilesek şimdi hepinizi tekrar teker teker öpeceğiz.”

Fin ve Ariel’e havadan öpücükler yağarken Fin kadehini kaldırarak gülümsüyor. “Geçtiğimiz sene hem benim, hem de ailem ve arkadaşlarım için çok yoğun ve zorlu bir yıl oldu. Neyse ki bugün bizim muhteşem evliliğimiz dışında vereceğim çok güzel haberlerim var.”

Salonu fisiltılar doldururken ben de dönüp Larkin’e bakıyorum, ama o da bilmiyor.

“En önce nişanlılık kategorisinde bizim yerimizi dolduran Viva ve Larkin’e bir alkış!”

Bir anda her yandan alkışlar yükselince ben gülerken Larkin’in elini tutuyorum, Fin devam ediyor. “Bugünü atlatmadan önce kimseye söylemek istemedik, şimdi tam vakti. Ben, Finley Kemp, sonunda yazdıklarımla ilgilenen bir yayınevi ve editöre sahip oldum, 6 ay içinde ilk kitabım çıkacak.”

Alkışlar daha tam sönmeden tekrar gürlerken bu sefer en kuvvetli ıslık Ariel’den çıkıyor.

“Ve tabii son olarak bu masadaki bazı insanların bizi daha evliliğimizin baharında vurmamasını umarak Ariel’in de bir albüm antlaşması yaptığını söyleyerek derhal yerime oturuyorum.”

Fin apar topar yerine çökerken herkes alkışlıyor, ama ben ağzım bir karış açık arkamdan işler çeviren suç ortaklarına bakıyorum. “Bana söylemediniz! Bana! Viva’nıza!”

“Tam sürpriz olsun istedik!”

“Ariel söyleme dedi!”

Ariel yumruğunu Fin’in koluna geçirirken ben çatal bıçakla uzanarak onun eline vuruyorum. “Yazık, bırak! Senin kurbanın olmuş, belli!”

Fin teşekkür ederken Ariel dudağını bükerek bana bakıyor. “Affetin mi?”

“Kayıtlara ara sıra beni de götürürsen ödeşiriz.”

Ariel bunu duyunca bir anda aydınlanıyor. “Kiminle aynı firmadayım bil bakalım!”

“Yoksa...Yoksa...”

“Raven Dunn!”

Ben ılığı basınca Fin gözlerini devirerek kadehi kafasına dikeyor, ben de durumu açıklamak için Larkin’e dönüyorum. “Raven Dunn’a aşığız biz!”

Larkin gülüyor. “Belli oluyor...”

Paris tabağındaki eti kesiyorken bize bir bakış atıyor. “Adam 70 yaşında, nesine aşıksınız?”

Ariel ve ben aynı anda “Sen anlamazsın!” dediğimizde Paris kaşlarını çatarak atalındaki eti ağzına atıp haşince çiğniyor, ama Leon gülerek onun kulağına eğilip bir şeyler fısıldadığında ifadesi hemen yumuşuyor.

“Anlat, daha çok anlat! Hiç gördün mü—beni de tanıştır!”

Ariel ballandıra ballandıra her ayrıntıyı anlatıyorken ben bir yandan onu dinliyorum, bir yandan da herkes böyle si mutlu, gelecek için heyecanlı ve yakinken şu anı dondurmanın bir yolu olup olmadığını düşünüyorum.

*

Araba durduğunda gözlerimi açıyorum, eve gelmişiz, villanın bahçe kapıları açılıyor. Larkin arabayı kapının önüne park ederken ben de çantamı alıp saçımı başımı düzelterek çıkıyorum. “şu arabayı bırakabileceğimiz günü i ple çekiyorum, inan.”

Larkin kapıları kilitleyip arabamı okşuyor. “Alınacak, yapma Viva.”

Ben gülerek merdivenleri çıkarken Vincent kapıyı açıyor, kucağındaki Pamuk yaşlı adamın kolunda çok rahat, tüylerini temizliyor.

“Hoş geldiniz efendim, Pamuk’u yıkamak üzereydim.”

Pamuk sanki Vincent’ın ne dediğini anlamış, yıkanma lafinı duyduğu gibi uşağın kollarından atlayıp kaçıyor, Vincent da onu arkasından koşarken Larkin yanıma gelip kapıyı kapatıyor. “Vincent nereye koşuyor?”

“Pamuk yıkanmak istemiyor.”

Larkin gülümseyerek omuzlarımdan sarılırken merdivenlerden kaplumbağa hızında çıkmaya başlıyoruz.

“Yarın ne yapıyoruz?”

Omzumu silkerken esniyorum. “Yarın olsun, düşünürüz.”

“Anlaştık.”

SON